

Kovács Géza

Igehirdetések, igetanulmányok

2012

Előszó

1948. augusztus 1.-én Újpesten kezdtem el hivatalosan az igehirdetői szolgálatot. A külföldre távozott lelkipásztor helyettesítésére hívtak meg harmadik éves teológusként, 23 éves koromban. Ettől kezdve 2010 februárjáig – a kommunista hatóság eltiltása miatt 2 év kihagyással – folyamatosan (vagyis 62 éven át) lelkipásztorként a saját gyülekezeteimben, és az ország, meg a világ számos más területén rendszeresen szolgáltam igehirdetéssel. Azóta sem szűnt meg ez a szolgálati tevékenységem. Például 2011-ben (86 évesen, és már ténylegesen nyugdíjasként) 108 igehirdetéssel és 28 egyéb felkért szolgálattal (gyermekbemutató, úrvacsoraosztás, biznyságtéves, stb.) vettem részt igei szolgálatban. Ezen belül ebben az évben 12 alkalommal több napos konferencián szolgáltam. Nagyon nagy hála és dicsőítő magasztalás van ezért a szívemben Isten iránt. Méltatlannak tekintem magamat erre a különleges kiváltságra. Hiszen **az igehirdető arra a hallatlanul merész feladatra vállalkozik, hogy Isten szavát közvetítse az emberek felé.**

Prófétai szolgálat ez, amelyre csak Ő, a mindenható Isten hívhat el, és Szentlelke által hatalmazhat fel. Az igehirdetőnek a Lélek által megtermékenyített magot kell vetnie, amely – megfelelő talaj esetén – örök életet terem a figyelmes hallgatóban. Éppen ezért az igehirdetés szolgálatát nem lehet rutinból, csupán emberi adottság, vagy tudományos felkészültség alapján jól és a Menny számára gyümölcsözően végezni. A Szentlélek ihletése, és a prófétálás ajándéka tesz eszközzé abban, hogy Isten szava életet teremtő és gyümölcsöt termő hatalomként érjen el az igehallgatók fülébe és szívébe. Az igehirdetésre való felkészülés nemcsak tudományos, szorgalmas és komoly munkát jelent, hanem mindig kemény harcot, az istenközelség buzgó keresését egészen addig, amíg **a Biblia betűiből kilép az élő Jézus Krisztus a Lélek által és megterheli az igehirdető szívét az elmondandó üzenettel.**

Az elmondottakból következik, hogy számomra **minden igehirdetés olyan szent és izgalmas belső feszültséget** (lámpalázat), Isten előtt való könyörgést és tusakodást jelent, mint amikor először álltam az emberek elé az Ige üzenetével. Ugyanakkor egy **olthatatlan tüzet és erős, ellenállhatatlan készséget is** érzek arra, hogy letegyem az Úr „terhét”, átadjam Isten üzenetét. Boldog vagyok, amikor azzal a belső örömmel ülhetek le, hogy Isten kezébe vett, Ő szólt általam. Előfordul azonban, hogy az igehirdetés végén hallatlanul fájdalmas belső összeomlás szakad rám, mert úgy érzékelem, hogy nem volt isteni erő a szavaimban, nem tört át az Evangélium ereje szívek ellenállásán. Alázatra tanít Isten az ilyen kudarcérzéssel. Milyen jól esik ilyenkor, ha odajön hozzám valaki, és azt mondja: „Köszönöm. Az Úr szólt ma hozzám a testvér által!” Szent titok az, ahogyan Isten az Ige által munkálkodik.

Ebben a könyven 26 igehirdetést és 7 igetanulmányt adok át az olvasónak. Az elmúlt évben régi irataim rendezése közben akadtam rá azokra a leírt igehirdetésekre, amelyeket 1961-1989 között a Monte-Carlóban működő evangéliumi rádió számára készítettem. Több mint száz igehirdetésből válogattam ki azt a 11-et, amely ebben a könyvben megjelent. Ugyancsak az iratrendezés során akadt kezembe az a 8 igehirdetés, amelyeket Újpesten az 50-es években mondtam el. Volt a gyülekezetünkben egy gyors és gépiró tanárnő, aki időnként meglepett egy-egy leírt igehirdetéssel. Jó volt felfedezni, hogy **az Evangélium örök**, üzenete nem változik, ma is időszerű. További hét igehirdetést az igehirdetésre készült vázlat alapján írtam meg, megjelölve a helyet, ahol elhangzott. Több ezer vázlatból emeltem ki ezt a hetet.

Az igetanulmányok kérésre készültek. A felkérők a témát jelölték meg, amelyet a Biblia tanítása és a hitbeli látásom szerint dolgoztam fel. Több esetben nem emlékszem sem a felkérők személyére, sem arra, hogy hol és mikor hangzott el. Az én mulasztásom, hogy akkor nem ír-

tam rá a jegyzetemre ezeket az adatokat. Mivel úgy gondolom, hogy ezek a témák ma is aktuálisak, fontosnak tartom a közreadásukat.

I. Igehirdetések

Vallásos hit, vagy felülről való élet hit által, Jákób példáján

1Móz 32:23-31

„Jákób fölkelte még azon éjszakán, fogta két feleségét, két szolgálóját, és tizenegy gyermekét, és átkelt a Jabbók gázlónál. Fogta és átküldte őket a patakon, és átküldte mindenét. Jákób pedig ott maradt egyedül. Ekkor Valaki tusakodott vele egészen hajnalhasadtáig. De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csípője forgócsontját, és kificamodott Jákób csípőjének forgócsontja a tusakodás közben. Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem. Ekkor megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő így felelt: Jákób. Erre azt mondta: nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izrael, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. Jákób ezt kérte: Mondd meg nekem a nevedet! De Ő ezt mondta: Miért kérdezed a nevemet? És megáldotta őt. Jákób Peniélnek nevezte el azt a helyet, és ezt mondta: Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam.” (1Móz 32:23-31)

Jákób, Izsák fia és Ábrahám unokája, komoly vallásos nevelésben részesült. Átvette és hitbéli meggyőződéssel követte szüleinek és nagyszüleinek a hitét. Amikor azonban az élete nagy veszedelembé és ezáltal komoly próbába került, teljesen elbizonytalanodott. Ekkor meglátta, hogy az Istennel való kapcsolata mennyire sekélyes és hiányos. Nagy vággyal és szomjúsággal a lelkében elhatározta hát, hogy személyes kapcsolatot keres az élő Istennel. *„Azon az éjszakán fogta két feleségét és tizenegy gyermekét, és átkelt a Jabbók gázlónál. Fogta és átküldte őket a patakon, és átküldte mindenét. Jákób pedig ott maradt egyedül.”* (23-25) Az egész éjszakán át tartó, buzgó imájában: **„valaki tusakodott vele egészen hajnalhasadtáig. - Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik. Jákób azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz!”** Jákób erőszakosnak mondható ragaszkodása nyomán a vele tusakodó Valaki megkérdezte tőle: *„mi a neved?” ő így felelt: Jákób.*”

Ez a párbeszéd azért fontos, mert személyes, négyszemközti kapcsolatot jelentett Isten és Jákób között. Minden ember életében nagy jelentőségű szellemi esemény az ilyen személyes találkozás Istennel. Ettől kezdve nem csak megtanult ismeretekre és elfogadott meggyőződésre, hanem személyes kapcsolatra épül a hitünk. Tovább mélyül Jákób éjszakai találkozásának a jelentősége, ha azt is figyelembe vesszük, hogy a „Jákób” szónak a köznapi jelentése: „csaló”. Tehát Jákób bemutatkozását egy bűnvallomásnak is tekinthetjük. Az mindenképpen igaz, hogy amikor egy ember Istennel találkozik, akkor mindig egy bűnös ember, az Adám bűnrökségét hordozó, kárhozatra méltó ember, kerül a szent és igaz Isten színe elé. Jákób története pedig azt üzeni, hogy Isten arra a pillanatra vár, amikor szent tusakodásban, a bűnösségünket megvallva hullunk az Ő színe elé. Istennél azonnal kész a válasz: *„Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izrael, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.”* (28-29)

Ennek az életet megváltoztató eseménynek az alapján arra a kérdésre keressük a választ, hogy miként lett a vallásos hitű, de csaló Jákóbból, élő hitű, Istennel győzelmes Izrael. Jákób gyermekiségétől fogva Istenben hívő, az Ő áldására komolyan szomjazó ember volt. Ma úgy mondanánk, hogy vallásos nevelésben részesült és komolyan vette a hitét. Arra vágyakozott, hogy a kiválasztással járó atyai áldást és az elsőszülöttségi jogot ne a néhány perccel előbb született ikertestvére Ézsau nyerje el, hanem hogy az övé legyen. Ügyesen kihasználta a váratlanul kínálkozó helyzetet, amikor egyszer Ézsau üres kézzel és éhesen jött haza egy vadászatról. Szívesen lemondott javára a frissen gőzölgő lencsefőzelékről. Persze nem szeretetből tette ezt, hanem, azzal a feltétellel, ha Ézsau ezért cserébe lemond javára az elsőszülöttséggel járó áldásról. Ézsau belement az alkuba. Annyira éhes volt, illetve neki ennyire keveset jelentett az elsőszülöttséggel járó áldás.

Amikor aztán az atyai áldás tényleges átadására került sor, Izsák – a már nagyon gyengén látó idős apa – meg Ézsau elfelejtették a lencsével kötött alkut. Jákób viszont olyan nagyon vágyott az áldásra, hogy vakmerő csaláshoz folyamodott: Ézsau ruhájába öltözött, Ézsauak mondta magát és így - álnok módon - megszerezte az elsőszülöttséggel járó áldást. — Megálapíthatjuk, hogy Jákób vágya és szomjúsága az áldás után, elismerésre méltó és helyes volt. Abban azonban súlyosan tévedett, mert azt **gondolta: az Isten áldása emberi ügyeskedéssel, csalással és hazug élettel is megszerezhető.**

Az Istenben hívő, az Ő áldását kereső, de a bűneit, a bűnbocsánatot és az újjászületés kegyelmét nem ismerő, vallásos ember képét láthatjuk Jákóbban. Az olyan ember képét, aki vallásos nevelésben részesült, de sohasem szembesült igazán a saját bűnösségével, az elveszett, kárhözatra méltó állapotával. Nem látta még meg, hogy mi, Ádám utódai, valamennyien a bűn és a halál állapotában jöttünk e világba. Pál apostol így ír erről: *„Egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, és minden emberre áterjedt.”* (Róm 5:12). Ezért mondta ki Jézus: *„Újjonnan kell születnetek!”* mert *„ha valaki újjonnan nem születik, nem láthatja meg Isten országát.”* (Jn 3:7,3) A bűnbánatban való megtérést nem pótolják kegyes cselekedetek. A hit világosságában meg kell értenünk, hogy Jézus, a mi testünkbe öltözve, elszenvedte a bűneink büntetését a kereszten. Feltámadása által pedig, világosságra hozta az elmúlhatatlan életet. Vagyis úgy szerette Isten a világot (a bűnös embert), hogy az Ő Fiát adta (Meváltóként a keresztre) hogy aki hisz (vagyis hittel elfogadja az Ő váltságát) ne vesszen el (ne jusson a kárhözatra), hanem örök élete legyen. Ezáltal Jézus megnyitotta az egyetlen kaput, amelyen átlépve az üdvösség részesei lehetünk. Amint mondta: *„Szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják.”* (Mt 7:14)

Isten szerette Jákóbot. Szerette a hazug és csaló szívével együtt. Mert Isten minden embert szeret. Azokat pedig, akik keresik őt és az Ő áldására is szomjaznak, azokat Isten külön is megszólítja. Ezt tette Jákóbbal. Amikor a csalása és a hazugsága következményeként, Ézsau haragja elől menekülnie kellett, Isten megjelent neki az úton és megígérte neki, hogy Ő nem hagyja magára, sőt vissza fogja őt hozni az atyai örökségébe. (1Móz 26:24) Isten betartotta ígéretét, mert Ő minden ígéretét teljesíti. Húsz év múlva valóban visszatért Jákób, népes családjával együtt és nagy gazdagsággal. Isten Jákóbnak ezen a visszatérő útján munkálta azt ki, hogy az áldására vágyakozó Jákób, most valóságos Isten-közelségben, ténylegesen részesüljön Istennek igazi, életet átformáló, és felülről való életet jelentő, áldásában.

A történet szerint, amikor Jákób a hazája felé közeledett, arról értesült, hogy Ézsau 400 emberével közeledik feléje. Jákóbnak minden bátorsága az inába szállt. Eddigi életgyakorlatához méltán emberi manőverezésekbe kezdett azért, hogy Ézsaut megbékítse: Követeket küldött, akik által urának szólítja Ézsaut. Két táborra osztotta a háznépét, hogy *„ha Ézsau az egyik táborot levágja, a másik megmeneküljön.”* Vallásos emberhez illő módon imádkozott Istenhez, megvallotta Istennek, hogy fél Ézsautól és kérte Istentől, hogy *„ments meg engem bátyámnak, Ézsauak a kezéből!”* Majd külön-külön kilenc nyájban, küldött állatokat, szolgálk terelésével ajándékol, hogy kiengesztelje a testvérét. (1Móz.32:4-22)

Mindezek után történt, hogy Jákób valahogyan megérezte a lelkében, hogy neki először és **elsősorban nem Ézsauval, hanem Istennel kell rendezni a dolgait.** Amint már írtam róla, Jákób négy szemközti találkozást keresett Istennel. Mindenkit és mindent átküldött a Jabbók patakra és egyedül maradt Istennel. Ekkor történt, hogy *„Valaki tusakodott velem egészen hajnalhasadtáig.”* Szent titok marad, hogy mi is történt ott azon az éjszakán. Ugyanaz a „Valaki” jelent meg Jákóbnak, akit János, a mennyei látnok így mutat be: *„Egy trónus állt a Mennyben, és a trónuson ült Valaki”* (Jel 4:2) Jákób az Ő áldására vágyott. Olyan hevesen tusakodott, olyan nagy összetörésben gyötrődött, vergődött és határozottan ragaszkodott ahhoz, hogy az Ő áldásában részesüljön, hogy belesántult. (Az Istennel való személyes találkozás mindig drámai, titokzatos és mégis valóságos!) Imaharcában Jákób, Istenbe kapaszkodva ezt mondta (talán sikoltotta): **„Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz!”** Majd amikor alázatosan

megvallotta, hogy az ő neve: Jákób, Isten azonnal kijelentette neki: „**Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izrael, mert küzdöttél Istennel és győztél!**”

Jákób most nyerte el az igazi áldást: az Isten áldását! Ebbe ő maga, belehalt, de megszületett az Istennel győzedelmes Izrael. Az Istenben hívő, de a maga okosságában, ügyeskedésében bízó, hazug és csaló Jákób halt meg és Isten kegyelméből és hatalma által egy új ember született, aki reggelre kelve kijelentette: „**Láttam az Istent színről sínre és megszabadult az én lelkem**” (1Móz 32:30, Károli) Az pedig az Istennel való valóságos megbékélés természetes következménye lett, hogy Jákób Ézsauval is azonnal békességre jutott. Ezt olvassuk: „*Ézsau eléje futott, megölelte, nyakába borult, megcsókolta és sírtak.*” (1Móz 33:4)

Istennek az a fontos üzenete szól hozzánk Jákób története által, hogy a csupán megtanult és a saját teljesítményünkre építő hit nem elég az üdvösséghez. Az ilyen megtanult és hitbeli meggyőződésre épülő vallásosság emberi teljesítmény csupán Ezen az úton nem nyerhetünk felülről való életet és mennyei örökséget. A földi életünkre vonatkozóan hasznos is lehet az ilyen vallásosság, mert tudatos akarással becsületes és erkölcsös életre nevel. **Az üdvösség azonban Isten ajándéka kegyelemből Jézus Krisztusban vetett hit által.** „*Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.*” (2Kor 5:17) Az új teremtés azt jelenti, hogy maga a Szentlélek vett lakozást a testünkben, és „*isteni természet részeseivé*” tett. A bennünk lakó Lélek pedig készlet, erőt és örömet ad abban, hogy a Krisztus szeretete, szelidsége és jelleme ábrázolódják ki a mindennapi életünk minden területén.

Tanúságtételként elmondom, hogy én is voltam „Jákóbként” buzgólkodó vallásos ember és nekem is megadatott, hogy a magam „Jabbók révi” tusájában megnyertem a felülről való élet ajándékát. Komolyan hívő szülők gyermekeként evangéliumi gyülekezetben nőtem fel. Anyám már szoptatás előtt is összetette a kezemet imádságra és megtanított imádkozni. Boldog, békességes lelki közösségben élt a családnak, amelyben én nyolcadik gyermekként születtem. A vasárnapi iskolában, a gyülekezetben is meleg otthonra találtam. Megszerettették velem a Bibliát is. El sem tudtam képzelni az életemet másként, mint Istenben hívő, vallásos hívő ember. Serdülő koromban azonban kiszakadtam a családból, mert városba mentem albérletbe. Munkát vállaltam és tovább tanultam. Az idősebb testvéreim harcolták ki, hogy a „kicsi” tanuljon tovább. Új környezet, új barátok hatalmas kísértésekkel vettek körül éppen abban a korban, amikor az ember számára kinyílik a világ és a test vágyai és kívánságai is erőteljesen jelentkeznek. Továbbra is tudtam, hogy egyedül az a jó és helyes, ahogyan a családom él, és amit a gyülekezetben láttam és tanultam. De a vérem sodrása erősebb volt. A családtól és a gyülekezettől egy percre sem szakadtam el, de kettős életet éltem, iszonyatos belső harcok közepette. Ekkor történt, hogy a gyülekezetben egy evangelizációs alkalmon az igehirdető ujjával rám mutatva ezt mondta: „Te képmutató, aki ide jársz, ismered a Bibliát, tudsz imádkozni, énekelni, de a szíved tele van szennyyel, bűnnel! A test, a test uralkodik benned! Vedd tudomásul, hogy ha így maradsz, az a kárhozat! Mert test és vér nem örökli Isten országát, Ha valaki újonnan nem születik, meg sem láthatja az Isten országát!” Minden szó nekem szólt. És nem ember, hanem Isten mondta! Mély bűnbánatban törtem össze! A szabadulás is megérkezett, mert az igehirdető így folytatta: „Ha ma megláttad bűnösségedet, örömhírt hoztam neked! Jézus érted vállalta a keresztet! Vérével bűnbocsánatot szerzett neked! Fogadd be Őt és Vele az életet!” Addig is hittem én Istenben és Jézus Krisztusban, de **azon a napon személyesen találkoztam Jézussal és felülről való életet nyertem tőle.**

A Jézus Krisztusban megjelent Isten Fia hív a vele való találkozásra. Ez a találkozás pedig csak az Ő keresztnél, vele, halálával és feltámadásával való egyesülésben jelent életet a halálból. Jákóbnak – vagyis a régi embernek – meg kell halnia, hogy megszülessen Izrael: az új ember! Pál ugyanezt így vallja: „*Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve, többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem: azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.*” (Gal 2:20) Isten ezt az újat adja Jézus Krisztusban! Ne elégedj meg kevesebbel! Borulj térdeidre és ismerd el, valld meg

bűnösségedet! Ugyanakkor a hit szemével lásd meg, hogy Jézus Krisztus a keresztre, a halálba vitte a bűneidet, megbocsátott és feltámadásának erejében téged is új életre támasztott fel. A benned lakozó Lelke által erőt ad ahhoz, hogy megtagadva a test kívánságait, igazán, szentül és mennyei örömök élő reménységében éld a földi életedet!

Elhangzott a Monte-Carlói rádióban

Személyes kapcsolatban Istennel

Lk 11: 1

Lukács Evangéliumának a 11. fejezet első verséből egy tanulságos jelenet tárul elénk Jézusnak és a tanítványainak az életéből. Ezt olvassuk: *„Történt egyszer, hogy Jézus valahol imádkozott, és amikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: Uram, taníts minket imádkozni!”*

Az élő hit lényege: az imában ápolt személyes kapcsolat az Istennel. Szent titok és mégis csodás valóság, hogy én, egy porszemnyi múlandó ember, egyetlen személy a több milliárdból, személyes kapcsolatba léphetek a mindeneket teremtő és fenntartó, mindenható Istennel! Ez azt jelenti, hogy Isten minden emberre külön odafigyel. Ennek a lehetőségnek a hallatlan fontosságát és lehetőségét sejtették meg Jézus tanítványai, amikor ezzel a kéréssel fordultak feléje: *„Uram, taníts minket imádkozni!”* A Biblia leírása szerint, akkor kérték ezt Jézustól, amikor rátaláltak amint *„valahol imádkozott”*. (Talán egy külön szobában, vagy egy erdő szélén?) Gyakran történhetett ez, mert Márk is feljegyezte Evangéliumában, hogy egy alkalommal Jézus *„nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott”*. (Mk 1:35) Ebben az a tanulságos, hogy Jézus Krisztus, aki Istentől való Isten, akiben az Isten teljessége lakozott, amikor valóságos emberként közöttünk élt, mégis minden másnál fontosabbnak tartotta, hogy – mint ember – az Atyával folyamatosan szoros kapcsolatot ápoljon. Így valósulhatott meg az, amit a korabeli zsidóknak mondott, hogy *„én önmagamtól nem teszek semmit, hanem ahogyan az Atya tanított engem, úgy mondom ezeket”* (Jn 8:28). Vagyis Jézus naponként megbeszélte az Atyával a küldetését, a feladatait, még az elmondandó szavait is. Lukács leírása szerint előfordult, hogy *„nagy sokaság gyűlt össze, hogy Őt hallgassák. Ő azonban visszavonult a pusztába, és imádkozott”* (Lk.5:15-16). Eszerint csak úgy állt az emberek elé, ha előbb megbeszélte az Atyával, hogy mit kell mondania. Ugyancsak Lukács jegyezte fel, hogy mielőtt Jézus kiválasztotta a 12 tanítványát *„kiment a hegyre imádkozni és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát. Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt”* (Lk 6:12-13). Hallatlanul fontos és felelősségteljes döntés a munkatársak helyes kiválasztása. Jézus ezt a kérdést részletesen megbeszélte az Atyával. János apostol leírja az Evangéliumában, hogy amikor Jézus 5000 embert megvendéglelt, a tömeg nagy lelkesedésében királlyá akarta őt kikiáltani. Ez azért is tanulságos, mert Jézus – a próféciák szerint – valóban azzal a küldetéssel is jött, hogy a zsidók királya legyen. Ő azonban érzékelte, hogy nem fogadhat el egy testies tömeghangulatban született döntést. Így *„amikor észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék, visszavonult ismét a hegyre egymagában”* (Jn 6:15). Megbeszélte az Atyával a történeteket és a további teendőket. János leírja, hogy amikor másnap ugyanazzal a tömeggel találkozott *„Jézus azt mondta nekik: Én vagyok az élet kenyere, aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha”* (Jn 6:35). Ezt a kijelentést viszont olyan *„kemény beszédnek”* minősítették, hogy elfordultak tőle. Tanulságos látnunk, hogy Jézus Krisztus teljességgel belesimult az Atya akaratába, amelyet az imádságban folyamatosan ápolt négy szemközti kapcsolatban vett át az Atyától. A megváltásunk pedig, Jézus Krisztusnak az Atya akarata iránt való engedelmisségből valósult meg. *„Megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”* (Fil 2:8) – írja az apostol.

A tanítványok – akik éjjel nappal Jézussal éltek – megfigyelték Jézus imaéletét és felfedezték, hogy az Ő tanításaiból áradó hatalomnak az a titka, hogy folyamatosan szoros kapcsolatot ápol a mindenható Atyával. Érzékelték, hogy ez a kapcsolat nemcsak olyan, mint egy telefonvonal, amelyen beszélgetni lehet, hanem olyan, mint egy magasfeszültségű vezeték, amelyen át Isten világossága, szeretete, életet teremtő ereje árad Fiának, Jézus Krisztusnak a lényébe és a szavaiba.

A tanítványok azt a feladatot kapták Mesterüktől, Jézus Krisztustól, hogy hirdessék az Evangéliumot, így szolgálatuk által megtérések, életváltozások legyenek, gyógyulások, jelek és csodák történjenek. Mégsem olvassuk sehol a Bibliában, hogy azt kérték volna: Uram, taníts minket, prédikálni, csodákat tenni, hanem azt kérték: Uram taníts minket imádkozni! Miért? A válasz egyszerű. Azért ezt kérték, mert meglátták és tapasztalták, hogy Jézus Krisztus életének, minden tevékenységének a titka és kifogyhatatlan erőforrása az Ő szoros és folyamatosan ápolt személyes kapcsolata az Atyával. Ezt a kapcsolatot Jézus imádságban, mégpedig leginkább négy szemközt, a titkos kamrájában gyakorolta. Ezt mondta: *„Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyáddhoz titokban, Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked”* (Mt 6:6).

Négy szemközt, kettesben Istennel. Nincs titok, világossága átjár, porba súlyt, bűnbánatra, vallomásra, könyörgésre késztet. Jézus keresztje alá von, hitre és látásra nyitja a szívem szeméit. Közli, hogy megbocsátott! Messzire vetette a bűneimet. Magához karol, szívéhez szorít, újra fiának nyilvánít. A hála könnyei peregnék arcomon, és magasztalás tör elő az ajkamon. Megosztom gondjaimat, eléje tárom a magam és a szeretteim, a rám bízottak problémáit. Tanácsokat, eligazítást, látásokat kérek a rám váró feladatokban és döntésekben. Jó tudni, hogy Ő mindentudó, mindenhez ért, és mindaddig, amíg az Ő országának prioritását látja a gondolkozásomban és a kéréseimben eligazításokat, megnyugtató megoldásokat tár elém. A titkos kamrában ápolt kapcsolat Istennel olyan, mint az évszázados nagy tölgy. Viharok tépik az ágait, de szilárdan áll, letört ágai is újránőnek. **A titok: a szerteágazó láthatatlan gyökerek, tartják és táplálják!**

A titkos kamra olykor kitágul. Jézus is kiválasztott három imatársat: Pétert, Jakabot és Jánost, és néha imatársként maga mellé vette őket. Velük ment a megdicsőülés hegyére, és őket kérte, hogy utolsó földi éjszakáján vele imádkozzanak. *„Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, amikor szomorkodni és gyötrődni kezdett.”* – írja Máté (Mt 26:37). Tanítványai azonban kidőltek mellőle, *„mert elnehezült a szemük”*. Itt, ebben a Gecsemáné-kerti éjszakájában Jézus világosan látta, érzékelte a következő órák és napok iszonyatos szenvedéseit és – mint ember – (vállalva minket) kimondta: *„ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.”* Ott, ebben a vért izzasztó tusájában is győzött benne az Atya akarata és az irántunk táplált szeretete. Győzelmes odaszánásban odaadta magát, engesztelő áldozatként, mint Isten Báránya a kereszt oltárára. Elszenvetde bűneink büntetését és dicsőséges feltámadásával teljessé tette a megváltásunkat. Jézus azonban nemcsak megváltást szerzett, hanem – mint valóságos ember – példát is mutatott. Példája arra tanít, hogy **a győzelmes és gyümölcsöző hívő élet erőforrása, amely a legsúlyosabb kereszt elhordozására is képessé tesz, a titkos kamra négy szemközti imáiban fakad fel számunkra.**

Meggyőződésem, hogy minden ember vágyik olyan szellemi és mennyei erőforrásra, amely lelkünknek minden körülmények között nyugalmat, békét és olyan lelki tartalmat jelent, amely a magunk számára szilárd biztonságot nyújt, és bölcsé, alkalmassá tesz arra is, hogy mások felé szolgáljunk: a környezetünkben élő emberek részére áldást, gyógyulást, megoldásokat, üdvösséget közvetítsünk. Hiszen ez a küldetésünk! Ez teszi értelmessé és örömteljessé az életünket!

Ugyanakkor – meg kell vallanunk – hogy mi magunk is gyakran roskadozunk a ránk nehezedő és megoldatlan napi gondok, a feszítő problémák miatt. Sokféle viszonylatban és életerü-

leten jelentkeznek a problémák: családban, munkahelyen, anyagiakban, lelkiekben, emberekkel való kapcsolatokban, olykor a legszűkebb emberi közösségünkben. Kérdéseinkre sokszor nem találjuk a megfelelő válaszokat, a külső és belső feszültségektől nem tudunk szabadulni. Ránk telepednek nappal, elkísérnek az éjszakába: nem hagynak aludni, nincs pihenésünk. Felsikolt belőlünk a kérdés: hol van az a hely, ahol nyugalmat és békét találhatna a lelkünk? Ki az, aki segíthet? Hol van Isten? Látja-e, érdekli-e Őt az én bajom és nyomorúságom? Odafigyel-e, ha kiáltok hozzá? Akar-e és tud-e segíteni rajtam?

Jézus így szól most hozzánk: „*Ugye a verébnek párja egy fillér és egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudtán kívül? Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon vannak tartva. Ne féljetez tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok!*” (Mt 10:29) Jézus, aki nagyon jól ismerte az Atyát, biztosít minket arról, hogy **Isten mindegyikünkre külön odafigyel**. Amint Jézus tanítványai tették, kérjük meg mi is az Úr Jézust, hogy tanítson meg imádkozni. Tanítson meg kapcsolatba lépni és szoros kapcsolatban élni a mindenható Atyával, aki lát, ismer és szeret! Keressük meg, építsük ki, és ápoljuk a vele való négy szemközti kapcsolatunkat! Ő nemcsak ismeri a gondjainkat, bajainkat, a szívünk minden titkát, hanem erőt ad elhordozni és bölcsességet megoldani. Isten várja, hogy közeledjünk hozzá hittel, öntsük ki előtte a szívünket bizalommal!

A titkos kamrában ápolt folyamatos személyes kapcsolatnak gyakran akadályja, hogy nem találunk **megfelelő időt és helyet**, ahol rendszeresen gyakorolhatjuk. A kis lakás, a népes család, a lakásban élők mozgalmas élete, vagy viszonyulása és több más körülmény is akadály lehet. Látásom szerint minden akadályt legyőz a szívünkben lévő szomjúság. Például én évtizedeken át reggel ötkor keltem azért, hogy a népes család ébredése előtt legyen egy órányi csendességre. Valószínű mindenki a maga lehetőségei szerint, de – ha igazán akarja – megtalálja a megfelelő helyet és időt, ahol megépítheti a maga titkos kamráját. Spurgeon mondta el, hogy egy komolyan megtért fiatal szolgáló minden délben kapott egy órányi pihenő időt. Ilyenkor felment a szénapadlásra és ott tartotta meg a csendességét. Igen, ám de a gazda kislánya nagyon szerette őt és többször utána szaladt a létrán a szénapadlásra. Ekkor ő azt tette, hogy mindig maga után húzta a létrát, hogy ne mehessen utána senki. Tanulság: találj a titkos kamrád számára egy olyan helyet, **ahol egy kis időre magad után húzhatod a létrát!**

Isten számára értékesek vagyunk! Annyira, hogy a Fiát, Jézus Krisztust adta és küldte el azért, hogy elrendezze a dolgainkat, helyreállítsa a viszonyunkat Istennel és aztán az emberekkel. Különleges ez a szeretet és kegyelem! Mi rontottuk el, mi szakadtunk el Istentől. Mi hívtuk ki magunkra a bűn és a halál rabságát, amelybe beleszülettünk. Mégis Isten az, aki Krisztusban ajtót nyitott és utat készített számunkra, hogy visszataláljunk hozzá, megbékéljünk vele. Jézus **Krisztusban megszabadít az ádami örökség rabságából és gyermekévé fogad, hogy a vele való szoros kapcsolatban örömteljessé és áldássá tegye a földi életünket és kaput nyisson az Ő örökkévaló dicsőségébe!** Tanuljuk meg hogyan élhetünk szoros kapcsolatban Istennel, az Atyával és ápoljuk, mélyítsük folyamatosan ezt a kapcsolatot!

Monte-Carlói rádió

Aki nékem szolgál, engem kövessen!

Jn 12: 26

János Evangéliuma 12. fejezet 26. versében ezt olvassuk: „*Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is, és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.*”

Jézus, néhány nappal a nagypénteki szenvedése előtt ezekkel a szavakkal szólította meg a tanítványait és a körülötte álló embereket. Az első, a felszólító mondatot emelem ki, amely így szól: „**Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen**”! Jézus ebben a mondatban azokat szólítja meg, azok számára van mondanivalója, akik valamilyen formában Őt szolgálják, Isten szolgálatában valamilyen tevékenységet végeznek. Például Igét hirdetnek, misét celebrálnak, a templomi illetve egyházi kórusban énekelnek, énekes-zenés csoportban Istent dicsőítik, templomot takarítanak, egyházi, gyülekezeti rendezvényeken közreműködnek, szolgálatként beteget látogatnak, szegényeket, hajléktalanokat támogatnak, gyermekek, fiatalok, vagy idősök között végeznek szolgálatot, vagy bármi más tevékenységgel szolgálnak. Elsorolhatatlanul sokféle módon szolgálhatunk Istennek: templomban, imaházban, a családban, a munkahelyünkön, az utcán, bárhol és bármikor, ha olyan tevékenységet folytatunk, amelyet azzal a céllal teszünk, hogy általa Istennek, vagy Jézus Krisztus egyházának végezzünk szolgálatot. Nos, Jézus Krisztus az idézett mondatban arra szólítja fel mindazokat, akik bármilyen szolgálatot végeznek, hogy az ő tevékenységükben legyen nyilvánvaló és érzékelhető, **hogy nem csak szolgálatot végeznek Jézus számára, hanem követik is Őt.** Jézus ezzel a felszólítással azt mondta ki, hogy úgy is lehet őt szolgálni – a szolgálatában valamit tenni – hogy a tevékenységben nem valósul meg az Ő követése. Vagyis **Jézus szolgálata történik az Ő követése nélkül.** Azt is kijelenti Jézus, hogy csak azokat ajándékozza meg az Ő állandó jelenlétével és csak azok részesülnek az Atya különleges megbecsülésében, –vagyis csak azokat a szolgálatokat fogadja el mennyei értéknek – akiknek a szolgálati tevékenységében Jézus Krisztus követése is megvalósul.

Mindezek alapján rendkívül fontos és izgalmas kérdés, hogy **mit jelent Jézus Krisztus követése?** Mert nélküle minden szolgálati tevékenység Isten szemében értéktelen. Vagyis előfordulhat, hogy valaki Igét hirdet a szószéken, énekel a kórusban, vagy bármilyen más tevékenységet végez Isten szolgálatában, az Atya-Isten azonban szalmának és pozdorjának, érték nélkülinek minősíti, mert aki ezt végezte nem Jézus Krisztus követője. Talán meglepő, sőt megdöbbenítő igazság ez! Éppen ezért fontos megértenünk és komolyan vennünk Jézusnak ez a felszólítását.

Jézus Krisztus azt kéri ma tőlünk, hogy először az Ő követői legyünk és minden szolgálatunk, tevékenységünk az Ő követésének a jóízű gyümölcse legyen! Az üdvösségünknek, az istenfűségünknek, az örök élet elnyerésének is egyetlen útja Jézus Krisztus követése! Az Ő követését nem helyettesíti semmiféle emberi tevékenység, még ha kiváló szakértelemmel, művészi szinten, őszinte lelkesedéssel és talán sok ember tetszésére végezzük is!

Ismét kérdezem tehát: mit jelent Jézus Krisztus követése? **Hogyan és miben kell nekünk követnünk Őt?** — Amikor Jézus – János Evangéliumának a leírása szerint – az Ő követésére szólított fel, ugyanakkor az Ő közelgő kereszthaláláról beszélt. Néhány nappal azelőtt történt ez, amikor elfogták, letépve ruháját kegyetlenül megostorozták, majd kimondták halálos ítéletét és a Golgotán a keresztre feszítve kivégezték. Jézus mindezt pontosan előre tudta és átérezte. A követésére vonatkozó felszólítás után ezt mondta: „*Most megrendült az én lelkem. Kérem azt: Atyám ments meg engem ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem! Atyám dicsőítsd meg a te nevedet!*” (Jn 12:27-28) Jézus előtt felkomorlott a közelgő kínszenvedés sötét felhője. Szoros és valóságos kapcsolatban élve az Atyával, felmerült benne az a lehetőség, hogy most azt is kérhetné, hogy az Atya kímélje meg Őt a reá váró szörnyű szenvedéstől. Iszonyatosan kemény harc volt ez Jézus számára. Ő ismerte az Atya tervét és akaratát, hogy az Ő önként, engesztelő áldozatként vállalt halálával szerzi meg az egész emberiség szá-

mára a bűneink bocsánatát és nyit kaput az üdvösségre. Jézus felmérte és világosan látta, tudta a szenvedésének és a halálának a jelentőségét. Így hát győzött benne az Atya iránt való engedelmissége, az irántunk táplált szeretete és így kiáltott fel: „*De hiszen éppen ezért az óráért jöttem! Atyám dicsőítsd meg a te nevedet!*” Vagyis lemondott önmagáról, és kész volt vállalni és követni az Atya akaratát. És ez történt! Jézus alázatos engedelmisséggel és fenséges méltósággal megdicsőítette az Atyát azért, hogy élő kenyérként engedte megtörni, tépni, halálba gyötörni a testét. Mint második Ádám, minden e világra született ember jogos képviselőjében váltságot szerzett a bűn rabságából. Feltámadásával pedig megtörte a halál erejét, világosságra hozta az elmúlhatatlan életet és megszerezte a benne hívók számára a megigazulás hófehér öltönyét. Kaput nyitott az örök üdvösségre!

Miben kell és lehet hát nekünk követnünk Jézus Krisztust? A rövid válasz erre a kérdésre ez: **Követnünk lehet és kell Őt az Ő halálában és a feltámadásában!** Ugyancsak itt a követésre vonatkozó felszólítása előtt, jelentette ki Jézus: „*Aki szereti az életét, elveszíti, aki pedig gyűlöli életét e világon, örök életre őrzi meg azt!*” Vagyis aki a maga okossága, jósága, és tevékenysége által próbálja megszerezni az üdvösségét és az örök életet, annak rá kell jönnie, hogy ez lehetetlen: mindent elveszít. Aki viszont felismeri (meggyűlöli) a maga emberi természetének bűnös romlottságát, a jóra való képtelenségét és hit által megragadja azt a lehetőséget, hogy a bűnnel terhelt ó-embere Krisztussal együtt a keresztre kerüljön: az Krisztus által, felülről való életet nyer! Pál apostol saját tanúságtételeként, így fogalmaz: „*Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem!*” (Gal 2:20) Másik helyen ezt írja: „*Ha valaki Krisztusban van új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre!*” (2Kor 5:17)

Az atyáinktól örökölt ádami természetünk is képes hinni, sokféle vallásos tevékenységekkel „szolgálni” Istent, de valóságos szellemi, **mennyei értéke és életet teremtő hatékonysága csak annak a szolgálatnak van, amelyet úgy végez valaki, hogy Jézus Krisztus követője lett.** Vele együtt meghalt és vele egyesült a feltámadásában is! Ezért kéri ma Jézus, hogy „**ha valaki nekem szolgál, engem kövessen**”

Monte-Carlói rádió

Az elhaló búzaszem (Jn 12:20-24)

Ismerjünk meg egy történetet a Bibliából, amely virágvasárnap után a nagyhét első napjaiban történt: „*Néhány görög is volt azok között, akik felmentek az ünnepre, hogy imádják az Istent. Ezek odamentek Fülöphöz, aki a galileai Bétsaidából való volt, és ezzel a kéréssel fordultak hozzá: Uram, Jézust szeretnénk látni! Fülöp elment és szólt Andrásnak, András és Fülöp elment és szólt Jézusnak. Jézus így válaszolt nekik: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia. Bizony, bizony mondom néktek, ha a búzaszem nem esik a földbe és nem hal meg, egymaga marad, de ha meghal, sokszoros termést hoz.*” (Jn 12:20-24)

A zsidók hét napig tartó ünnepének első napjaiban történt ez az esemény. Az ünnepelni és imádkozni Jeruzsálembé érkező görögök valahonnan, valakiktől hallottak Jézusról. Felkeltette az érdeklődésüket, és látni akarták Őt. Fülöpöt és András, Jézus tanítványait kérték meg, hogy mutassák be Jézust. Jézus pedig – amikor a görögök érkezéséről hallott – lelkes örömmel kiáltott fel: „**Eljött az óra – mondta – hogy megdicsőíttessék az Emberfia!**” — Vajon miért örült ennyire Jézus a görögök jelentkezésének? Először is azért, mert **Ő mindig – ma is – örül annak, ha valaki Őt látni akarja, és Vele találkozni akar.** Hiszen **Ő** azért jött közénk a Mennyből a Földre, hogy az örök életre nyisson kaput azoknak, akik hittel fordulnak feléje. Vagyis Jézusnak ma is lehet ilyen örömet szerezni! A Jézussal való találkozásnak a

legnagyobb nyertesei pedig azok, akik – a görögökhöz hasonlóan – azért jönnek hozzá, hogy lássák, megismerjék és befogadják őt. A földi életünk legfontosabb és legnagyobb csodája és ajándéka: Jézus Krisztusnak, mint személyes Megváltónknak megismerése és befogadása! Ez ma is lehetséges!

Az is fontos üzenet ebből a történetből, hogy Fülöp és András példája szerint – ha már Jézus tanítványai vagyunk - **mi is eszközök lehetünk abban, hogy Jézus Krisztust bemutassuk olyan embereknek**, akik a lelkük békéjét és üdvösségét keresik. A földi életünk legszebb szolgálata az ilyen. Én is bizonyoságot teszek arról, hogy az életemnek a legörömteljesebb napjai voltak azok, amikor valaki azért jött hozzám, mert Jézussal akart találkozni. Most is Jézust fogom bemutatni azoknak, akik szeretnék látni Őt.

Jézus nemcsak azért örült a görögöknek, mert azok látni akarták Őt. Jézus különleges örömeinek volt egy mélyebb és átfogóbb jelentőségű oka is. Jézus fájdalmasan tapasztalta, hogy az „övéi”, a zsidóság elutasítja őt. **A görögök érdeklődése a pogány világ jelentkezését jelentette számára.** Jézus tudta és látta azt a jövőt, amikor a pogány világ meghódol a Krisztus Evangéliuma előtt. Az a fontos üzenet szólal meg ebben, hogy Isten országa, a Menny nem marad üresen! Ha egyesek elutasítják Őt, lesznek mások, akik megnyitják szívüket számára. A 20. század második fele is kiáltó példa erre. A korábban keresztyén Európa lakossága nagy többségében kiiktatta Jézust az életéből. Ugyanakkor az ún. harmadik világ országai Ázsiában, Afrikában és Dél Amerikában tág kaput nyitnak Jézusnak és nagy evangéliumi ébredések során emberek milliói fogadják be őt.

A görögök jelentkezését megelőző napon, Jézus egy szamar hátán érkezett Jeruzsálembe. Az ünneplő tömeg – mint Dávid Fiát – köszöntötte Őt. Jézus azonban túllátott a nép ünneplő hangulatán. Látta a hivatalos zsidóság álláspontját, ismerte a zsidók Nagytanácsának reá vonatkozó halálos határozatát. Pontosan tudta, hogy a következő napokban elfogják és kiszolgáltatják Őt, a római katonák pedig megostorozzák és keresztre feszítik. Ezért történt, hogy amikor az Olajfák hegyére érve meglátta Jeruzsálemet, könnyekre fakadt. Mély fájdalommal jelentette ki: *„Bár felismerted volna ezen a napon a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid előtt. Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid a földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét”* (Lk 19:41-44). Beteljesült, hogy az övéi közé jött *„és az övéi nem fogadták be Őt”* (Jn 1:11). Három évig hirdette szeretett népének, a zsidóknak az Isten országáról szóló Evangéliumot úgy, hogy nem hagyta el országuk területét. Jézus előre tudta, hogy az Ő zsidó népe a megfeszítést követeli majd a római helytartó előtt és kijelentik: *”Szálljon ránk és gyermekeinkre az Ő vére!”* (Jn 27:25)

Most a görögök jelentkezésében a jövő kapuja nyílt meg Jézus számára, a sötét éjszakában a hajnal fénye, az elutasítás kegyetlen fájdalomban a kegyelem kiáradásának a reménysége. A görögök által a nem zsidó népek képviselői jelentkeztek azzal a vágyal, hogy látni akarják Őt! Jézus örül, mert már látja, hogy nem lesz hiábavaló az Ő földi küldetése. Ő, az Istentől való Isten, aki által teremtett minden Mennyen és Földön, azért lett emberré, azért öltözött bele a mi bűnnel és romlandósággal terhelt testünkbe, *„hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint”* (Gal 1:4) A zsidók nagy részének megkeményedése után **Isten egy új üdvtörténeti korszakot nyitott meg az egész világ számára.** Küldi immár az apostolait, hogy tegyenek tanítványává minden népet. Ennek a kegyelemben gazdag jövőnek a fénye villant fel Jézus számára, amikor a görögök jöttek hozzá. Olyan új kegyelmi korszak nyílik meg, amikor **minden embernek – zsidónak és nem zsidónak** – személyesen szól az Evangélium hívó szava, és minden megtérőt egy Testbe, a Krisztus testébe épít be a Szentlélek, zsidót és nem zsidót egyformán. Mert *„Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.”* (Gal 3:27)

Visszatérve a történetünkhöz, Jézus bemutatkozott a hozzá érkező görögöknek. Különös bemutatkozás volt. Ezt mondta: „**Bizony, bizony mondom néktek, ha a búzaszem nem esik a földre és nem hal meg egymaga marad, de ha meghal, sokszoros termést hoz.**” Mit mondott ezzel Jézus? – Azt, hogy: „ha engem meg akartok ismerni, ne az arcomat, a földi testemet, ne is csak a tanításaimat ismerjétek meg, hanem **elsősorban a szenvedéseimnek és a halálomnak a titkát és a célját kell megismernetek!** Ez bizony számunkra is fontos üzenet! Jézus személyét és az Ő váltságát csak az érti meg, csak az tapasztalja meg annak életet teremtő erejét, aki **Benne az elhaló gabonaszem titkát érti és ragadja meg: a gabonamag meghal, de belőle új élet terem.** Jézus – mint második Ádám – azonosult velünk és minden e földre született ember bűnének büntetését szenvedte el a kereszten. Engesztelő áldozatával megszerelte minden ember számára bűneinek a bocsánatát. Feltámadása által pedig felülről való, a bűnrabságból megszabadított örök életet ajándékoz hit által azoknak, akik bűnösségüket felismerve és megvallva tekintenek Reá, mint Isten Fiára. „*Aki halálra adatott a mi bűneinkért és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.*” – írja az apostol. (Róm 4:25) Vagyis **Ő az elhaló búzaszem, aki halála és feltámadása által, gazdag termésként, sokak számára örök életet szerzett.**

Jézus még egy fontos kijelentést tett a bemutatkozása után. Ezt mondta: „*Aki szereti az életét e világon, elveszti, aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt.*” Jézus választót elé állít. Csak két lehetőség van. Vagy e földi életedben látod és akarod megépíteni az édenedet, a boldogságodat, mindent belevetve. Vagy e földi életed minden értékét, önmagadat is, (mintegy meggyűlölve, halálba adva) alárendeled Jézus Krisztusnak, az Ő tervének és akaratának! Az első esetben: mindent el fogsz veszíteni! Hiszen ha a földi életed során minden sikerült is: gazdagságot, jólétet, boldogságot teremtettél magadnak, egy napon mindent itt kell hagynod. A Biblia mondja: „*Elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik.*” (Zsid 9:27) **Ha azonban Jézust választod, Ő a földi életedet is békeességé, boldoggá, mennyevé teszi, azután pedig örökös társaként az Ő dicsőségébe fogad.**

Isten, a saját képére önálló személyiségnek teremtett bennünket. Elénk tárja a lehetőségeket. Különösen fontosnak tartja, hogy Fiában, Jézus Krisztusban ismerjük meg, és fogadjuk el az ő szeretetének végtelen gazdagságát: **a váltságot. Isten az ember életének a tényleges kiteljesedését e Földről áthelyezte az Ő örökkévaló világába,** az új Ég és új Föld valóságos és elmúlhatatlan világába. Azok részesülnek a Menny örökségében, akik igazat adnak Istennek és hittel elfogadják az Ő megoldását, amelyet Jézus Krisztusban az Evangélium által hirdetett meg számunkra. Jézus Krisztusban, aki gabonamagként azért halt meg, hogy sok gyümölcsöt teremjen. Isten tiszteletben tartja a személyiségünket, és nem erőszakolja reánk az Ő akaratát. A döntést tőlünk kéri és várja. Fontos azonban tudnunk, hogy **nem dönteni** ebben a fontos kérdésben, **azonos azzal, hogy nemet mondtál.** Legyünk inkább mi is – Vele együtt – elhaló és gyümölcsöt termő gabona magvak.

Valljuk Pál apostollal együtt: „*Mi nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.*” (2Kor 4:18)

Monte-Carlói rádió

Igazi otthonunk: a Menny! 2Kor 5:6-8

Pál apostol többes szám első személyben, a Korinthusiak nevében is, de a saját vallomásaként is írja: „*Tudjuk, hogy amíg a testben lakunk távol lakunk az Úrtól, mert hitben járunk és nem látásban. De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből és hazaköltözni az Úrhoz.*” (2Kor 5: 6-8)

Jól esik hallani Pálnak ezeket a mennyei hangvételi szavait, amelyekben önmagával együtt a korinthusi testvéreket is a Mennyhez tartozóknak tekinti. Pál apostol a Korinthusiaknak írt első levelében még nagyon keményen megfenyítette a gyülekezetet. A bűnök hosszú sorát leplezte le a gyülekezetben és határozott intézkedéseket is sürgetett a vétkesek ellen. Paráznság, pereskedés, pártoskodás és szakadások voltak a gyülekezetben. Zűrzavar az úrvacsora körül, karizmatikus szélsőségek, öltözködési és hajviseleti problémák és még több más bűn és feszültség tették indokolttá az apostol megtérésre intő szavait. (Lásd: 1Kor 3:1-5, 5:1- 6:20, 11:17-22, 14:20-25, stb.) Ez a második korinthusi levél, amelyből idéztem, egészen más szellemiséget tükröz. Pál ebben a levélben kifejezi az örömét, hogy az első levele nyomán a korinthusi gyülekezet tagjai megtérésre szomorodtak meg, amely – amint írja – megbánhatatlan megtérést eredményezett az életükben (2Kor 7:8-1).

Fontos üzenet számunkra ebből az, hogy **mennyire fontos az intés gyakorlása és elfogadása** a személyes életünkben, a családban, a gyülekezetben és minden emberi közösségben. A Zsidókhoz írt levélben olvassuk, hogy „*akit szeret az Úr, azt megfenyíti*” „*Pillanatnyilag a fenyegetés nem látszik örvendetesnek, de később az igazság békességes gyümölcsét hozza*” (Zsid.12:6,11). Jakab apostol pedig azt írja: „*hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak lelkét és sok bűnt elfedez*” (Jak 5:20). A Krisztus szeretete felelőssé tesz minket egymásért, különösen a velünk egy családi, vagy gyülekezeti közösségben élőkért! A megtúrt bűn fertőz, és az egész közösség szellemiségét megerőtleníti.

Fontos azonban, hogy **az intés a szeretet és a szelídség lelkével bölcsen történjék**, nem a törvény és az ítélkezés fölényével, amely általában inkább megkeményedést szokott eredményezni. Pál apostol intése nyomán a korinthusi testvérek gondolkozása Menny-központúvá vált. Immár az ő nevükben is írja az apostol: „*Szeretnénk kiköltözni a testből és hazaköltözni az Úrhoz!*” Az apostol részéről nagyszerű tanúságtétel ez a mondat! Annak a hitnek a bizonyossága szólal meg benne, hogy a Korinthusiak immár megtisztult és Krisztusban elrejtett élettel várják a visszatérő Urukát.

Ma hozzánk szóló üzenet ez. Isten igéje a Szentlélek által is arra int minket, hogy váljunk Menny-központúvá a gondolkodásunk. Péter apostol kéri, hogy a „*hitetek Istenben vetett reménység is legyen*” (1Pt 1:21). János apostol pedig arról szól, hogy „*akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan Ő is tiszta*” (1Jn 3:3). Vagyis ha az a hit tölti be a szívünket, hogy mi már **a Mennyhez tartozunk és a mi igazi és valóságos hazánk az Úrnál van!** – akkor ez a hit erőt ad és elkötelez arra, hogy **tiszta és szent életet éljünk**. Betölti szívünket az a boldog és örömteljes bizonyosság, amelyről Jézus így beszélt: „*Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van, ha nem így volna, vajon mondtam volna e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is*” (Jn 14:1-3). Nagyszerű távlat ez! Olyan, amely a jelenünket is mennyéivé formálja.

Pál apostol hozzáteszi: „**mert amíg testben lakunk, távol lakunk az Úrtól**” (6) Vagyis a földi életünk idejére kaptunk Istentől egy általa teremtett lakást: a testet. Kiválóan megtervezett és megszerkesztett organizmus a testünk. Tudományos intézetekben a tudósok serege kutatja ennek a sok millió élő sejtől álló és egységes irányítás alatt működő csodás szerkezetnek a tit-

kait. Sok mindent felfedeztek már a test működéséről, de még messze vagyunk attól, hogy mindent tudnánk felőle. A test működési zavarait is az orvosok százazrei igyekeznek gyógyítani, hatalmas egészségügyi apparátus felhasználásával. Az egyes államok a költségvetésük jelentős részét költik erre. Megbetegedés esetén nem kímélünk bármilyen áldozatot hozni azért, hogy ebben a földi „lakásunkban”, a testben minél tovább élhessünk. Nehezen vesszük tudomásul azt, hogy ez az Ádám-tól örökölt testünk romlandó, halálra van ítéelve. Különösen a hit és az élő reménység nélküli emberek szeretnék ezt a testüket állandó lakhelyüké tenni!

Fontos világosan látnunk és érzékelnünk, hogy a mostani lakásunk, a testünk nemcsak mulandó és romlandó, hanem ebben élve „*távol lakunk az Úrtól*”. Vagyis **a testünkben lakó emberei természetünk szennyyel, bűnnel, tisztátalan vágyakkal, kívánságokkal és indulatokkal, Isten elleni lázadással terhelt**. Amint Jézus mondta: „*Belülről, az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, házasságtörések, kapzsiságok, gonoszságok, valamint csalás, kicsapongás, irigység, istenkáromlás, gőg, esztelenség*” (Mk. 7:21-22). Ilyen testbe születünk. **Ez a test alkalmatlan a szent Istennel való életközösségre**. Amint a Rómaiakhoz írt levélben olvassuk: „*sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, a testünk megváltására!*” (Róm 8:23)

Isten, aki teremtette a testünket, és aki a bűnösségünk miatt a romlandóság és a halál súlyos ítélete alá helyezte azt, az Ő egyszülött Fiában megoldást, kiutat, szabadítást készített számunkra a halál testéből. **Jézus Krisztus beleöltözött a mi testünkbe és elvégezte a megváltásunkat!** Jézus – mint második Ádám – a mi testünkben élt köztünk 33 évet és adta magát engesztelő áldozatként értünk. Helyettünk és miattunk elszenvedte a mi bűneink büntetését, bocsánatot szerzett minden bűnünkre. Feltámadásakor pedig romolhatatlan, megdicsőült testben állt elő, meggyőzve a halál hatalmát. Ebben a megdicsőült testében látták őt a tanítványai 40 napon át, majd a szemük láttára ment át Isten láthatatlan szellemi világába. Amint Jézus halála érettünk történt, a feltámadása sem önmagáért, vagy valamiféle isteni produkcióként történt, hanem azért, hogy bennünket is feltámasszon mind a szellemi, mind a testi halálból. Amint Pál apostol írja „*Megtörte a halál erejét, és az Evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet*” (2Tim 1:10). „*Ha egygyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább egygyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is*” (Róm 6:5). Jézus – ígérete szerint – visszajön az övéiért. Pál így beszél erről a jövőről: „*Amint felhangzik a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alá szállni a Mennyből, és először azok támadnak fel, akik a Krisztusban hunytak el, azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk, és így mindenkor az Úrral leszünk*” (1Thessz 4:16-18). János apostol hozzáteszi: „*tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk látni, amilyen a valóságban!*” (1Jn 3:2), mert „*mindnyájan el fogunk változni az utolsó harsonaszóra. Mert a romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie!*” (1Kor 15:51-52)

Pál apostol boldog örömmel és reménységgel szól erről a jövőről, amikor ezt mondja: „*Szeretnénk kiköltözni a testből és hazaköltözni az Úrhoz.*” A hit és az élő reménység bizonyosságával tudjuk, hogy a mennyei hajlékunk, az **a megdicsőült testünk lesz az igazi**, ma elképzelhetetlen ismeretekkel és képességekkel is felruházott, végleges otthonunk. Nincs és nem is lehet hát fontosabb programunk, mint amit Pál folytatásként így fogalmazott meg: „*Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk néki!*”

Pál apostol olyanokról is ír, akik „*másképpen*” élnek, akik miatt szomorkodik. Ezt írja: „*Sokan élnek másképpen, akikről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy ők Krisztus keresztyének ellenségei, az ő végük kárhozat, a hasuk az istenük, és azzal dicsekszenek, ami a gyalázatuk, mert földi dolgokkal törődnek*” (Fil 3:18-19). Úgy gondolom, hogy az emberek nagy többsége gondolkodik és él ma is e mondatok jellemzése szerint. Istenben, Jézus Krisztusban való élő hit nélkül élnek és távlatuk a földi élet, a sír. A test és a kívánságok örömeit kergetve olyasmivel dicsekszenek, amit a Biblia világossága szerint szégyellniük kellene. Még fájdalmasabb azokra gondolnunk, akik hisznek Istenben, de nem ismerik, illetve el-

vetik a Jézus Krisztusban hit által megnyerhető „felülről való” életet. Róluk beszél Jézus a tíz szűz példázatában. Ők azok, akiknek van ugyan lámpásuk (vallásos hitük), de nincs olaj (Krisztusban vetett élő hitük) a lámpásukban. Emiatt a visszaérkező Vőlegény ezt mondja nekik: „*Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket*” (Mt 25:1-13). Vegyük hát komolyan az intést: „*Ma, ha az Ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!*” (Zsid 4:7). Mondjuk: Jöjj Jézus, légy a szívem lakója és Ura!

Isten, a Jézus Krisztusban vetett hit és a Szentlélek által Menny-központú emberekké akar formálni minket. Itt élünk a Földön, végezzük a dolgunkat, betöltjük a küldetésünket, de az élő reménységünk a Mennyhez köt és a Menny örömét szívünkben hordozzuk. Komolyan vesszük, hogy „*mi hitben járunk és nem látásban!*” és „*tudjuk, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk*” (2Kor 5:1)

Monte-Carlói rádió

Isten szeret és hazavár

Jn 3:16

A Biblia legszebb és legfontosabb mondatát olvasom ma fel. Luther Márton állítólag azt mondta erről a mondatról, hogy kis Biblia a nagy Bibliában. Így hangzik: „*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn 3:16)

Azt üzeni Isten ebben a mondatban nekem és minden embernek, hogy Ő szeret. Számára én, te és minden ember külön egyenként: „a világ”, akit szeret. Vagyis Isten minden embert – mind a több milliárdot – külön és egyenként ismeri, figyeli és szereti. Ma a komputerek világában már elképzelni sem nehéz, hogy a teremtő, mindenható és mindentudó Isten – az ő végtelen intelligenciájával – erre képes. Ő ismeri a gondjainkat, a bánatunkat, számolja a könnyeinket, tud az örömeinkről és nyilvántartja a legtitkosabb gondolatainkat, érzéseinket és a szívünk rezdüléseit is. Jézus mondta: „*Néktek még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva.*” (Mt 10:30) Istent az Ő szeretete arra készíti, hogy cselekedjen is. Mindent megtesz azért, hogy a mi személyes életünk az Ő terve szerint jó végre jusson, célba érjen, boldogságban kiteljesedjen! Ő, az örökkévaló Isten, a végtelenség örök távlatában lát, gondolkodik és tervez. Jól ismer egyenként minket, a múltunkat, a jelenlegi helyzetünket, a problémáinkat, a terveinket, a törekvéseinket, és mindezeket az Ő mindentudó bölcsességében látja és értékeli.

Isten legfőbb célja és törekvése pedig az, hogy örök életünk legyen, hogy a rövid földi életünkben megvalósuljon ez a legfontosabb cél: eljussunk az örök élet bizonyosságára! Ne tapadjunk bele a mulandó, romlandó és veszendő pillanatnyi földi érdekekbe, kétes és hamis örömök kergetésébe. Ne maradjunk a kárhozatnak abban a sötét állapotában, amelybe bele-születtünk Mert „*ahogyan egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál*” (Róm 5:12). „*Nincs különbség: mindenki vétkezett, és hijjával van az Isten dicsőségének*” (Róm 3:22-23). Isten szeretete azonban Jézus Krisztusban, az Ő Fiában kaput nyitott a halál állapotából az életbe. Isten szeretete azt akarja, és azt munkálja, hogy a földi életünkben találjuk meg és lépünk be ezen a kapun. Ahogyan Jézus mondta: „*Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti, vagy romlásba viszi?*” (Lk 9:25).

Isten tehát szeretetszomjas szívvel keres minket. De mi – emberek – is arra szomjazunk, hogy legyen valaki, aki önzetlenül és feltétel nélkül szeret minket, és akit mi is szerethetünk. Ilyen szeretetkapcsolat nélkül árvák, magányosak és boldogtalanok vagyunk. Egy példa: 3-5

éves korú, elhagyott gyermekek állami nevelő intézetét látogattuk meg Felsőpetényben, valamikor a 70-es években. A kastély parkjában sétáltatták őket. Voltak vagy százan. Mi távolról néztük a csapatot. Egyszer csak egy 4 év körüli szőke kislány kivált a csapatból és rohant felénk. Hiába kiáltottak utána az ápolók. A kislány egyenesen hozzám futott. Felém tárta a kezét és azt kérte: „Vegyél föl!” Átkarolta és magához szorította a nyakam, és ezt mondta: „Ugye te vagy az édesapám?” Közben odaért egy ápoló és kemény kézzel kiszakította a kislányt a karomból. Ma is mélyen elérékenyülve emlékezem erre az eseményre. Arra kell gondolnom, hogy ma emberek milliói élnek az Istennek, a mi Édesatyánknak szeretetéből, az atyai ház melegéből kiszakadva! Nem ismerték meg az igaz szeretet tiszta forrását, amely Istenből fakad. Az önzetlen igaz szeretet nélkül rideggé, önzővé, erőszakossá, vad indulatok rabjává válik az ember lelke. Egy másik megtörtént esemény: Gyilkossággal vádolt fiatalembert faggat a bíró. A vádlott hallgat. Hogy jutottál ide? Beszélj!- hangzott a felszólítás. A fiú végre megszólalt és ennyit mondott: „Mert engem nem szeret senki!” **Sok, sok ember lelkéből némán sikolt a szomjúság a tiszta, önzetlen és életet teremtő szeretet után.** Talán te is közéjük tartozol. Ma Isten élénk áll és azt mondja, hogy Ő szeret! Nem akárki, hanem maga a mindenható Isten, aki tökéletesen ismeri minden bűnödöt, hiányaidat, hitetlen konok és kemény szívedet és mégis minden fenntartás nélkül szeret.

Igénk azt mondja, hogy Isten úgy szeret, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Hatalmas jelentőségű eseményről beszél itt Jézus. Bátran kimondhatjuk, hogy **az emberiség történelmének a legnagyobb és legfontosabb eseményéről van szó!** Jézus Krisztus az Isten Fia, aki által teremtett minden a Mennyen és a Földön, aki Istenből való Isten és örök világosságból való örök világosság, a történelemnek egy meghatározható napján egy ismert helyen egy gyermek testében közénk jött, azonosult velünk, valóságos emberi testbe öltözött. Istenhez, az Ő végtelen szeretetéhez méltó cselekedet volt ez! Ő adta, küldte Fiát, bár jól tudta, hogy mi vár rá ezen a Földön. Tudta, hogy Betlehemben csak egy istállóban talál helyet, hogy Názáretben – ahol felnőtt – le akarják majd taszítani egy hegyről, és végül a saját népe vak és féltékeny gyűlölettel fordul ellene, és keresztre juttatja Őt. Sőt Isten nemcsak tudta, hanem akarta is mindezeket értünk és miattunk, tőle elszakadt emberekért. „Mert azt, aki nem ismert bünt, bűnné tette értünk, hogy mi isten igazsága legyünk Őbenne” A megváltás nagy isteni művéről van szó, amely által Isten Jézus Krisztusban kaput nyitott az üdvösségre! A mulandósággal és bűnnel terhelt világunkból a Jézus Krisztusban vetett hit által beléphetünk az Ő bűntehertől megszabadított, örök életet jelentő, világába.

Isten, Jézus Krisztusban, az Ő Fiában azonosult velünk, a mi bűnnel és halállal terhelt testünkben elszenvedte a bűneink büntetését és teljes bűnbocsánatot szerzett számunkra. Sőt, hit által halálával azonosulva megszabadított a bűnös indulatok uralmától. „*Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk!*” (Róm 6:8) – mondja az apostol. Jézus Krisztus diadalmasan kilépett a sírból! Feltámadása nem mutatvány, nem is csak az Ő személyes győzelme, hanem a benne vetett hit által minket is új, örök életre támasztott fel! Bunyan: „A Zarándok útja” című művében jól illusztrálja ennek a változásnak a jelentőségét. Az allegorikus regény főszereplője, (Keresztyén) – Evangélista útmutatása szerint – a hegyen álló keresztet igyekszik elérni. Amikor végre odaért és átkarolta a keresztet, akkor egy csodás élményt élt át: hirtelen olyan könnyű és szabad lett, hogy szinte repült. Amikor hátranézett, akkor látta, hogy egy hatalmas batyu oldódott le a hátáról és gurult lefelé. Nem is tudta, hogy egészen addig hátán cipelte ezt a batyut. – Azt üzeni nekünk ez a jelenet, hogy Krisztus megérkezése a szívünkbe az Ő szabadítását valósítja meg minden elkövetett és a szívünkben, emberi természetünkben lévő bűn terhétől. Ugyanakkor az üdvösség bizonyosságának tiszta örömeivel tölt be bennünket.

Egyetlen kérdésre kell még válaszolnom. Mit kell nekünk tennünk azért, hogy Istennek a Jézus Krisztusban és az Ő váltságában megjelent szeretete, és általa az örök élet a miénk le-

gyen? **Hogyan ragadhatjuk meg ezt a bűn uralmától megszabadított örök életet?** Jézus nem valamilyen tevékenységről, vagy tennivalóról beszél, hanem azt mondta: „*aki hiszen...*”. Íme az egyetlen út! Hidd el, hogy Jézus Krisztus tényleg az Isten Fia, és érted is meghalt, majd diadalmasan feltámadt! Most a szíveden kopogtat! Hívd be őt! Adj helyet neki, sőt tedd Őt Úrrá az életedben! Sem pénzen, sem jótettekkel nem vásárolhatod meg az örök életet. **Hit által, ajándékként azonban, azonnal a tiéd lehet!**

Két nagyon fontos felismerés kell tehát ahhoz, hogy az Istentől távolra szakadt ember hazataláljon és Isten szívében megpihenve, az örök élet bizonyosságára eljusson.

Az egyik: Lásd meg és ismerd el, hogy a bűn és a halál rabságában, elveszett és kárhozatra méltó állapotban születünk valamennyien ebbe a világba.

A másik: Isten annyira szeret, hogy Fiában, Jézus Krisztusban megváltott és kaput nyitott minden ember számára az örök életre.

Mondd hát velem együtt: „**Úr Jézus, alázatos csodálattal és hódolattal eléd borulva kérem: jöjj, bocsáss meg nekem, légy a szívem lakója és Ura! Köszönöm, hogy elfogadtál. Ámen.**”

Monte-Carlói rádió

Győzelem a halálon 2Tim 4:6-8

Pál apostolnak utoljára írt leveléből olvassunk el néhány mondatot, amelyet kedves lelki gyermekének, Timóteusnak írt. Így hangzik: „*Én nemsokára feláldoztatom és az én elköltözésem ideje elérkezett. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltétem nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, de nem csak nekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az Ő megjelenését.*” (2Tim 4:6-8)

Úgy hangzanak ezek a megrendítő mondatok, mint egy gazdag életet lezáró hattyúdal, vagy mint egy diadalmas csata végéről szóló győzelmi jelentés. Pál apostol kb. 30 évvel korábban teljes odaszánással Isten oltárára tette az életét, hogy Isten elhívása alapján embereket mentsen meg a kárhozatból az üdvösségre, a halálból az életre. **A kegyelem Evangéliumát hirdette** a hatalmas Római birodalom csaknem teljes területén. Kialakított egy hatékony tanítványi csapatot, amely irányítása alatt munkálkodott és keresztyén gyülekezetek százai jöttek létre a szolgálatuk által. Zsidók és főként pogányok ezrei tértek meg. Krisztusra, mint sziklaszilárd alapra építve elindult általuk hódító útjára a keresztyén evangéliumi misszió. Amint Jézus Krisztus már az elhívásakor kijelentette Pálnak, sokat kellett szenvednie az Úr nevéért. (Ap-Csel 9:16). Megkövezés, botozások, bilincs, kaloda, börtön, a legkülönbözőbb vészhelyzetek és nehéz fáradozások közben súlyos bántalmazások érték. Veszedelmek, éhezések, virrasztások és böjtölések elviselése közben harcolta meg a nemes harcát és végezte el az Istentől vett futását. Valószínű legfájdalmasabb volt számára az, hogy a legtöbb bántalmazást és támadást a saját szeretett népétől, a zsidóságtól kellett elszenvednie. Azoktól, akiknek a megmentéséért mindent, saját magát, még az üdvösségét is kész lett volna feláldozni. (Róm 9:2-3)

Pál, Timóteushoz, ezt a második levelét a második római börtön-fogságából írta. Valószínű, hogy az első – két évig tartó – fogságából kiszabadult és még éveket munkálkodott Hispániában. Most – talán a Néro császár által indított keresztyénüldözés során – újra börtönbe csukták. Innen a börtönből írja, hogy: „*nemsokára feláldoztatom, az én elköltözésem ideje elérkezett.*” Valószínű azért fogalmazott így, mert már kimondták rá a halálos ítéletet. Ekkor írta meg ezt az utolsó levelét.

Nem kesereg, nem dühöng, nincs panasza sem Isten, sem az üldöző hatóság, sem valaki más ellen. Ő teljes hittel azt hirdette, hogy Isten mindenknek az Ura, kezében tartja a világ irányítását, és csak az történhet ebben a világban, amit Ő megenged. Nem zúgolódik, hogy miért engedi meg Isten a kegyetlen üldözést. Sőt, a kezéből veszi a halálos ítéletet, és boldogan tekint a hazaköltözésére. Sem a szavában, sem a szívében nincs keserűség, méltatlankodás. Ő a fenséges Isten kezéből vette a „futását.” Az Ő kegyelmének ereje által harcolta meg a nemes harcát és **most boldog örömmel ad számot arról, hogy a hitét megtartotta** és vár rá az igazság koronája. Nem kezdte ki, és nem erőltetette meg hitét a sokféle nyomorúság és gonosz indulatú támadás. Az Istennel gyakorolt szoros közössége, amely hit által folyamatos volt egész életében, most még teljesebb és boldogítóbb, mert készül hazamenni az Úrhoz.

Pál apostol hitszeme és a reménysége a jövőbe tekint. Túl lát a földi lét határán, a sötét halálra, és ott az Isten világában, ragyogó koronát lát, az igazság koronáját, amely reá vár. A halált sem látja sötétnek. *”Immár feláldoztatom.”* – mondja. **Kivégzésére** – amelyet durva római katonák hajtanak majd végre – **úgy tekint, mint egy áldozati oltárra**, amelyen ő lesz az áldozat, és amelyen át Isten kaput nyit neki arra, hogy a hazaérkezése megvalósuljon. Hiszen megírta már a Filippibeliekhez címzett levelében – még az első római fogságából – hogy *„elköltözni”* és *„Krisztussal lenni, mindennél jobb.”* Ez fog most beteljesülni.

Nagy kiváltságnak, Isten ajándékának tekintette Pál azt a földi „futást”, azokat a feladatokat, amelyeket a földi életében elvégezhetett. Most pedig **elérkezett a beteljesülés: megérkezés az Isten mennyei világába** és ott vár reá a mennyei jutalom: az igazság koronája. Ebben sem önző, nem tekinti magát kivételezettnek. Ezért hát hozzáteszi: az igaz bíró ezt a jutalmat megadja *„nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az Ő megjelenését”*.

Pál, életének végállomásához érkező, visszatekintett és **azt tekintette a legkiemelkedőbb értéknek, hogy a hitét megtartotta**. A hitet, amely – mint „forró drót” – folyamatos kapcsolatot jelentett számára Istennel. Sőt a hite nemcsak személyes közösséget jelentett neki Urával, hanem – mint magasfeszültségű vezetékén át – állandóan átáradt szívébe és lelkébe, hit által az Isten hatalmas ereje. Fontos felfigyelnünk Pál megfogalmazására: *„Megtartottam!”* – mondja. Neki is része volt tehát abban, hogy táplálta, tapasztalatokkal erősítette a hitét. Emberi és démoni támadások közepette őrizte az Istennel való kapcsolatát, tudatosan a nemes harcban. A hite most átsegíti őt a beteljesülés dicsőséges isteni világába. Ott majd – mint vándorbotot – leteszi a hitet, nem lesz rá tovább szüksége: megérkezik a látás, a Valóság örök világába.

Mi – e Földre született emberek – **valamennyien elérkezünk egy napon a földi életünk végállomásához**. A legkülönbözőbb módon történik majd ez, de bizonyos, hogy azt a napot, ezt a végállomást egyetlen ember sem kerülheti el. Hirtelen balesetben, infarktusban, agyvérzésben, vagy hosszú betegség után, esetleg betegség nélkül váratlanul, vagy – mint Pál esetében – kivégzéssel... A kérdés nem az, hogy mikor és miként érkezünk meg a földi életünk végállomásához, hanem az, hogy **van-e és megtartjuk-e a hitet, amely elkísér és átsegít a mulandóság földi világából, Isten örökkévaló világába és az Ő dicsőségébe?** Eljön az a földi végső óra, amikor minden földi érték kihull a kezünkből. Bármennyire ragaszkodnánk is javainkhoz, értéktárgyainkhoz, a kedves szeretteinkhez, a test életéhez: mindentől el kell szakadnunk, semmit sem vihetünk magunkkal! Akkor, abban az órában válik igazán élessé a kérdés: van-e és megtartottad-e az élő Istenben és a megváltó Jézus Krisztusban vetett hitedet? Feltáru-e előtted is – életed utolsó órájában – hit által, az a halálra túli dicsőséges valóságos isteni világ, amelyet Pál látott? Benned él-e Krisztus és megnyerted-e általa bűneid bocsánatát? – **Örömhírként hirdetem, hogy Isten bűnbocsátó kegyelme, amely Jézus Krisztusban megjelent, igaz bűnbánatban és hit által e pillanatban is megragadható! Ő keres, szeret és örök életet ad, ha hittel behívod a szívedbe és Úrrá teszed Őt az életedben!**

Több ember végső óráiban voltam jelen és mély meghatódással emlékszem olyanokra, akik hitben és lélekben elkészülten, a boldog hazaérkezés biztos és élő reménységében távoztak. Ezek között a legemlékezetesebb az édesanyám hazaköltözése. Csendes, élő hitű, boldog aszszony volt. 81 évesen megérezte a közelgő halálát. Összehívatta a családját. Több mint negyvenen vettük körül az ágyát. Mindenkitől külön, egyenként elbúcsúzott. Prófétai lélekkel, frissen és értelmesen. Aztán kért egy éneket, majd hosszan imádkozott. Ezután hátrahanyatlott és így szólt: „**most már megyek az Úr Jézushoz**”. Este 10 körül járt. Boldog, ragyogó mosoly ült az arcára és hamarosan elment. Mi akkor azt éreztük, hogy nem illik hozzánk a gyász: ünnepelelnünk kell! Az Anyám hazaérkezett!

Pál apostol azt írja, hogy ez a földi élet – bármeddig élünk is – az örökkévalósághoz viszonyítva csupán egy pillanat. Így fogalmaz: „*A mi pillanatnyi földi szenvedésünk minden mértéket meghaladó örök dicsőséget szerez nekünk*” (2Kor 4:17) Természetesen akkor „szerez” örök dicsőséget, ha ebben a rövid földi életünkben Krisztust tesszük szívünk és életünk urává. A halál legyőzött ellenség: Jézus Krisztus megtörte a halál erejét és világosságra hozta az elmúlhatatlan életet! (2Tim 1:10) A test halála elkerülhetetlen. De Jézusban az élet győzelmes Ura így áll elénk: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él. És aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha*” (Jn 11:25-26) **A Krisztusban nyert felülről való élet erősebb a halálnál, és győzelmesen rámosolyog a halálra. A hitben élő ember számára – bár sötét ellenség a halál – mégis a boldog hazaérkezésre nyitja meg a kaput.**

Monte-Carlói rádió

Isten kegyelmének működése és célja **Ef 2:4-7**

Pál apostolnak az Efézusi gyülekezethez írt levelében van néhány mondat, amelyekben egyszerű világosságban tárja fel számunkra Isten kegyelmének a működését és a célját. Így hangzik: „*Isten gazdag lévén irgalomban, az Ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! – és vele együtt feltámasztott és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért, hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát.*” (Ef 2:4-7)

Ezen Ige szavai szerint a mi **üdvösségünk egyetlen forrása** az, hogy Isten – aki gazdag az Ő irgalmasságában – szeretetének mérhetetlen nagyságát árasztotta ki erre a világra az Ő Fiában Jézus Krisztusban. Adta, küldte Őt, Jézus pedig jött, és sorsközösséget vállalt velünk! Beleöltözött a mi testünkbe, azért, hogy segítsen: kiemeljen minket a halálba és kárhozatba süllyedt állapotunkból. Vállalta a halál testét és ebben a testben a halált, azért, hogy feltámadása által megtörje a halál erejét, és világosságra hozza az elmúlhatatlan életet. Bünné lett, vagyis magára vállalta minden ember valamennyi bűnét, mint valóságos ember, és mint az Isten Báránya. Testében elszenvedte a szent Isten igazságos büntetését helyettünk, és bocsánatot, szabadítást szerzett számunkra, a megigazultak fehér ruhájával ajándékozott meg minket. Fontos kérdés: **Mit kell tenni nekünk azért, hogy az elkészített üdvösséget elnyerjük?**

Az első és elkerülhetetlenül fontos lépésünk az üdvösség elnyerése érdekében annak a ténynek a felismerése, hogy „**halottak voltunk.**” Ez azt jelenti, hogy mi is, és minden ember, az atyáinktól hozott örökségként, Istentől elidegenülve **a szellemi halál állapotában érkeztünk ebbe a világba.** A halottat az jellemzi, hogy nem mozdul, nem lélegzik, képtelen a helyzetén változtatni, nem működnek az érzékszervei: nem lát, nem hall, nincs kapcsolata a környezetével: nem él. Szellemileg, vagyis a hit, a bűn, az Isten, az üdvösség dolgában mindannyian ilyen süket, vak, érzéketlen és változtatásra képtelen, tehát halott állapotban jöttünk e világra.

Akkor láttuk ezt meg (és minden ember akkor fedezi fel ezt a tényt), amikor Jézus Krisztus – az Ő szava és világossága által – **életre keltett**. Hatalmas jelentőségű esemény ez minden ember életében. Én 15 éves koromban éltem át. Újra meg újra el kell mondanom azt az eseményt. Hívó családban és gyülekezetben nőttem fel, így megtanultam, hogy mi a rossz, mi a bűn. De nem fájt, nem érzékeltem bűnnek a bűnt. Ezért aztán lopva, titkon éltem a szennyes vágyaim szerint. A neveltetésemnél fogva tudtam én, hogy a Biblia, meg a hívők mit tartanak bűnnek. De én nem érzékeltem azokat bűnnek és ezért csak arra ügyeltem, hogy a hívő környezetem ne tudja meg, amit teszek, és ahogyan élek. Egy napon azonban, egy istentiszteleti alkalmon, Jézus (az Ige hirdetője által) azt mondta nekem: „Te képmutató! Vedd tudomásul, ha így maradsz, az a kárhozat!” Akkor ott, csoda történt! **Jézus életre keltett!** Szavai kétélű kardként hasítottak belém. Mély bűnbánatban törtem össze. A könnyeimet sem tudtam visszatartani. Azóta tudom, hogy **addig szellemileg halott állapotban voltam**. Akkor értettem meg először, hogy Jézus Krisztusnak az én bűneimért kellett meghalnia és hogy Ő keresztre, halála és vére által eltörölte a bűneimet. Valóságosan átéltem Jézus Krisztus bocsánatának örömét és szabadításának erejét. Azóta tudom, hogy az üdvösségem egyetlen kapuja és útja Jézus Krisztus személye és az Ő megváltása.

Milliók élnek körülöttünk szellemileg halott állapotban, anélkül, hogy erről tudnának. Többségüknél az a nevelés is hiányzik, amely legalább a tudatukban ébresztene bűnismeretet. Önmagukat jónak tartva, természetesnek tartják, hogy a test vágyainak, kívánságainak és indulatainak a kielégítése által építhetik meg a földi boldogságukat. A kívánságok gátlástalan kergetése és az indulatok agresszív eluralkodása alakította ki korunk istentelen világában azt az erkölcsi romlottságot és azokat a társadalmi feszültségeket, amelyekből a saját ereje által egy ember sem tud kiemelkedni. **Csak Isten szava, az Ő közelsége és világossága kelt életre és teszi nyilvánvalóvá számunkra az elveszett állapotunkat, amelyből egyedül Isten kegyelme emelhet ki, Jézus Krisztus által.** Pál apostol így emlékezik erre: „*Isten, aki ezt mondta: sötétségből világosság ragyogjon fel! Ő gyűjtött világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán*” (2Kor 4:6).

A következő lépést az üdvösség útján, Pál így fogalmazza meg: „**Vele együtt feltámasztott és a mennyek világába ültetett.**” Pál múlt időben beszél. **Megtörtént!** Vagyis a hit látása alapján megérthetjük, hogy Jézus Krisztus nemcsak a bűneinket törölte el kihullott vérével a kereszten, hanem minket, a mi ádami bűnrökösséggel terhelt ó-emberünket is a halálba vitte! Feltámadása által pedig **minket is feltámasztott, Szentleke által újjászült és az örök élet részesévé tett!** A mennyek világába ültetett! Velem is ez történt, akkor 15 éves koromban. Akkor átéltem, most pedig visszatekintve világosabban értem. Amikor ott mély bűnbánatban zokogva sírtam, így folytatta az Ige hirdetője: „Ha ma összetörte szívedet a bűnrökösséged felismerése, örömhírt hoztam neked: Jézus a te bűneidet vitte a keresztre! Megbocsáttattak a bűneid! Jézus pedig nemcsak meghalt, hanem feltámadt és minden megtérő bűnrökösségre új, örök életet ad. Bűnrökössé esendő ember maradtam, de azóta tudom, tapasztalom, hogy Jézus Krisztus engem is a Mennyek világába ültetett. Egész lényem, a gondolkodásom, az életcéloim, a mindennapi döntéseimet meghatározó életszemléletem, teljesen új, mennyei dimenzióba került. Az Isten Igéje igaz és beteljesül! A Kolossébeli levélben ezt olvassuk: „*Meghaltatok és a ti életetek el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben.*” (Kol 3:3) „*Mert ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre!*” (2Kor 5:17)

A kérdés az, hogy ha Isten kegyelméből Jézus Krisztus által, ennyire valóságosan új és a Mennyhez tartozó életet nyertünk, miért kell továbbra is itt élnünk a Földön? **Mi dolgunk van nekünk itt e múlandó világban?** Itt, ahol konok hitetlenség, szellemi sötétség, gátlástalan erkölcsi szabadosság tombol körülöttünk? Itt, ahol győzelmi mámorban tort ül a tudományos istentelenség, az emberek többségét nem is érdekli az Isten, a hit, Jézus Krisztus, vagy az Evangélium? Mi a célja Istennek velünk itt a Földön? Ezekre a kérdésekre kapunk választ az olvasott Ige 7. versében. Ezt olvassuk: „**hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmé-**

nek mérhetetlen gazdagságát, irántunk való jóságából, a Krisztus Jézusban.” Íme Istennek kitüntető és magasztos célja van velünk! Valami fontosat, mégpedig az Ő kegyelmének mérhetetlen gazdagságát akarja megmutatni bennünk és általunk, a körülöttünk élő világnak, a szűk és tág környezetünknek! A változást, a mennyeit, a Tőle nyert szeretetet, békességet, a tiszta örömet és a szelidséget, mint kívánatos és jóízű gyümölcsöket kell bemutatnunk és árulnunk, kívánatossá tennünk! Sokszor nem is tudatos törekvésként, hanem a Krisztusban nyert új életünk természetes magatartásával. *„Örüljétek az Úrban mindenkor! A ti szelídlelkűségeitek legyen ismert minden ember előtt”* – mondja az apostol. A lehangosabb és **leghatékonyabb evangelizáció a Krisztus szeretetét, békéjét és hosszútűrését kiábrázoló hívő ember élete.** Különösen fontos, hogy a legszűkebb környezetünk, a családjaink tagjai, a munkatársaink, a szomszédaink tapasztalják meg a Krisztusban elrejtett életünk jóízű gyümölcseit. Nem azt, hogy tökéletesek vagyunk – tökéletes ember nem létezik – hanem azt, hogy ha tévedtünk azonnal elismerjük a tévedést, és készek vagyunk elrendezni, vagy – ha kell – megbocsátani. Mindezt a szeretet meghitt légkörében.

Régen kiemelt szakmának számított a kirakatrendezés. A kirakatrendező úgy állította ki az eladandó portékát, hogy kedvet gerjessen a megvásárlására. Isten abban a kiváltságban részesít minket, hogy általunk, az életünk bemutatása által akarja **kívánatossá tenni az Ő kegyelmét** az emberek számára. Ahogyan Jézus mondta: *„Ti vagytok a világ világossága! Úgy ragyogjon a ti világosságotok, hogy lássák jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”* (Mt 5:14,16)

Az életünk tanúságtételén túl Isten arra is felszólít, hogy *„legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinnek, aki számon kéri tőletek, a bennetek élő reménységet!”* (1Pt 3:15) Vagyis a **szavainkkal is mondjuk el**, hogy miként ragadott meg Isten kegyelme és szült újjá Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által élő reménységre. Hozzánk is úgy jutott el az Evangélium, hogy voltak, akik nemcsak az Evangélium szerint éltek, hanem bátrak voltak arra, hogy el is mondják. Jézus felszólít: *„Menjétek el szerte az egész világba, hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek!”* (Mk 16:16). Jézus azt is mondta: *„Ha valaki szégyell engem és az én beszédemet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.”* (Mk 8:38)

Hiteles élet, a bűntől megszabadító Jézus Krisztus által és az Evangélium bátor hirdetése a Szentlélek hatalmával. Erre hív az Úr és ez teszi boldoggá és gyümölcsözővé az életünket!

Monte-Carlói rádió.

„Hirdetek néktek nagy örömet” Lk 2:10-11

Karácsony éjjelén megjelent egy angyal az Isten dicsőségének ragyogó fényében, a betlehemi pásztoroknak, és a következő hírt közölte velük: *„Ne féljétek, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma néktek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”*

Karácsony a „nagy öröm” ünnepe. Maga a mindenható Isten minősítette a nagy öröm ünnepévé, azon a csodálatos betlehemi éjszakán, amikor angyalai hírül adták a pásztoroknak a világtörténelem legnagyobb eseményét: *„Üdvözítő született ma néktek”*. – Egy kis gyermek testében, valóságos emberként e földre érkezett Jézus Krisztus, az Isten Fia, *„Ő kezdetben az Istennél volt, minden általa lett, nélküle semmi se lett, ami létrejött.”* (Jn 1:2-3)

Minden értelmet felülhaladó csoda történt. Egy tiszta szívű és szent életű leány hittel fogadta az Isten szavát: „*Íme fogansz méhedben és fiút szülsz, akit nevezs Jézusnak.*” „*A Szentlélek száll reád és a Magasságosnak ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.*” (Lk 1:31,35) – szölt az angyali üzenet. „*Íme az Úr szolgálóleánya: Történjék velem a te beszéded szerint.*” (Lk 1:38) – hangzott Mária engedelmes odaszánásból fakadó válasza. És megtörtént a fogantatás csodája. Isten örök idők előtt megtervezte és „*amikor eljött az idő teljessége, elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt lévőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk*” (Gal 4: 4-5).

A pásztorok ámultak a csodán, az angyali üzeneten, a mennyei sereg megjelenésén és dicsőítő énekükön. Részeséivé lettek a Menny ünneplésének, ahol olyan nagy volt az ujjongás, annyira túláradó volt a „nagy öröm”, hogy dicsőfénye és hangja átcsapott a Földre. Angyali díszkísérettel érkezett a Menny királya a Földre. A Menny világa teljességgel értette az esemény – az ember megváltásának – jelentőségét, és ennek megfelelően ünnepeltek.

A Föld pedig kegyetlen és rideg sötétbe burkolózott, mit sem tudtak a „nagy örömről.” Betlehem nem adott szállást a két fáradt vándornak, könyörtelenül kizárták városukból – és a szívükből – a „minden órák” áldott állapotban lévő Máriát. Itt a Földön csak egy istálló jutott a királyi gyermeknek. Jeruzsálemben az írástudók pontos tájékoztatást adtak a gyilkos erőszak számára az Írások alapján. Közölték Heródesssel, hogy „*a Júdeai Betlehemben kell megszületnie a Krisztusnak*” (Mt 2:4-5), de annyira már nem érdekelt az Írás tudóit a Messiás, hogy a keresésre indultak volna az alig 8-10 km-re lévő városkában. Teljesült az Ige: „*Saját világába jött és az övéi nem fogadták be Őt.*” (Jn 1:11)

Azóta nagyot változott a világ: Karácsony az egész világ ünnepe lett! Fényes, ragyogó ünnep. Nem egy nap, vagy egy éjszaka ünnepe. Hetekkel karácsony napja előtt reklámok, transzparenszek özöne, a médiák minden fajtája, szinte minden kirakat, az utcák, ideiglenes árusok sokasága, áruházak, szupermarketek bőséges karácsonyi választéka – szóval minden és mindenütt – karácsonyról szól. Művészek karácsonyi ihletet nyerve műveket alkotnak, ünnepi hangversenyekre tódul a „nagyérdemű”. Emberek tömegei heteken át pénztárcájukat méregetve és kiüresítve járják a várost, a bevásárló központokat és a kis butikokat, a szülők és a gyermekek, a fiatalok és az idősek izgalmas idegességgel keresik, hogy milyen ajándékkal lepethetik meg egymást karácsony napján... Ilyenkor kicsivé lesz a világ. Eszünkbe jutnak a rég nem látott rokonok, barátok, ismerősök. Távoli országokba is milliószámra mennek-jönnek a karácsonyi üdvözlések. — Aztán végre eljön a karácsony estéje. Odaülünk a földszített karácsonyfa alá, felbontjuk az ajándék-csomagokat, elérzékenyülve köszönjük meg egymásnak a „meglepetésként” kapott ajándékokat. Egyre kevesebb helyen, de azért néhol megemlékezünk arról is, hogy tulajdonképpen Jézus születésnapját ünnepeljük, és áhítattal elénekeljük a „Csendes éjt” és talán még néhány kedves karácsonyi éneket is. Majd jön az ünnepi vacsora és az ünnepi lakomák és vendégségek sora. Természetesen a templomi – imaházi – ünneplésünk is fontos része a karácsonyunknak. Igényeljük, hogy az ünnep során legalább egy méltóságteljes karácsonyi istentiszteleten is részt vegyünk. Sőt talán aktívan is részt veszünk, közreműködünk abban, hogy szépen szóljon a kórus éneke, és elvárjuk, hogy az ünnephez méltón szíveket megmozgató új üzenet legyen az ünnepi igehirdetés.

Hol van már az istálló szegénysége, a szűrés szálkájú jászol? Meg a sötét éjszaka, amely akkor Betlehemre ráborult? Ma már az éjszakát is megvilágítja karácsony ünnepe fényes csillogása. A templomokba, imaházakba özönlő tömegek ünneplik a Földre érkezett Jézus Krisztust. A keresztyén világ – a Föld lakóinak közel egyharmada – ünnepel és ünneplésünk fénye és hangulata magával ragadja még a nem keresztyének jelentős részét is.

Én is jórészt az elmondottak szerint ünnepelem karácsonyt. A keresztyén kultúra örököse és részese vagyok. Mégis **valami nagyon zavar ebben a sokszínű és fényes ünneplésben!** Van olyan érzésem, sőt látásom, hogy nem igazán Jézus Krisztus, a világ Megváltója áll a keresz-

tyén világ karácsonyi ünneplésének a középpontjában! Nem neki szól az ünneplésünk, hanem egymásnak és önmagunknak! Nem az összetört szív bűnismerete, bűnbánata, és a váltság által megszerzett bűnbocsánat öröme tölti be hódolattal és hálával a bensőnk, és készlet arra, hogy felkeressük a jászolban fekvő emberré lett Istent. A karácsony csak „ürügy” arra, hogy ünnepeljünk, ünnepeljük magunkat, a kórusokat, a zeneszerzőket, a karácsonyt, egymást, az ajándékot, és az ünnepi konyha remekeit...

Szívem vágya szerint, szeretnék csatlakozni a betlehemi pásztorokhoz, akik mennyei kijelentést kaptak és nyomban indultak, megtalálták a gyermek Jézust az istálló jászolában, és a kijelentésben nyert hit látása szerint hódoltak neki, mint Megváltónak és dicsőítették, magasztalták Istent a váltságért. Minden külső fény, ünneplés nélkül boldog örömmel hirdették, hogy minden pontosan úgy történt, ahogyan Isten kijelentette nekik. Jézus Krisztus legyen a mi karácsonyunk igazi és valóságos öröme! Minden más talán kedves, de csak halvány ráadás lehet! Arra a „nagy öröme” vágyakozzunk, sőt azzal a „nagy örömmel” teljen meg a szívünk, amelyet az Ég követői hirdettek karácsony éjszakáján! Ne engedjük, hogy a földi „kis öröme” teljességgel elnyomják, sőt kiszorítsák életünkben az igazit, a „nagy örömet”, a váltság örömét!

Az első karácsony napján a Menny ünnepelt, a Föld hallgatott. Most mintha fordítva lenne? A Föld hatalmas és felszínes hangulatban ünnepel, a Menny pedig hallgat? Nem! Nem lehet így! Istennek ma is van karácsonyi üzenete: a „nagy öröm” üzenete! Szűrjük ki és halljuk meg a kis öröme sokszínű zajából a „nagy örömről” szóló Evangéliumot! Tárjuk ki szívünket Jézus Krisztus számára! Szülessen meg bennünk Ő! Mint a Golgotán és húsvét hajnalán győzelmes Úr, vegye át az uralmat bennünk, az otthonunkban és valamennyiünk életében! Ez lesz számunkra az igazi karácsonyi „nagy öröm!” Sőt, mondjuk, vigyük a „nagy öröm” hírét a körülöttünk élő emberek számára! Legyünk eszközök abban, hogy „minden ember üdvözljön és eljusson az igazság megismerésére!” (1Tim 2:4)

Monte-Carlói rádió

„Nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra!”

2Kor 4:6-18

„Isten ezt mondta: sötétségből világosság ragyogjon fel, Ő gyűjtött világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk és ne magunknak. Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak, de el nem veszünk. Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben. Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben... Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek. Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: Hittem, azért szóltam, mi is hiszünk, és azért szólunk! Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt. Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére. Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső ember megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók”.

Pál apostol a saját és a munkatársai nevében **erőtéljes és boldog bizonyágtételként írta e sorokat**. Arról ír, hogy Isten szava újjáteremtő hatalommal világosságot gyújtott a szívünkben és ebben a világosságban Jézus Krisztus arca ragyogott fel bennünk. Ez a hit által nyert kegyelem – amely a felülről nyert mennyei élet bizonyosságát jelenti – minden másnál gazdagabb és drágább kincs számunkra. Igaz, hogy ez a kincs törékeny cserépedényben – romlandó, múlandó és kísérhető testben – van elhelyezve, de Istennek ezzel is kegyelmes célja van: megóv az elbizakodástól, attól, hogy bármi eredményt vagy sikert magunknak tulajdonítsunk. Esendőségünk arra kényszerít, hogy folyamatosan Krisztus közelségét, vérének tisztító és feltámasztásának megigazító erejét igényeljük.

Esendőségünk ellenére **nem vagyunk bizonytalanságban** és bár – esetleg – szorongatnak, tipornak, üldöznek, mi nem veszünk el. Sőt a próbák, a nehézségek, betegség, vagy bármilyen nyomorúság arra szolgál, hogy „*Jézus élete látható legyen a mi halandó testünkben.*” Csodás és örök igazság ez Isten gyermekeinek az életében. Visszaemlékszem egy beteg látogatására, aki idegbénulás következtében teljes mozdulatlanság állapotában feküdt. Annyira meghatott, amikor megláttam, hogy a könnyeimmel küszködtem. Ő – látva a könnyeimet – így szólt: „Géza bácsi, én nagyon boldog vagyok! Jézus nagyon szeret engem! Igaz, hogy már a fejemet sem tudom mozditani, de – tessék elképzelni – semmim sem fáj! És tudom, hogy nemsokára nemcsak futni, hanem repülni is fogok majd, mert Jézus hazavisz és megdicsőült testet ad nekem.” Vigasztalni mentem, de én kaptam vigasztalást. Jézusnak a halál fölött aratott győzelmét és a feltámasztás erejét láttam meg ott egy beteg hitében.

Micsoda erő, öröm és boldog bizonyosság árad e szavakból: „*Tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt és veletek együtt maga elé állít.*” Mindazok, akiket – őszinte megtérés nyomán – Isten Szentlelke újjászült a Menny örökösei, sőt a Menny részesei lettünk, hiszen „*Vele együtt feltámasztott és a mennyek világába ültetett*” (Ef.2:6). Így tehát bátran mondhatjuk: „*Nekünk a Mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az Ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyarló testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá is vethet mindeneket*” (Fil 3:20-21).

Mindazok, akik Isten gyermekei lettünk újjászületésünk pillanatától kezdve **két hazának lettünk a polgáraivá**. Van ez a **földi hazánk** ahova testben megérkeztünk, vagy esetleg magunknak választottunk. Ez a földi, természetes adottságunk, ádami (emberi) örökségünk. Ugyanakkor – felülről való születésünk által – Isten láthatatlan, de e földinél sokkal valóságosabb és örökkévaló országának, a **Mennynek is a polgáraivá lettünk**. Ahogyan Pál apostol írja a Kolossébelieknek: „*A ti életetek el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben. Amikor Krisztus – a mi életünk – megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben*” (Kol 3:3-4).

Kérdések vetődnek fel. **Melyik hazát tekinted fontosabbnak?** Melyiknek a rendje, törvényei, programja, céljai foglalnak le jobban és köteleznek el napról-napra a gondolkodásodban és a tevékenységedben? Melyik hazába gyűjtöd a javaidat, hova építed jobban a jövődet? Gondoltál-e arra, hogy a két haza és annak az építése általában nincs egymással ellentétben. Sőt, akkor építed és szolgálod legjobban a földi hazát, a családot, a földi jövődet is, ha a mennyek szolgálatát tartod fontosabbnak és annak rendjét, törvényeit érvényesíted az életedben. Akkor lesz igazán meleg otthon a házad, a lakásod itt a Földön, ha Krisztus uralma valósul meg az ott lakók életében. Aki Isten országának építését teszi az első helyre, az erőt, kegyelmet és bölcsességet nyer – Isten mérhetetlen gazdagsága szerint – ahhoz, hogy akár sikerek, akár próbák és nehézségek, csalódások és nyomorúságok között is kiegyensúlyozott és boldog életet éljen a Földön. Ahogyan Jézus kéri: „*Keressétek először az Ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek*” (Mt 6:33).

Hit által világosan látjuk, de földi tapasztalataink is igazolják, hogy **ez a látható, testi érzékszervekkel megfogható világ: ideig való, romlandó és múlandó**. Ezt a világot megrontotta,

és uralma alatt tartja a bűn és a halál. Itt nincs semmi maradandó és semmi tökéletes. A testünk – ez az Isten által teremtett nagyszerű szerkezet – szintén a bűn és a mulandóság uralma alá került. „Az egész teremtett világ a hiábavalóságnak vettetett alá”, sőt „akik a Lélek zsengejét kapták, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fűságra, a testünk megváltására” (Róm 8: 20:23). Vagyis az újjászületett ember teste is ugyanolyan mulandó, betegségekkel terhelt romlandó és természetére nézve bűnös, kísérhető maradt, mint azoké, akik nem ismerik Istent. Mégis **nagy különbség van**. Mert a mi testünk a **Szentlélek temploma is lett**, aki által Isten elpecsételt a Menny számára (Ef 1:13-14) és aki által Isten győzelmet ad a test bűnös indulatai, vágyai és kísértései fölött. (Róm 8:12-13) — Ami különösen fontos: a bennünk lakozó Szentlélek által élő reménységgel a Menny felé, Isten láthatatlan valóságos világa felé tekintünk, és oda készülünk. „Mi azonban nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” – mondja Pál apostol. (2Kor 4:18) Jézus így búcsúzott tanítványaitól: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben, higgyetek énbennem! Az én Atyám házában sok hajlék van, ha nem volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is”(Jn 14:1-3). Jézus arra kér bennünket: „Gyűjtsetek magatoknak kincset a Mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok nem ássák ki és nem lopják el.” (Mt 6:21-21)

A mi valóságos, örökkévaló és végleges hazánk a Menny! Itt a Földön küldetésben járunk! Sugározzon hát arcunkról, szavainkból és egész életünkben a Menny békéje, és tiszta öröme! Várjuk hittel, fáradhatatlan buzgósággal munkálkodva az ígéretek teljesülését!

Monte-Carlói rádió

Péter, a pünkösd utáni ember ApCsel 2:1-4,14, 36-38.

„Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel. – Ekkor előállt Péter a tizeneggyel, feleremelte hangját, és így szólt hozzájuk: „Tudja meg tehát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten: azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek.” Amikor ezt hallották, mintha szíven találta volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: Mit tegyünk. Atyámfiak, férfiak? Péter így válaszolt: Térjete meg és kereszteskedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát”!

Pünkösd a legtitokzatosabb események ünnepe, eredményeiben mégis a leglátványosabb és a legnyilvánvalóbb. A Szentlelket senki sem látta, nem is láthatja, de akit betölt abban forradalmi változást munkál, új életcéllal és mennyei erővel tölti meg. Méghozzá más emberek javára, az Isten dicsőségére és – természetesen – saját magának az örömeire is. Ez valósult meg pünkösd napján az apostolok életében: kinyílt a felház zárt ajtaja, megszűnt a némaságuk, volt mondanivalójuk, bátran és ellenállhatatlan hatalommal hirdették az Evangéliumot, **Pünkösd utáni emberek lettek!**

Az első pünkösd napjának Péter apostol volt a főszereplője. Az ApCsel leírása szerint ő állt elő az Ige hirdetésére, amelynek nyomán mintegy 3000 ember tért meg, és ezen a napon Jeruzsálemben megalakult az első keresztyén gyülekezet, amelynek ő lett az első számú vezetője. **Péter pünkösd utáni ember lett!**

Az evangéliumok aránylag részletesen elénk tárják Péter apostol életútját. Lássuk hát és legyen tanulságunkra, hogyan jutott el Péter oda, hogy pünkösd utáni emberként hatalmasan győzelmes eszköz lett Isten kezében. Három jelentős eseményt kell kiemelnünk Péter életéből. Az első az volt, amikor találkozott Jézussal, a második, amikor döntött Jézus Krisztus mellett, és tanítványa szegődött. A harmadik pedig, amikor pünkösd napján betöltötte őt a Szentlélek.

Az első eseményről Jn 1:41-42-ben olvasunk. Itt arról van szó, hogy András – Péter testvére – mint Beméritő János tanítványa, tanúja volt annak, amikor Beméritő János Jézusra mutatva kijelentette: „*Íme az Isten Báránya!*” – Andrást annyira meglepte, és olyan hallatlan örömmel töltötte be az, hogy Jézus személyében előtte állt a megígért Messiás, hogy otthagyta Beméritő Jánost, Jézushoz csatlakozott. Azután első útja a testvéréhez, Simon Péterhez vezetett, és lelkes örömmel közölte vele: „*Megtaláltuk a Messiást!*” – Majd azonnal elvezette őt Jézushoz.

Különleges találkozás lett ebből. Ugyanis nem az odaérkező Simon Péter mutatkozott be Jézusnak, hanem Jézus rátekintett Simonra és így üdvözölte: „*Te Simon vagy, Jóna fia: téged Kéfnak fognak hívni. – (ami azt jelenti: Kőszikla).*” (Jn 1:42) – Elkötelező erejű, és egy gazdag jövőt előre kijelentő megszólítás volt ez. Ott is maradt Péter szívében. Bár még most nem lett tanítvány, de ettől kezdve bizonyára e szavakkal feküdt és kelt fel minden nap. Még folytatta addigi mesterségét: a halászatot, de szívében forgatta Jézus megszólítását. – Mindannyiunk számára felejthetetlen marad, amikor először találkoztunk Jézussal, amikor néven szólított, a szava megérintett, vagyis az Igében megszólaló Jézus személyesen hozzánk szólt. Hitet ébresztő, a jövőt előkészítő szó lett az, amely ott maradt a szívünkben. Ez a megszólítás talán még nem eredményezett megtérést, sem újjászületést az életedben, de elindított Isten felé. Lehetett ez egy csalódás, egy betegség, baleset, vagy igehirdetésben hallott üzenet, esetleg a Bibliából, vagy más könyvből néked címzett szó. Jézus sokféleképpen szólít meg. Ma is ezt teszi, amikor hallod, olvasod szavait. Jézus személyesen szólít meg minden hozzá közeledő embert.

A második eseményről Lukács Evangéliuma számol be. (Lk 5:1-11) Itt arról van szó, hogy nagy sokaság gyűlt össze, hogy hallgassák Jézust, a Genezáret-tó partján. Simon és társai éppen akkor kötöttek ki hajójukkal, fáradtan, egy eredménytelen éjszakai halászás után. Jézus beszállt a Simon hajójába és onnan tanította a sokaságot. Simon ott ült Jézus lábainál és ő is hallgatta az Igét. A tanítás befejezése után Jézus arra kérte Simont, hogy evezzenek a mélyre és vessék ki a hálót fogásra. Péter – aki ekkor Jézust már őszintén tisztelő tanítvány-jelölt volt – halász szakemberként szólalt meg: „*Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit se fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat.*” Vagyis szakemberként biztos volt abban, hogy értelmetlen a hálövetés, de meghajolt Jézus szavának tekintélye előtt. – Ekkor történt a nem várt csoda! A halak tömegével telt meg a háló. Ezt látva Simon elámult és különleges látásra nyílt meg a szeme. Nem a halakat látta. A csoda – amelyet azonnal felismert – két fontos látásra nyitotta meg a lelki (szellemi) szemeit. Az egyik az volt, hogy az a Jézus, aki belépett az ő hajójába nem csupán egy ember, benne Isten van jelen, benne Isten lépett az ő hajójába. Isten, aki parancsolni tud a halaknak is. A másik felfedezést, amely Simon szívét összetörte, és arra készítette, hogy odaboruljon Jézus lába elé, így fogalmazta meg: „*Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!*” – Mi is lehetett volna Jézus válasza erre a két nagyon jelentős hitbeli felismerésre és vallomásra, mint az: „*Ne félj, ezentúl emberhalász leszel!*” Talán a kezét is kinyújtotta Jézus, és felemelve az eléje roskadó Simont, immár Péterként magához ölelte őt.

Önismeret és Krisztusismeret: ez a megtérés lényege, amelyre Jézus azzal válaszol, hogy új teremtméssé tesz és tanítványává fogad. A méltatlanság és Jézus Krisztus istenségének felismerése, valamint az Ő befogadása az, amely az istenfiúság boldog bizonyosságát ajándékozza nekünk. Péter e naptól kezdve szilárd hitű tanítványa lett, aki Jézus kérdésére a tanítványok nevében elsőnek vallotta: „*Te vagy a Krisztus az élő Isten Fia!*” (Mt 16:16)

Ugyanakkor – az Evangéliumok leírása szerint – azt látjuk, hogy ennek a **hitvalló Péternek az életében és magatartásában előfordultak heves felbuzdulásból fakadó tévedések, sőt súlyosnak mondható bukás is.** Mindjárt a bátor hitvallása után, okosabb akart lenni Jézusnál és a megváltást megtervező Istennél. Amikor Jézus a bekövetkező szenvedéséről és haláláról beszélt, „*feddeni kezdte*” Jézust, és azt mondta neki: „*Isten mentsen Uram, ez nem történhet meg veled!*” Ekkor Jézus, döbbenetes módon leleplezte, hogy a hitvalló Péter a Sátánnak adott helyet a gondolkozásában és így szólt hozzá: „*Távozz tőlem Sátán, botránkoztatasz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint*”. (Mt 16:23). – Majd később történt, amikor Jézus figyelmeztette Pétert, hogy a Sátán meg fogja rostálni a tanítványokat, ő nagy, magabiztos önbizalommal jelentette ki: „*Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!*” (Lk.22:33) – Aztán tudjuk, hogy Péter pár óra múlva, a főpap udvarában esküdözéssel tagadta meg Urát, azt állítva, hogy nem ismeri Őt. Jézus – mint minden – ezt is előre tudta és gondoskodott arról, hogy Péternek legyen elég egy hajnali kakaszó, amely eszébe juttatta Jézus figyelmeztető szavát és mélységes bűnbánatban tört össze. Aztán Jézus – a feltámadása után – külön elbeszélget Péterrel és helyreállította, meggyógyította őt az újabb eleséséből.

Mindezek a mi tanulságunkra írtak meg. Meg kell látnunk, és be kell ismernünk, hogy mi sem vagyunk különbek Péternél. A megtérésünk és újjászületésünk után is elfordulhatnak, megtörténhetnek tévedések, botlások, elesések az életünkben, annak ellenére, hogy őszintén kerüljük azokat, és szent életre törekszünk. A testünkben lakozó bűn és a megkörményező kísértések botlásokba visznek. Fel kell ismernünk, hogy pünkösdi előtti állapot ez! Pünkösdi, vagyis a Szentlélek teljes uralma nélkül erőtlenek vagyunk ahhoz, hogy folyamatosan győzelmes életünk legyen a megkörményező kísértésekkel és bűnökkel szemben. Bár a Szentlélek már bennünk lakik, figyelmeztet, mégis tele van az életünk elesésekkel és gyáva tagadásokkal. Őszintén akarjuk a jót, de nincs erőnk a véghezviteléhez.

Pünkösdi napján teljességgel a Szentlélek vette át az uralmat Péter életében! Jézus – amint azt előre kijelentette – most valóban sziklává (Péterre) formálta őt. Előbb felkereste a Genezáret-tó partján, és irgalmas szeretetével meggyógyította a háromszori tagadással szívéen támadt fájdalmas sebektől. Nem büntette, hanem irgalmáról és szeretetéről biztosítva, meggyógyította, és szolgálatába állította őt. Aztán a többi tanítvánnyal együtt arra kérte, hogy várják be az Atya ígését. „*Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek*”(ApCsel 1:8) – mondta Jézus. Tíz napos buzgósaágos imaközösség, lelki megtisztulás és hitbeli kitárulkozás után „*mindnyájan megteltek Szentlélekkel*”. Nem most találkoztak először a Szentlélek személyével és munkájával. A Lélek érintette Pétert már akkor, amikor először találkozott Jézussal. A Szentlélek nyitotta meg a szemét és a szívét élő hitre és döntésre, amikor a csodálatos halfogás nyomán felismerte Jézusban az Isten Fiát, önmaga bűnösségét, és Jézus választása nyomán tanítványként szegődött hozzá. A Lélek által vallotta meg – bátor hitvallással – hogy Jézus az Isten Fia. A Lélek munkálta benne a bűnbánatot a botlásai miatt. Most, pünkösdi napján „megtelt”, teljességgel átvette élete minden területén az uralmat Isten Szentlelke, vagyis Isten a benne lakozó Szentlélek által. **Péter pünkösdi utáni ember lett!**

Isten célja, hogy mi is pünkösdi utáni emberekké legyünk! Pünkösdi a teljesség ünnepe. Csak a Szentlélek személyének teljes uralma teszi folyamatosan gyümölcsözővé, győzelmessé és Krisztusban örvendezővé az életünket. Ahogyan Pál apostol is kéri: „*Okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek!*”(Róm 12:1)

Péter életútja felveti a kérdést: **hol tartasz a Krisztus követésében?** – Találkoztál-e személyesen Jézussal és neveden szólított-e már? – Felismerted-e Jézus Krisztusban az Isten Fiát és magadban azt a bűnös embert, akit Ő megváltott? – Ma azt a kegyelmi lehetőséget is élénk tárja Isten, hogy a Szentlélek teljes uralma valósuljon meg az életünkben és pünkösdi utáni emberek legyünk!

Monte-Carlói rádió

Jézus meggyógyítja és helyreállítja Simont, Jóna fiát

Jn 21:15-18

„Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek? Ő pedig így felelt: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged! Jézus ezt mondta neki: Legeltesd az én bárányaimat! Másodszor is megszólította: Simon Jóna fia, szeretsz-e engem? Ő ismét így válaszolt: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus erre ezt mondta neki: Őrizd az én juhaimat! Harmadszor is szólt hozzá: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus ezt mondta neki: Legeltesd az én juhaimat!”

Jézus a mennybemenetele előtt utoljára találkozott tanítványaival, külön és személyesen Péterrel, azaz Simonnal, a Jóna fiával. Rendeznivalója volt vele. Péter megtagadta őt, durva esküdözéssel. Méltatlanná vált a tanítványságra. Jézus azonban nem mondott le Péterről. Mielőtt elment a Mennybe eljött külön érte, hogy meggyógyítsa és helyreállítsa őt.

Egyhetes evangelizációnk utolsó alkalmára jöttünk ma össze. Utolsó alkalom ez ezen a héten, hogy halld meg Jézus szavát, felelj a kérdéseire és engedd, hogy meggyógyítson! Fájdalmas és szomorú lenne, ha Jézus mai, utolsó közeledését és megszólítását elutasítanád. Egy fiatalemberről olvastam, hogy kiszakadt a szülői házból, könnyelmű és züllött életét élt. Levelek sokaságát küldték hozzá, amelyekben kérelték, hogy térjen haza. Ő azonban figyelmen kívül hagyta szüleinek a hívását. Egy nap távirat jött, amelyben az állt, hogy édesanyja súlyos beteg, látni szeretné őt. Ez megindította a fiú szívét és hazautazott. Amikor hazaérkezett, ravatalon kiterítve találta édesanyját. Zokogva borult az immár halott anyjára, de már hiába könyörgött hozzá bocsánatért. Ma még nyitva áll a kegyelem ajtaja arra, hogy hazatérj! Jézus még bocsánattal és gyógyítással vár! Ragadd meg ezt a lehetőséget!

Jézus nem Péternek (kösziklának), hanem Simonnak, Jóna fiának szólítja a tagadóvá vált tanítványát. Talán rád is igaz. Nincs szilárd hited, tele vagy kételkedéssel, tagadás, hűtlenség, bűnök terhelik az életedet. Ingadozó nádszál és füstölgő mécses lett az életed. Jézus mégis utánad jött. Ő nem törli meg az ingadozó nádszálat, nem oltja ki a füstölgő mécses, hanem azért van itt, hogy meggyógyítson és helyreállítson!

Jézus nevén szólítja Simont, ismeri őt, sőt az apját, Jónát is. Jézus téged is, engem is jól ismer, néven szólít. Tudja, hogy milyen bűnrökséggel van megterhelve az életünk. Nem téveszt össze mással, rólad, a Jóna fiáról van szó! Személy szerint téged szólít, meg akar gyógyítani.

Jézus azt kérdezi: „*Szeretsz-e engem?*” Vagyis, hogy kié a szíved? Ki és mi lakik a szívedben? Ki, vagy mi számodra a legfontosabb érték? – **Ez a kérdés egyéni életünk legmélyebb titkaiba nyúl bele.** Kinek, vagy minek örülsz a legjobban? Kivel beszélgetsz a legszívesebben és a legtöbbet? Nyilván azzal, akit szeretsz. – „*A szív teljességéből szól a száj*” Ki az első az életedben? Ki van az életed, a gondolkodásod, az érzelmvilágod központjában? Eljöttél Isten házába. – Nyilván azért mert hiszel Istenben, vagy legalább szeretnél hinni Benne. Szép és jó ez, de – meg kell mondanom – hogy nem elég. Isten a teremtés jogán és még inkább a Fiában, Jézus Krisztusban vállalt váltsága alapján csak akkor fogad el gyermekének, és részesít országának örökségében, ha az első helyet biztosítod a szívedben számára. Ezért kérdez így: „*Jobban szeretsz-e engem ezeknél?*” Vagyis mindenki másnál és minden másnál.

Jézust nem lehet megtéveszteni külső, vallásos magatartással és cselekedetekkel. Az istenhitükben saját magukat biztonságban látó írástudóknak és farizeusoknak mondta Jézus: „*Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalan-*

sággal. Így kívülről ti is igaznak látszatok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel.” (Mt 23:27-28) Jézus azt mondja ma: „Jóna fia, én belelátok a szívedbe! Látom, hogy a szíved gyakran tele van szennyes vágyakkal és tisztátalan gondolatokkal, szeretetlen ítélkezéssel, olykor haragos indulattal, önzéssel, hiúsággal és nagyra törő gőgös vágyakkal. Én azért jöttem és haltam meg a kereszten, hogy véremmel megtisztítsalak ezektől és betöltssem szívedet tisztasággal, szeretettel, önmagammal. Csak egyet kérek: engedj a szívedbe, engedd és akard, hogy átvegyem szívedben az uralmat, a te javadra” – Szeretni Jézust annyit jelent, hogy nemcsak hiszek benne, hanem behívom őt az életembe és átadom szívemben az uralmat Neki. Ő azért jött, hogy elvegye a bűneinket és a szabadítás örömeiben az Ő szentségének és szeretetének diadalát valósítsa meg mindennapi életünkben.

Jézus nem azért jött, hogy a véleményünket változtassa meg, hanem azért, hogy a szívünk lakója és Ura legyen, és az életünket változtassa meg. Az Istenben vetett hit Jézus Krisztusnak a befogadása nélkül: halott hit, ilyen hitük az ördögöknek is van. A hit Krisztus szeretete nélkül olyan, mint a halott, akinek bár ép az érrendszere, mégsem él, mert nem kering benne a vér, vagy az a ház, amelybe be van szerelve a vezetérendszer, de a vezetékben nincs áram és így nincs világítás. Mit ér az olyan hívő élet, amelyből nem árad a fény? A legnagyobb bolondság olyan vallásos életet élni, amely belül sötét, kívül alakoskodás. Gondolj a bolond szüzekre, akik az okos szüzekkel együtt várták a Vőlegényt, de kiderült, hogy nincs olaj – élet és szeretet – a lámpásukban. Valóban bolond dolog abban a hitben várni a Vőlegényt, hogy minden rendben van és aztán azt hallani, hogy „nem ismerlek titeket!” Vegyük hát nagyon komolyan Jézus kérdését: „Szeretsz-e engem?” Kész vagy-e a szívedet átadni Jézusnak ma? Akarod-e, hogy az Ő szeretete betöltsön, erőt adjon a szent és odaszánt életre, és szorongasson az engedelmes szolgálatra?

Jézus háromszor kérdezte meg egymás után Simontól, a Jóna fiától, hogy „szeretsz-e engem?” A harmadik kérdésnél megszomorodott, vagyis szívében összetört Péter. Talán eszébe jutott, hogy ő meg háromszor tagadta meg az Urat. Azt válaszolta: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged.” Péter ekkor teljességgel kitérta és kiszolgáltatta magát Jézus számára. Érezte a maga tehetetlenségét és erőtlenségét, de nagy vágyakozással kívánta, hogy Jézus rendelkezék az életével. Megszomorodásában benne van az a felismerés, hogy a magunkkal hozott bűn menthetetlenül meglékelte az életünk hajóját, és csak az ment meg az elsüllyedéstől, ha Jézus belép az életünk hajójába és átveszi az irányítást. Arra van szükségünk, hogy az életünk Ura és középpontja legyen. – A Vidám parkban régebben volt egy korong, amelyre fel lehetett ülni. Amikor a korong forogni kezdett, mindenki leszóródott róla, csak az maradt a korongon, aki a középpontban ült. Minden és mindenki leszóródik a „korongról”, csak az tart meg, ha Jézus van az életünk középpontjában.

Ha behívod ma Jézust a szívedbe, Benne és Általa az Isten szeretete tölt be, és azt a különös csodát éled át, hogy ettől kezdve mindent és mindenkit Ő általa, vagyis a Krisztus szeretetével szeretsz. Hiszen Ő és az Ő szeretete vette át az uralmat benned. Krisztus pedig értelmesen, bölcsen, kegyelmének a mérhetetlen gazdagsága és ereje szerint szeret. Azt tapasztalod, hogy minden napsugarassá válik körülötted. Krisztus szeretetével szereted a férjed, a feleséged, a gyermekeidet, a szüleidet, a munkatársaidat, a szomszédokat, szóval minden embert. A Krisztus szeretete pedig türelmes, jóságos, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt és soha nem fagy el! Isten szeretetének csodás világába érkeztünk, a régi elmúlt, íme újjá lett minden! – Ugye szeretnéd? – ugye akarod?

Jézus azért jött el ma ide, hogy téged is, engem is, és mindannyiunkat külön néven szólítson és azt kérdezi: „Szeretsz-e engem?” „Kész vagy-e megnyitni számomra a szívedet, hogy betöltssem azzal a szeretettel, amellyel vállaltalak? Beleöltöztem a te bűnnel terhelt testedbe és elszenvedtem helyetted a bűneid büntetését a kereszten azért, hogy a bűnbocsánat és a szabadítás örömeiben gyermeke és örököse légy az Istennek! Megtörtém a halál erejét, és világos-

ságra hoztam az elmúlhatatlan életet! Te szeretsz-e engem? Kész vagy e befogadni és Úrrá tenni az életedben, hogy majd örökostársam légy az Isten örökkévaló dicsőségében?”

Mondjuk hát valamennyien és mondjuk egyenként: Uram, Jézus én szeretlek téged! Megnyitom a szívemet előtted és kérem légy az életem Ura! Bocsáss meg, hogy sokszor vétkeztem ellened és emberek ellen! Tisztíts meg minden bűnömből és tölts be a te szereteteddel és bízd reám is a te bárányaidat, adj nekem is feladatot a te országod építésében!

Újpest, 1949. november

Jézus az Ő békességét hagyta örökségül reánk Jn 14:22-27

*„Így szólt Jézushoz Júdás, de nem az Iskariótes: Uram, miért van az, hogy nekünk akarod kijelenteni magadat, és nem a világnak? Jézus így válaszol: Ha valaki szeret engem, megtartja az én ígémet, azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála. Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én ígémet. Az ige pedig, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki elküldött engem. Elmondom ezeket nektek, amíg veletek vagyok. A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, Ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek. **Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.**”*

A felolvasott igeszakaszából kiemelem azt, amit Jézus a 27. vers szerint mondott: *„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.”*

Valószínű mindannyiunk nevében beszélek, ha azt mondom, hogy **minden ember vágya, hogy belső és külső békességben éljen**. Az egyéni életünk, a családi életünk, a közösségi életünk és az egész világ életének is nemcsak igénye, hanem igazi szívbeli vágya a békességben való élet. A legtöbb szerencsétlenséget, nyomort a békétlenség okozta és okozza ezen a Földön a világ, vagy akár a családok, az egyén életében is. Kössünk ki ma az egyéni életünknel, mert innen indul ki a békétlenség. Személyesen lehet és kell megtalálnunk és megnyernünk ismét, vagy talán először a békességünket. Belőlünk áradhat aztán tovább a környezetünkre is a lelkünk békessége.

A felolvasott történet szerint békétlen lelkiállapotban találjuk a tanítványokat. Nyugtalan feszültséget támasztott bennük Jézus búcsúzása. Jézus szokatlan nyíltsággal jelenti ki magát nekik. Elmondta Jézus, hogy Ő az Atyában lakik, az Atya pedig Őbenne, hogy Ő az Atyától jött és most az Atyához megy vissza. Azt is mondta nekik Jézus, hogy amikor majd ott az Atyánál elkészíti a helyet, visszajön értük, hogy ismét vele legyenek. A tanítványokban zavart és békétlenséget keltettek Jézus szavai. Leginkább az, hogy elmegy, magukra hagyja őket. Annyira jó és örömteljes volt számukra a folyamatos és szoros együttélés Jézussal, hogy nem akarták tudomásul venni a távozását. Tamás az út iránt érdeklődik, amelyen majd hozzá mehetnek. Júdás – nem az Iskariótes – azon méltatlankodik, hogy miért nekik jelenti ki magát, most ilyen nyíltan, miért nem a világnak? – Ha ő az Atyától jövő, megígért Messiás, akiben a mindenható Atya lakik, **miért nem veszi kezébe a világ irányítását** és valósítja meg békességes uralmát? Miért hagyja itt őket teljes bizonytalanságban?

Magamra ismerek Júdás méltatlankodásában. Ha Isten valóban a világmindenség teremtő Ura, miért nem jelenti ki magát a világnak olyan formán, hogy mindenki megértse. Miért nem veszi kezébe a világ határozott irányítását, miért tűri, hogy annyi bűn, gonoszság, erőszak, betegség, nyomorúság, háború, balesetek, természeti és egyéb katasztrófák okozzanak oly sok

fájdalmat és keserűséget? Miért engedi meg, hogy valaki elveszíti a férjét, a feleségét, a gyermekét, vagy az egészségét? – **Miért annyi baj, fájdalom ezen a Földön?**

Abba a téves elgondolásba estek a tanítványok, amely minket is megtéveszt, mintha Isten itt, ebben a világban akarná megvalósítani az Ő büntől, romlandóságtól és minden gonoszságtól mentes örök uralmát. Nem értik, miért kell Jézusnak elmennie, valahol helyet készítenie és aztán visszajönnie és magával vinni minket oda, ahol majd tényleg nem lesz semmiféle nyomorúság, betegség, bűn és romlás. Nem képesek hitben látni és érteni, amit Jézus Pilátus előtt jelentett ki: *Az én országom nem e világból való,*” (Jn 18:36) vagy amit a főpapi imájában mondott az övéiről: *Azt mondta, hogy ők „nem e világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való”* (Jn 17:16). A tanítványoknak tudomásul kellett venniük, – nekünk is meg kell értenünk – hogy a büntől, kísértéstől és sokféle nyomorúságtól mentes élet ezen a Földön nem valósul meg. Jézus világosan kijelentette: *„A világon nyomorúságotok van, de bízzatok én legyőztem a világot”* (Jn 16:33). Jézus elvégezte a megváltásunkat, vére eltörölte a bűneinket, feltámadása által, minket is új örök életre támasztott fel és e hit által a Menny örökösei vagyunk. Ugyanakkor a **hívó életünket, az isteni fiúság bizonyosságában itt kell megélnünk** a bűnnel, romlottsággal terhes múlandó világban. A hitünknek, amely által közösségünk van Istennel és Jézus Krisztussal, a személyes Megváltónkkal, a földi élet sátáni kísértései és ezernyi próbája között kell megtisztulnia és megerősödni. Ahogyan Péter apostol írja: *„Meg kell lennie, hogy a ti kipróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre”* (1Pt 1:7)

Jézus a búcsúbeszédében azt is elmondta, hogy Ő elmegy ugyan, de tanítványait nem hagyja támasz és segítség nélkül. **Két fontos segítőt ígért.** Az egyik a **Pártfogóra**, a Szentlélekre vonatkozik. Ezt mondta Jézus: *„Aki szeret engem, azt az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála”* (Jn14:23) Aztán hozzátette: *A Pártfogó pedig, akit az én nevemben küld az Atya, Ő tanít meg titeket mindenre!”* (Jn14:26) Hatalmas jelentőségű ígéret ez! Azt jelenti, hogy az Atya és Jézus Krisztus együtt készítenek szállást és vesznek lakozást a Lélek által minden újjászületett hívő emberben!

A másik ígéret – amelyre ma a hangsúlyt szeretném tenni – így hangzik: *„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek!”* **Jézus örökségül hagyta ránk és kész ajándékozni nekünk az Ő békességét.** – Milyen volt Jézus békessége? Például amikor Názáretben, ahol fölnevekedett és mindenki ismerte, a zsinagógában a próféciaát idézve bemutatkozott, mint a megígért Messiás, *„mindenki megtelt haraggal, felkeltek, kiűzték őt a városból és elvittek annak a hegynek a szakadékáig, amelyen a városuk épült, hogy letaszítsák, Jézus átment köztük”*(Lk.4:29-30). Vagyis nem élt hatalmával, elment közülük, de nyitva hagyta számukra a megtérés kapuját. Amikor a pribék sereg megkötözte őt a Gecsemáné kertben, visszaparancsolta a védelmére előálló tanítványt és ezt mondta: *„Nem kérhetném Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet?”* (Mt 26:53) Nem kérte, mert reánk, elveszett bűnösökre tekintett. Amikor a szegeket verték kezébe, így imádkozott: *„Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”* (Lk.23:34) A viharzó tenger felszínén hatalmas hullámok nagy veszélyt jelentenek, de a tenger mélyén csend van, a Krisztus békessége ilyen: Fent vihar, lent a mélyben csend. – Kérdés: átvettük-e Jézustól az Ő békességének örökségét? Tudnunk kell, hogy ez a világ sohasem lesz teljességgel a Krisztusé. Sőt, ellenkezőleg itt a gonoszság egyre inkább növekszik, a szeretet meghidegül, egyre több ember békétlen feszültségekkel teljes depressziós békétlenségben vergődik. Jézus békéje a szív, a lélek belső békéje viszont erős és megingathatatlan. Ez a béke nem egy zöld asztalnál aláírt békekötés, hanem Krisztus uralma a szívedben! **Jézus békessége szellemi hatalom bennünk**, *„mely minden emberi értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban”* – írja Pál apostol. (Fil 4:7)

Jézus kétféle békességről beszél. Az egyik az, amit a világ ad, a másik az Ő békessége. A világ békéje is jobb, mint a háború és az öldöklés, mégsem igazi. Amikor a győztes hatalom békét diktál, megkötik a békeszerződést: vége a vérontásnak, de mindkét félben ott forrong az ellenséges indulat, vagy a győztes göggyével, vagy a vesztes keserűségével. Ez nem az igazi béke. A világ békességét az érdek és a félelem ereje tartja fenn, amely gyakran újabb háborúra készül. **A világ békéje felszínes és hazug.** – Egy humoristával történt, hogy depressziós feszültségével elment az orvoshoz. Az orvos kikapcsolódást javasolva felhívta figyelmét a városukba érkező humoristára. – „Köszönöm a jó tanácsot – mondta a depressziós beteg – a probléma csak az, hogy én vagyok az a humorista.” Sokszor előfordult már hogy öngyilkosságba menekülő ember búcsúlevelében felfedi iszonyatos lelki vergődését, és a környezete döbbenettel állapította meg, hogy nem vették észre lelkének békétlenségét. Isten belelát a szívedbe. Látja, ismeri a benned feszülő problémákat, és azért küldte az Ő Fiát, Jézus Krisztust, hogy megbékélj Istennel, önmagaddal, és az Ő – minden értelmet felülhaladó – békességét ajándékozza neked! Jézus – mintegy végrendeletben – örökségül hagyta ránk az Ő békességét. Az örökölni kellene meg kellett halnia azért, hogy az örökséget átvegyük. Ezért mondja Ezsaiás, amikor Jézus szenvedését előre látja: „*Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az Ő sebei árán gyógyultunk meg.*” (Ézs 53:5) **Jézus a Golgotán szerezte meg a békességünket.** Ha szeretnéd átvenni ezt a drága örökséget, a Golgotán – Jézus engesztelő áldozatának a titkát és jelentőségét megértve és megragadva – veheted át. A Golgotán Vele együtt a keresztre kerül az önző, hiú, gögös és sokféle bűnnel, kívánsággal megterhelt folyamatosan nyugtalan békétlenséget termelő régi éned, és betelik szíved a Menny örömeivel és Jézus békességével.

A lélek békétlen feszültsége abnormális, beteg állapot. Minden ember menekülni igyekszik ebből a helyzetből. Ilyenkor nagy kísértés van arra, hogy a békétlenségben vergődő ember abnormális, téves utakon igyekszik megtalálni valamilyen viszonylagos békét. Lelkünk ellensége, a világot uraló „levegőbeli hatalmasságok” pedig vagy a testünk kívánságai, vagy a Sátán vigécei által „megoldásokat” kínálnak. A kínálat gazdag: italozás, drogok, kéjes kalandok, mulatozás, stb. Szóval valamiképpen bódult állapotot kell előidézni, hogy ne érzékeld a reális valóságot. Napokban mondta valaki, hogy ő szeretné abbahagyni a dohányzást, de csak ezzel tudja levezetni és csillapítani az idegességét. Nem béke az, még a világ szerint sem, amelyet különféle szerekekkel, vagy kábítással lehet valamennyire imitálni. Erre mondja Jézus: „*Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen, az én békességemet adom néktek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja.*”

Krisztus az Ő békéjét kínálja nekünk. Mondhatná valaki, hogy milyen békét adhat nekünk Jézus, aki maga is szegény volt. Ő maga mondta, hogy a fejét sincs hova lehajtani, üldözték, zaklatták. Menekülnie kellett Názáretből, a Gadarénusok földjéről. Még az édesanyja és a testvérei is azért mentek egyszer hozzá, hogy hazavigyék, mert nem tartották normálisnak azt, amit csinált. Hogyan tudna ő – a mi körülményeink között – békességet adni? Ki kell mondanunk, hogy a Krisztus békessége valóban nem jelent föltétlen földi jólétet és háborítatlan, biztonságos külső körülményeket. Azt is látnunk kell azonban, hogy a földi gazdagság nem biztosít lelki békességet. Középkorban egyike a legmegdöbbentőbb élménye volt, hogy a leggazdagabb osztrákországi edesapja felakasztotta magát. Nem bírta tovább a belső feszültségeit és a halálba menekült. **Jézus békessége mennyei hatalom és gazdagság az ő lényében és ugyanaz a szívünkben.** Jézus szegényen élt, de megvendégelt 5000 embert, hogy ki ne dőljenek az úton. Sokszor támadták, de ő csendet tudott parancsolni a tengeren is, a szívekben is. Krisztus békességét nem lehetett megzavarni. Az Alföldön szétterpeszkedő folyó vize egy kődobástól zavarossá válik. Próbáld meg ezt a sziklából fakadó hegyi patakna! Nem lehet vizét zavarossá tenni, mert medrének alapja szikla. **Krisztus békességének alapja szilárd szikla: maga Isten!** Isten pedig Jézus Krisztusban, az Ő váltságahalálában és dicsőséges feltámadásában vetett hit és a bennünk lakozó Szentlélek által valósítja meg és teszi állandóvá bennünk is az Ő békességét!

Végül egy szemléletes illusztrációval szeretném bemutatni és kívánatosá tenni Krisztus békességét. A történet szerint pályázatot hirdettek a békesség megfestésére. Festőművészek a legkülönbözőbb elképzelést festették meg erről a nehezen ábrázolható elvont fogalomról. Volt, aki tájképet festett: ragyogó hajnali napsütésben a csobogó patak vizéhez jön az erdőből egy szarvas, hogy szomját enyhítse. Másik képen egy csodásan szép virágcsokor árasztja illatát. Volt, aki egy családot ábrázolt. Férj, feleség és gyermekek az asztal körül ülnek és az a családfő éppen hálát ad Istennek a gondviselésért. – Sok más elképzelés is született, melyek mind valóban a békességről beszéltek. Volt azonban egy egészen más ábrázolás. A festmény nagy vihart ábrázolt egy dübörgő vízeséssel. A vízesés fölött egy viadukt, amelyen éppen robbog egy vonat. Az egyik nagy fába villám csapott, kettéhasadt és az ágain lévő madárfészek széthullt. A fészket vesztett madár pedig – teljesen természetellenesen – egy bokor ingadozó ágán állva vidáman énekelt. Ez a festmény nyerte el a fődíjat. Mert könnyű békében lenni ott, ahol minden napsugaras, egészségben együtt a család... **A Krisztus békessége azonban a viharban, a próbák és veszteségek idején is békesség marad.** Ezt a békességet kínálja ma nekünk az Úr. Vegyük át hittel, kitárt szívvel, mint drága mennyei örökséget!

(Újpest, 1951. április 22.)

Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!

Mk 6:45-52

Egy éjszakai vihar történetéről szól a mai Igénk. Márk így írta le ezt a történetet: *„Ekkor Jézus arra kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előre túlsó partra Betsaida felé, amíg Ő elbocsátja a sokaságot. De miután elbúcsúzott tőlük, felment a hegyre imádkozni. Amikor beesteledt, a hajó a tenger közepén volt, Ő pedig a parton egyedül. Amikor meglátta, hogy mennyire küszködnek az evezéssel, mert ellenszelük van, a negyedik őrváltás idején, a tengeren járva közeledett feléjük, és el akart menni mellettük. Amikor meglátták Őt, amint a tengeren jár, azt hitték, hogy kísértet, és felkiáltottak. Mindnyájan látták ugyanis és megrettentek. Ő azonban azonnal megszólította őket, és ezt mondta nekik: „Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!” Ekkor beszállt hozzájuk a hajóba és elült a szél, ők pedig szerfelett csodálkoztak magukban.”*

Sok viharban vergődő élet van körülöttünk. A vihar erős ellenszel, nehéz körülményeket jelent, amely külső és belső békétlenséget, lelki feszültséget támaszt. Olykor megdöbbenve kell megtudnunk, hogy vihar dül olyan személyek lelkében és családok életében is, amelyekről nem is gondolnánk. Pogány vélekedés az, hogy akiket szeret Isten, azokat megóvja a vihartól és csak azok kerülnek viharba, akiket nem szeret Isten. A történetünk eleven cáfolat erre. Senki sem vonhatja kétségbe, hogy Jézus szerette a tanítványait, és íme mégis nagy viharba került a hajójuk. Isten nem tett ígéretet arra, hogy a benne hívőknek nem lesz, vagy kevesebb vihar lesz az életükben, mint azoknak, akik nem hisznek benne. Azt viszont megígérte, hogy az övéit a viharokban sem hagyja magukra.

A történetben azt olvassuk, hogy Jézus **kényszerítette** a tanítványait arra, hogy szálljanak hajóra. Vajon tudta e Jézus, hogy vihar várja őket a tengeren? Igen, biztos hogy tudta. Emberi gondolkodásunk szerint, akkor inkább óvni kellett volna őket ettől a hajóúttól. Az Istennel való közösség nélkül élő ember gondolkodása szerint a vihar Isten verése, a hívő ember számára azonban a bajok, a nehézségek, a vihart jelentő problémák Isten formáló kezét és szeretetét jelentik. A legkülönbözőbb nyomorúságok, vagy emberek támadása által Isten béketúrásra, megbocsátásra, szeretetre, alázatra és hűségre nevel. Vihart jelentő próbák nélkül nem nyerünk meg ezeket az erényeket. János apostol írja, hogy a hajóút előtt az 5000 ember megvendégelése után, a tömeg el akarta ragadni Jézust, hogy királlyá tegyék (Jn 6:15) A tanítványoknak bizonyára tetszett a tömegnek ez a hirtelen támadt szándéka, hiszen ők is Jézus királlysá-

gát várták és Jézus királyságában legalább miniszterségre számíthattak. Jézus azonban elutasítja ezt a testies hangulatból támadt ötletet. Ezért kellett Jézusnak „kényszerítenie” a tanítványokat, hogy akaratauk ellenére szálljanak hajóra. Majd jött a vihar, amely kifújta belőlük a királyi, vagy miniszteri ambíciókat.

A vihar által – a hullámokkal küszködve - **Isten tanította a tanítványokat** arra, hogy mire képesek ők maguk Jézus jelenléte nélkül. A gyakorlatban is megtanulták azt, amit Jézus mondott nekik: „*nélkülem semmit sem tudtok cselekedni*” (Jn 15:5). A próbák, nehézségek, viharok által Isten mindig tanít bennünket valamire. Olyan leckék, házi feladatok ezek, amelyeket a diákok az iskolában kapnak. Ahogyan Pál apostol írja: Isten a megpróbáltatás által munkálja ki bennünk az állhatatosságot (Róm 5:4). Isten a próbák viharaiiban győzelmes helytállásra tanít, amely által nemcsak a földi életünket teszi gyümölcsözővé, hanem a Menny örökségére is méltóvá formál.

A tanítványok a hajóra szállásuk alkalmával, amikor akaratauk ellenére kényszerítette Jézus őket a tengerre, elkövezték azt a súlyos hibát, hogy **nem hívták Jézust magukhoz erre az útra**. Megsértődtek a kényszerítés miatt? Zúgolódás volt bennük? Vagy bíztak magukban, hiszen jól ismerték ők a tengert, a hajót? Nem tudjuk miért, de Jézus nélkül indultak el erre az útra. - Én úgy gondolom, hogy – ha ragaszkodtak volna Jézushoz – ő velük tartott volna. Sok vihar és próba a mi életünkben is azért következik be, mert Jézus nélkül indultunk és nélküle járjuk az utunkat. Krisztus nélkül előbb, vagy utóbb viharba kerülünk. Jézus nem kényszeríti rá magát az életünkre, de várja, hogy hívjuk és igényeljük jelenlétét és védelmét.

Jézus megszegyenítő és hűséges szeretetéről beszél az Evangélium híradása, amely szerint Jézus a sötét éjszakában „*látta, hogy mennyire küszködnek az evezéssel, mert ellenszelük van*” (Mk 6: 47) Mélyen megható üzenet ez! Jézus a sötétben is lát, sőt figyel, mert a szeretet szemével nézi az életünket. Bármilyen viharba, sötét veszedelembe és bajba került is az életed, tudnod kell, hogy **Jézus lát, figyel és kérésed nélkül is segítségére siet**. Nagy vigasztalás van ebben az üzenetben: Akkor sem vagy egyedül, amikor úgy gondolsz, hogy mindenki elfordult tőled és magadra hagytak. A legsötétebb éjszakádban is a Mester lát, figyel, és kegyelmes szeretettel indul feléd. A tanítványok teljességgel elképzelhetetlennek vélték, hogy Jézus ebben a helyzetükben is segíteni tud rajtuk. Isten végtelen kegyelme és irgalmas szeretete abban nyilvánul meg, hogy a legváratlanabb és lehetetlennek gondolt helyzetben is megjelenik. Igaz, hogy csak az éjszaka negyedik, az utolsó és legsötétebb szakaszában, de jön és megoldást, gyógyulást hoz. **Jézus járni tud a tengeren, lát a sötétben, és hatalma van arra, hogy megszüntesse a vihart** és csendet parancsoljon az életünk tengerén. Jézus akkor is utánunk jön és lecsendesíti a viharunkat, ha nem is kértük, nem is számítunk rá, mert szeret, és a szívünkben lévő vágyra és szomjúság tekint.

Isten mindenható uralma az egész világra és külön minden emberre is kiterjed. Megengedi ugyan a néki nem tetsző cselekedeteinket is – mert tiszteletben tartja a személyiségünket – de végtelen bölcsességével **mindent a javunkra munkál**. A viharjainkat is. Ha Istenhez simuló engedelmességgel és bűnbánatos alázattal fogadjuk el a viharokat az életünkben, jót munkál általuk bennünk, a mi üdvösségünkre. Ezt tette a tanítványokkal is.

A tanítványok Kísértetnek, vagyis ördögi jelenségnek vélték a tengeren hozzájuk közeledő Jézust. Megrettenve kiáltoztak félelmükben. Milyen különös? – a megmentésükre érkező Jézust látták számukra végzetes veszedelemnek. Amikor bukásba, elesésbe, vagy végzetes megfáradásba jutunk, Jézus megjelenik és a Szentlélek által rámutat a bűneinkre, vagy a mulasztásainkra. Ilyenkor azt súgja fülünkbe a Sátán: „*neked már mindegy, számodra már nincs kegyelem, téged – a bűneid miatt – már végleg elvetett Isten!*” Pedig Jézus a gyógyulás és a megmenekülés útját tárja elénk azzal, hogy rámutat a bukás, a lelki betegség okára: a bűneinkre. Be kell ezt látnunk, mert bűnismeret, bűnbánat és összetört szív nélkül nincs megbocsátás, nincs gyógyulás! Jézus van itt, aki magára vállalta bűneinket és elszenvedte annak bünte-

tését. Azért jön hozzánk, hogy elvegye a bűneinket, békét teremtsen a szívünkben és meggyógyítsa a lelkünket.

Jézus nem sértődött meg azon, hogy a tanítványok kísértőt láttak benne. Inkább gyorsan gondoskodott arról, hogy tanítványai lássák a tényeket és megérkezzen számukra az óhajtott szabadulás. „Bizzatok, én vagyok, ne féljete!” – kiáltotta feléjük. „Ekkor beszállt hozzájuk a hajóba, és elállt a szél, ők pedig szerfölött csodálkoztak.” Csodálatosan és nagyszerűen ért véget a tanítványoknak ez a Krisztus nélküli viharos útja. Nagy jelentőségű hitbeli növekedést és tapasztalatot jelentett ez számukra. Jobban megismerték Jézus személyét, szeretetét, bölcsességét és mindenekfölött való hatalmát, dicsőségét. Önmagukat is jobban megismerték. Érthető, hogy ezek után egy napot sem akartak Jézus nélkül élni. Meg kellett látniuk, hogy **a vihar a saját hiú nagyravágyásuk, a magabízó, testies gondolkodásuk miatt szakadt rájuk, de a vihar Ura nem hagyta magukra őket: hitük és hűségük növekedését munkálta általa az életükben.**

Jézus olykor minket is viharos tengerre kényszerít, de kegyelmes céllal teszi. Figyel, közbenjár értünk, utánunk jön, hajónkba száll, csendet, békét teremt, és az ő győzelmét hozza életünkbe.

Újpest, 1953.

A hitben való hűség jutalma

1Móz 41:38-43

„A fáraó ezt mondta szolgálóinak: Találhatunk-e ehhez hasonló embert, akiben isteni lélek van? Józsefnek pedig ezt mondta a fáraó: Miután Isten mindezt neked adta tudtul, nincs hozzád hasonló értelmes és bölcs ember. Te leszel házam gondviselője, és egész népem a te szavadnak engedelmessé válik. Csak a trón tesz engem nagyobbá nálad. Azután ezt mondta a fáraó Józsefnek: Nézd, én téged egész Egyiptom felügyelőjévé teszek! És levette a fáraó a pecsétgyűrűt kezéről és József kezére tette, gyolcsruhába öltöztette és aranyláncot tett a nyakába. Majd körülhordoztatta második kocsiján, és így kiáltottak előtte: Térdre! Így tette őt egész Egyiptom felügyelőjévé”

Különös történet! Hatalmas fordulat József életében. Kb. 12 év számtalan könnyes éjszakája után, most ott áll a fáraó előtt, aki Egyiptom országának főfelügyelőjévé nevezte ki. Gyűrűt húzott a kezére, aranyláncot tett a nyakába és királyi kocsin körülhordozva mutatják be a főváros lakóinak, akik térdre borulva hódolnak előtte. – Mintegy 12 éve annak, hogy testvérei rabszolgaként adták el. Azóta áldások és megújuló próbák kísérték az életét. Potifárnak, a fáraó egyik főemberének rabszolgája lett. Becsületes és sikeres helytállásáért a ház felügyelőjének nevezte ki. Mivel megőrizve szentségét, elutasította Potifár feleségének szerelmi ajánlatát, az asszony bosszúból börtönbe juttatta. A börtönben a börtönparancsnok megjutalmazta szorgalmáért, és rabtársai fölé emelte őt. Itt megfejtette a két börtönbe került főtisztviselő álmát. A magyarázat teljesült, de a visszahelyezett pohárnok megfedkezett Józsefről. Aztán **eljött az ő órája.** A fáraó álmát nem tudták megfejteni Egyiptom bölcsei. Ekkor- a pohárnok javaslatára - hívták Józsefet a börtönből. Ő megborotválkozott, ruhát váltott és a fáraó elé állva kijelentette: „Nem én, hanem Isten ad választ a fáraó javára.” – És valóban Isten kijelentése szerint József megfejtve a fáraó álmát, közölte, hogy hét kövér és hét sovány esztendő vár Egyiptomra és az egész környező világra. – Amint tudjuk a fáraó hitelesnek fogadta el József magyarázatát, (amely valóban teljesült is), és Józsefet kinevezte az ország főfelügyelőjévé.

Szédületes ez a hirtelen változás, ez a kiemelkedő megbízás! A börtönből egyenesen a másodkirályi székbe ült, ahol szintén kiválóan megállta a helyét. – **Az eseményekben fontos meglátnunk Istent, az Ő bölcsességét és mindeneket irányító hatalmát.** Nem véletlenül

történtek az események! Isten kezében tartja a népek, az uralkodók, az időjárás, különösképpen pedig az övéinek az irányítását. A részletekre is odafigyel. Tanulságos látni, hogyan készítette fel Józsefet a reá váró jelentős feladatok jó betöltésére. Tapasztalatokra és megaláztatásokra volt szüksége, amelyekben Potifár házában, majd a börtönben volt része. Jobban megismerte Istent is és önmagát is. Tisztult és erősödött a hite, az Istenhez való ragaszkodása, az Istentől idegen népek között. Isten eszközzé tette őt abban is, hogy megmentője legyen saját családjának, népes rokonságának, a kiválasztott Izraelnek, akik az éhség esztendeiben menedéket találtak Egyiptomban.

Akit Isten kiválasztott arra, hogy feladatokat bizzon rá, azt próbák tüzeiben megtisztítja és felkészíti. – Mózes 40 évig a fáraó házában a korabeli legmagasabb tudomány birtokába jutott. Újabb 40 évet a pusztaságban menekültként élt. Ekkor szólította meg Isten és bízta rá Izrael népének kiszabadítását. – Pál apostol előbb Tárzusban görög műveltséget szerzett, majd Jeruzsálemben Gamáliel lábánál tanult, amikor Isten megszólította, hogy az Ő „választott edénye”, a pogányok apostola legyen. Azt is megmutatta néki, hogy milyen sokat kell szenvednie a Jézus nevéért. (ApCsel 9:15-16) Ez azt jelenti, hogy ha Isten elkötelezett életű gyermeke vagy és azt tapasztalod, hogy Isten próbák, megaláztatások között vezeti az életedet, légy hűséges, vedd Isten kezéből a nehézségeket, megtiszteltetés ez számodra, mert Isten az Ő nevelőiskolájában **több és nagyobb feladatokra készít fel és tesz alkalmassá téged.**

Tanulságos ebben a világosságban látnunk József életét. Bár testvérei irigy gonoszságból adták el rabszolgaként, de szükség volt erre, mert különben nem került volna Potifár házába. Potifár felesége szennyes vágyaival kísértette meg Józsefet, de így derült ki istenfélelme és így került a börtönbe. A börtönben nem csak alázatot tanult, hanem itt találkozott a pohárnokkal, aki a fáraónak beszámolt József álmofejtő adományáról. Így került József a fáraó elé és részeseült kiemelkedő megbízatásban és tisztességben. Csodálatos és nagyszerű **minden körülmények között Isten kezében maradni** és az iránta való hűségben látni és tapasztalni, hogy: *„Isten hűséges, nem hagy titeket erőtlően felül kísérteni, sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is”* (1Kor 10:13). – 1950-ben, az utolsó egyetemi vizsgám, (az államvizsga) előtt derítették ki, hogy én az egyetemi tanulóimmal párhuzamosan, hívő emberként a teológiát is végeztem. Az egyetem vezetése nagy ügyet kerekített belőle. A káderezések sora következett. Az látszott valószínűnek, hogy kidobnak az egyetemről. (A katolikus kispapokat már korábban eltávolították) Imaközösségben álltunk az Úr elé. Egyik imatársam azt mondta akkor: „A József Istene őrizzen meg téged!” Megőrzött! Az utolsó káderezésemen – a melyet a dékán elnöklétével tartottak – úgy döntöttek, hogy letehettem az államvizsgát és megkaptam a diplomámat.

Ismerős a történet, amely szerint a Jézus feltámadásában kételkedő tanítványok keserű csalódottsággal mennek Emmaus felé, Jézus – hozzájuk csatlakozva – megfedte őket. *„milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták. Hát nem ezt kellett elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?”* (Lk 24:25-26) József története Jézus Krisztus szenvedéseinek és megdicsőülésének az előképe. Aki a próbák és a nyomorúságok között hűséges marad az Úrhoz, annak életében megdicsőíti magát az Úr.

József történetében azt is jó látnunk, hogy **Józsefet nem szédítette meg a különleges méltóság**, amelyet a fáraó ráruházott. Maradt hűségesen Isten alázatos gyermeke. Mutatja ezt – többek között – az, ahogyan elnevezte gyermekeit. Manassé azt jelenti: „Elfelejtette velem Isten minden gyötrelmemet”. Különösen tanulságos Efraim jelentése: „Megszaporított engem Isten nyomorúságom földjén”. Vagyis – kiemelkedő tisztessége és gazdagsága ellenére – nyomorúságának földjét: múlandó földi otthonát látja Egyiptomban. Mint ismeretes később közösséget vállalt testvéreivel, megbocsát nekik, mert Isten kezéből vette az eseményeket. Halála előtt pedig úgy rendelkezett, hogy csontjait az Ígéret földjén temessék el. – Nehéz eldönteni, hogy a nyomorúságok, a megaláztatások jelentik-e életünkben a hitünk és Istenhez való hűségünk nagyobb próbáját, vagy a kitüntető sikerek, a földi dicsőség, a nagyobb darab kenyér? Mindkét

kísértésben láttunk már elbukni embereket, de talán a siker, a földi dicsőség több embert fordított el az élő Istenhez való hűségtől, mint a nyomorúság. József abban is példát mutat nekünk, hogy a kiemelkedő jólétben és földi dicsőségben is hű maradt Istenhez.

József szilárd jellemének és hűségének a titkát a felolvasott igénk 38. versében találjuk, ahol azt a megállapítást halljuk, hogy **Józsefben Isten Lelke lakozott**. Maga a fáraó állapította meg ezt a tényt. Gondoljuk meg egy pogány ember ismerte fel és jelentette ezt ki. Ezzel indokolta azt, hogy teljes bizalommal Józsefekre bízta az egész országot, az ország jövőjét. Miből állapította meg a fáraó, hogy Józsefben Isten Lelke lakik? Bizonyára abból a lelkiségből, ami Józsefből áradt, abból, amit Józsefről elmondtak neki azok, akik ismerték Józsefet. És maga József is bizonyosságot tett erről: „*Nem én, hanem Isten ad választ a fáraó javára*” (1Móz 41:16) A hűség titka és erőforrása tehát a bennünk lakozó Szentlélek. Jézus az Atyától elküldte a Szentlelket, hogy ne maradjunk árvák, vigasztaljon, erősítsen, intsen, eszünkbe juttassa az Ige szavait és erőt adjon nemet mondani a kísértőnek, igent mondani Isten akaratának. A Lélek azokban vesz lakozást, akik bűnösségüket felismerve, megtérő szívvel elfogadják Jézus Krisztust személyes Megváltójuknak és az Ő vérében megtisztulva alkalmassá, és méltóvá válnak arra, hogy testük a Lélek temploma legyen.

József Istenhez való hűségének és dicsőséges felemeltetésének története nemcsak Jézus megáláztatásának és megdicsőülésének az előképe, hanem **minket is hűséges és alázatos helytállásra készítet, hogy egy napon Jézus Krisztussal együtt mi is „a trón előtt és a Bárány előtt, fehér ruhába öltözve”, az Ő dicsőségében részesüljünk!**

Újpest, 1953, augusztus

Reformáció Jósiás király idejében 2Krón 34:14-21

„Amikor kihozták az Úr házában összegyűlt pénzt, megtalálta Hilkijja főpap azt a törvénykönyvet, a melyet az Úr adott Mózes által. Ekkor megszólalt Hilkijja, és ezt mondta Sáfán kancellárnak: Ezt a törvénykönyvet találtam az Úr házában! És odaadta Hilkijja a könyvet Sáfánnak. Sáfán pedig elvitte a könyvet a királyhoz, és jelentést tett a dolgról a királynak. Ezt mondta: Elvégezték szolgálid mindazt, amit rájuk bízta. Összeszedték az Úr házában található pénzt, és odaadták a felügyelőnek meg a munkásoknak. És jelentette Sáfán kancellár a királynak azt is, hogy Hilkijja pap egy könyvet adott át neki. És felolvasott belőle Sáfán a királynak.

Amikor meghallotta a király a törvény igéit, megszaggatta a ruháját. Majd ezt a parancsot adta a király Hilkijjának és Ahikámnak, Sáfán fiának, Abdónnak, Miká fiának, Sáfán kancellárnak és Aszájának, a király udvari emberének: Menjetek és kérdezzétek meg az Urat, hogy mit jelentenek a megtalált könyv igéi rám, meg az Izraelben és Júdában megmaradtakra nézve! Mert az Úr nagy haragja áradt ránk azért, hogy elődeink nem tartották meg az Úr igéjét, és nem azt tették, ami ebben a könyvben meg van írva!”

Jósiás Kr.e. a hetedik században, pontosan 640-609 között volt Júda királya. Zűrzavaros időben és gyermekként – 8 éves korában – ültették trónra. Apja istentelen, bálványimádó volt és rövid 2 éves uralkodása után gyilkosság áldozata lett. Jósiásról azt olvassuk, hogy **fiatalon őszintén kereste az Urat** és 20 éves korában már mélyreható reformációt kezdeményezett Izrael népe életében. Nem tudjuk, hogy mi vagy ki volt az eszköz ami, vagy aki az Úr felé fordította. Talán az apjával történt tragédia? Vagy a gyermekként rászakadt nagy felelősség? Esetleg egy pap, vagyis a lekipásztora, vagy az özvegyen maradt édesanyja? Annyit feljegyez a Szentírás, hogy az Úr Jósiás uralkodásának 13. esztendejében hívta el, és állította szolgálatba

Jeremiás prófétát. Vagyis akkoriban, amikor ő a reformációt kezdeményezte. Jeremiás bizonyára Jósiás segítőtársa volt a reformációban. Igazolja ezt az, hogy Jeremiás nagy rokonszenvenvel ír Jósiás királyról. Bárki, vagy bármi volt az eszköz, az bizonyos, hogy Jósiás **személyesen döntött úgy, hogy egész szívvel Isten akarata szerint akar élni**, és Izrael népét is Isten felé igyekszik fordítani. Élete és uralkodása áldás lett Isten népe számára. Fontos üzenet számunkra az, hogy milyen **áldás és öröm, ha valaki ifjú korában, szinte még gyermekként dönt Isten mellett**, vagyis jól kezdi az életét. Akkor különösen ez a természetes, ha a szüleid is hívő emberek. Jósiás hitbéli döntésének jelentőségét növeli az a tény, hogy az apja Istentől elidegenült, bálványimádó volt. Sőt a nagyapja, Manassé király is „*azt tette, amit rossznak lát az Úr*” (2Krón 33:3) Jósiás példa arra, hogy sötét háttérből is lehet világosságra lépni, a hitetlen környezet nem föltétlen akadálya a megtérésnek!

Igénkben azt olvastuk, hogy Jósiás parancsára tatarozták, megtisztították az addig elhanyagolt templomot. A lomtalanítás és takarítás során **rátaláltak a Mózes által írt törvénykönyvre**. Valószínű Mózes ötödik könyvéről van szó, amely megismételi a törvényeket. Mózes itt felsorolja az áldásokat is, amelyek a törvény betartását követik, és előadja az átkot, amely akkor szakad Izrael népére, ha nem veszik komolyan Isten törvényét. Nagy fölfedezés volt ez! Gondoljuk meg, hogy akkor nem volt minden háznál Biblia, az eredeti példányt őrizték a templomban. Arról volt szó, hogy sok évtized óta nem olvasták, már nem is tudtak róla, hogy egyáltalán létezik. Különbféle lomok, vagy éppen díszek, bálványistenek szobrai kerültek rá és takarták el az emberek szeme elől. Már meg is szokták, hogy a különféle szertartások lebonyolításához nem kell a Szentírás. Elfeledkeztek róla. Döbbenetesen szomorú állapot az, amikor Isten házában nem a törvénykönyv, vagyis az Isten szava van a középpontban. Esetleg csak szokásból, illetve formáság kedvéért „szent beszédként” néhány mondat kerül idézésre. Különbféle „lomok”, talán **díszes szertartások „alá kerül”** és már nem is ismerik a hívek, nem is hiányzik már nekik. **Megszokták nélküle a vallásos élet gyakorlatát**. Imádkoznunk kell egy olyan reformációért, amikor a templomokban Isten szava, a Szentírás üzenete kerül elő, és a Lélek hatalma által bűnbánatban töri össze a megtérő szíveket!

Jósiás már eddig is a szívében fordult Isten felé és most Isten megadta neki azt a kegyelmet, hogy az Írás, a megtalált törvénykönyv szavai által személyesen találkozzon Istennel. „*Amikor meghallotta a törvény igéit, megszagatta a ruháját*” és azt kérte: „*kérdezzétek meg az Urat, hogy mit jelentenek a megtalált könyv igéi rám, meg az Izraelben és Júdában megmaradtakra nézve*”. Jósiás most nemcsak vágyakozásában, hanem valóságosan igazi megújulásra jutott. Ott valósul meg valódi reformáció, ahol az Isten szava, a törvénykönyv előkerül a lomok alól és a Szentlélek által igazi megtérést munkál az emberek életében! **Ezt igazolja az elmúlt évezredek minden reformációja**. Igaz ez a személyes életünkre, a gyülekezetünkre, az egyházakra és az egész keresztyénségre vonatkozóan! Legyen mindennapi kenyerünk az Ige, hallgassuk és fogadjuk személyes üzenetként mindig, és a felülről való élet győzelmét fogja munkálni bennünk!

Szóljon ma Isten személyes üzenetként hozzánk ez a régi történet! **Vizsgáljuk meg vannak-e a személyes, vagy a gyülekezeti életünkben olyan lomok, amelyek esetleg eltakarják, erőtlenné teszik a Törvény könyvét, az Isten szavát?** Még akkor is, ha ott van az asztalunkon, sőt mindennapi gyakorlatként el is olvassuk, vagy vasárnaponként meg is hallgatjuk belőle a „napi Igét”? Nem kellene nekünk is egy „nagytakarítás”, egy „lomtalanítás” egy alapos megtisztulás, hogy a megszólaló Ige által Istennel személyes találkozásunk és megújulásunk legyen? A mi gyülekezetünknek az elmúlt években egyik súlyos betegsége volt, hogy különféle úgynevezett „szolgálatok” – most így kell mondanom, hogy „lomok” – fontosabbá váltak, mint az Ige. Bálványá lett az énekkar, meg a zenekar. A művészi megszólalás egészen háttérbe szorította az életszentséget, Isten dicsőítését és az Ige üzenetét! Az Igét eltakaró „lomok” lehetnek a különféle tradíciók, megszokások, szereplések, amelyeknek a megtartása fontosabbá válhat, mint az Isten szavának mindig megújító ereje. A megszokott formákhoz és szokásokhoz való merev ragaszkodás megoltják a Lélek munkáját. Igét megerősítő „lom”

lehet a gyülekezetben, ha a rokoni, vérségi kapcsolatok, vagy valakinek a társadalmi rangja fontosabbá válik, mint a Krisztusban nyert új élet és a Lélek kenete. Szóljon a gyülekezetben a kórusok Istent dicsőítő éneke, kell, hogy a Lélek szerint való jó rend uralkodjék, de maradjon uralkodó hang a Lélek által megszólaló törvénykönyv, az Ige szava!

Szomorú, ha a családi asztalról lekerül a törvénykönyv, a Biblia. Ha csak szép terítő, vagy váza van az asztalon. Ez esetleg azt jelzi, hogy nem gyakorlat a családban a házi áhítat, amikor a család együtt letelepszik az Ige mellé és nemcsak elolvassuk a kijelölt leckét, hanem időt adunk arra, hogy beszélgető közösségünk legyen az Ige mellett, és imában forduljunk az Úrhoz. Számomra fájdalmas, ha mi hívő emberek otthonunkba fogadunk valakit, és nem arra törekszünk, hogy bölcsen és okosan az Evangélium kerüljön elő, hanem azt tartjuk természetesnek, hogy rövid itallal, vagy boros pohárral kedveskedjünk a vendégnek. Az ilyen „tünetek” azt jelzik, hogy lomok alá került életünkben a törvénykönyv. Nem Krisztus áll az első helyen a szívünkben. **Az otthonunkban is reformációra, lomtalanításra van szükség!** Jézus Krisztus helyet kér az életünkben! Méghozzá az első helyet, a szívünk trónját igényli. Nem neki van erre szüksége, minket szeretne lomtalanítani, megtisztítani, helyreállítani, betölteni az Ő Szentlelkével. A mi javunkra, örömünkre és boldogságunkért akarja ezt és, hogy általunk épüljön az Isten országa mind a családban, mind a gyülekezetben!

Hilkijja főpap valószínű a templom legszentebb helyén, a szentek szentjében, a frigyláda mellett talált rá a törvénykönyvre. Ott, ahova csak ő, a főpap mehetett be. Itt kellett a romokat eltakarítania és megtalálta a Könyvet, amely megújulást munkált a király és Izrael életében. Nekünk sem elég külsőségekben megváltozni, vagy változtatni. **Életünk legszemélyesebb területén, a szívünkben, a gondolkozásunkban, az érzelmeinkben van szükségünk Jézus Krisztus vérének tisztító hatalmára és teljes uralmára a Lélek által!** „*A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!*” – mondta Dávid. (Zsolt 51:19) Jósiás megszagatta ruháját és megtört szívét nyitotta meg Isten számára, „*mert Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat*”. Így nyissuk meg mi is ma szívünket Jézus számára!

Jósiás felismerte, hogy a bűneik miatt van Izraelen Isten haragja és ítélete. Akkor kezdődik el a mi életünkben is az igazi reformáció, amikor elismerjük és megvalljuk, hogy a mi bűneink választanak el Isten szentségétől és akadályozzák áldásának áradását az életünkre. Isten haragja nem olyan, mint a mi haragos indulatunk valaki ellen. Isten haragja az ő természetes magatartása minden bűnnel és engedetlenséggel szemben, mert nem vállalhat közösséget semmilyen bűnnel. Ugyanakkor Isten azért lett valóságos emberré az Ő Fiában, az Úr Jézus Krisztusban, hogy mint ember magára vállalja Isten szentségének haragját és helyettünk és miatunk elszenvedje bűneink büntetését, engesztelést és bocsánatot szerezve minden megvallott bűnünkre. „*Azt, aki nem ismert bünt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne!*” (2Kor 5:21)

Engedjük, sőt munkáljuk, hogy szívünk templomában igazi lomtalanítás, megtisztulás történjék és az élő Ige, maga Jézus Krisztus, vegye át bennünk az uralmat!

Újpest, 1953. november 1.

Húsvét üzenete Mt 28:1-20

„Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán, elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És íme nagy földrengés volt, az Úr angyala leszállt a Mennyből, odament, elhengerítette a követ és leült rá. Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó. Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak. Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: „Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttetek megy Galileába, ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek”. „Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt a tanítványoknak. És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: „Legyetek üdvözölve!” Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte. Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: „Ne féljete, menjetek el, adjátok hírül atyámfiaiának, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.” Amikor az asszonyok eltávoztak, íme, néhányan az őrészből bementek a városba, és jelentették a főpapoknak mindazt, ami történt. Azok pedig összegyűltek a vénekkel, és miután határozatot hoztak, sok ezüstpénzt adtak a katonáknak, és így szóltak: „Ezt mondjátok: Tanítványai éjjel odajöttek és ellopták őt amíg mi aludtunk. És ha a helytartó meghallja ezt, majd mi meggyőzzük, és kimentünk titeket a bajból.” Azok elfogadták a pénzt, és úgy tettek, ahogyan kioktatták őket. El is terjedt ez a szóbeszéd a zsidók között mind a mai napig.”

„A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. Amikor meglátták őt, leborultak előtte, pedig kétségek fogták el őket. Jézus hozzájuk lépett és így szólt: „Nekem adatott minden hatalom Mennyen és Földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek, és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Húsvét van! Húsvét napján Jézus Krisztus meggyőzte a halál erejét, kilépett a sírból és ezáltal teljessé lett diadala! Arra vágyom, hogy ezen a napon ne csak Jézus feltámadásáról halljuk meg ismét a jó hírt, hanem **ismerkedjünk meg ma az Ő feltámadásának erejével is!**

Hiába egyesült a halál minden ereje Jézus ellen, kiderült, hogy az Életet nem lehet sírba zárni! Hiábavalónak bizonyult Kajafás erőszakra építő óvatossága: **nem tudta sírba tartani Jézust a római katonák fegyveres őrsege.** Jézus az élet diadalának hatalmával kilépett a sírból és kijelentette: „Nekem adatott minden hatalom Mennyen és Földön!” Tanulságos összehasonlítni ezt a győzelmes kijelentést azzal, ahogyan három évvel korábban az ördög megkísérettette Jézust. Megmutatta akkor Jézusnak a világ minden országát, és ezt mondta: „Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.” (Mt 4:9) Valóban ezen a Földön, ahol a Sátán királyi széke van, az ő szolgálatában is lehet sikerekhez és hatalomhoz jutni. Sajnos Földünk lakóinak többsége e világ fejedelmének hódolva keresi a boldogságát. Pedig jaj annak, aki a sötétség hatalmának szolgálatába áll. Ez a sötét hatalom tévesztette meg az akkori zsidóság vezetőit, és téveszt meg azóta is, nagyon sok embert. Jézus akkor visszautasította a Sátán ajánlatát. Így válaszolt neki: „Meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!”

Jézus feltámadásával teljes győzelmet aratott a Sátán és a halál fölött. Mégis akadtak akkor és vannak ma is emberek, akik igyekeznek elködösíteni, letagadni és megcáfolni Krisztus húsvéti győzelmét. A főpapok – amikor hírül vették a megrémült katonáktól a történeteket – nem sajnáltak semmi áldozatot azért, hogy letagadják Jézus feltámadásának a tényét. Sajnálom ezeket a szerencsétlen, sötét lelkű, szellemileg vak főpapokat és katonákat. **Lehetek volna Jézus feltámadásának első és hiteles tanúi!** Ehelyett a főpapok kifizették, a katonák pedig elfogadták a megvesztegetés, talán földi jólétet ígérő ezüstpénzét. Hogy fognak majd számot adni Is-

ten előtt a húsvét hajnalban átélt tapasztalataikról? Mert ezt a számadást senki sem kerülheti el. Sajnos, azóta is sok követőjük volt és van. Olyanok, akik tudtak, tudnak Jézus megváltó haláláról és diadalmos feltámadásáról, de múlandó földi előnyökért nem vállalják, vagy meg is tagadják Őt.

A katonáknak – a megvesztegetés pénzéért – azt kellett terjeszteniük, hogy amíg ők a sírnál elaludtak, a tanítványok ellopták Jézus testét. Nevetséges érvelés! Ilyet állítani a megrendült lelkű, fájdalomukban és félelmükben szétfutott tanítványokról? Ők szembeszálltak volna a fegyveres római katonákkal? Meg a kő is ott volt a sír száján, amelyet csak egy földrengés tudott elgördíteni! – És, ha a katonák aludtak, honnan tudják, hogy a tanítványok jártak ott? – Azóta is sokféle kitalált érveléssel igyekeznek sokan tagadni Jézus feltámadását. – Mert valóban ember szerint képtelenség, ami történt! Ilyen még nem történt! Ilyet csak a mindeneket teremtő Isten tehet! **Az történt, amit Jézus Krisztus előre kijelentett:** „*Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól*” – mondta Jézus már korábban a tanítványainak. (Jn 10:17-18) Jézus Krisztus a mi megváltásunkat végezte el, halála és a feltámadása által. Elszenvetde a mi bűneink büntetését, megbocsátotta, eltörölte azokat, feltámadása által pedig minket is új és örök életre támasztott fel!

Fontos, hogy ma ne csak Jézus feltámadásának a tényét ismerjük meg újra, hanem ismerjük meg és **ragadjuk meg hit által az Ő feltámadásának az erejét is**. Azt az erőt, amely akkor megremegtette a Földet, halálra rémítette a katonákat, legfőképpen pedig előállította a sírból a kereszten értünk meghalt Jézust. Pál apostol is erre az erőre vágyakozott. Ezt írja: „*Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent... hogy megismerjem Őt és feltámadása erejét*” (Fil 3:8-10) Munkálkodik-e bennünk ez az erő, amely előhozta Jézust a halálból és megdicsőült testben állította elő? Pál megfogalmazza, hogy mit ért Jézus feltámadásának ereje alatt. Ezt írja a Római levél hatodik fejezetében: „*Tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta.*” Ez pedig számunkra azt jelenti, hogy „*aki meghalt, meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok (Jézussal együtt) a bűnnek, de éltek Istennek a Krisztus Jézusban!*” (Róm 6:9-11) A feltámadás ereje tehát **Istennek büntől megszabadító hatalma**, mely erő által szabaddá lettem a testi vágyak, szennyes kívánságok, tisztátalan, vagy szeretetlen indulatok és kísértések uralmától. Nincs örömteljesebb és boldogabb lelki állapot, mint amikor keresztre és a halálba került az ó-ember, az önző, hiú és gögös emberi én, és a feltámadás ereje által Jézus Krisztus vette át az uralmat a szívemben és a gondolkodásomban! Többé nem a halálnak szolgálunk, hanem a Mennynek, „*mert a mi országunk a Mennyekben van, ahonnan a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk.*” (Fil 3:20) Krisztus feltámadásának hite és ereje kiemel bennünket a múlandó és romlandó jelenvaló világ rabságából és betölti szívünket élő reménységgel! Ez a szellemi erő szárnyakat ad a hitünknek és a reményteljes jövő felé irányítja a tekintetünket! A Krisztus feltámadásában vetett hit ereje tette bátor hőssé az apostolokat, minden értelmet meghaladó békességgel töltötte be a szívüket és győzelmessé tette általuk az Evangéliumot.

A halál katonái rémülten menekültek, amikor húsvét hajnalán ott a sírnál megjelent fehér ruhában, villámló szemekkel az angyal, a feltámadás hírnöke. Hozzájuk nem volt szava az angyalnak, számukra iszonyatos félelmet jelentett a Menny fényessége. A félénk szívű asszonyok számára bátorító a fény, még inkább az angyal szava. „*Ti ne féljete*” – mondja külön nekik az angyal – *mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keressétek*” Majd örömmel közli velük a jó hírt: *Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta.*” Azután megmutatta nekik az üres sírt, mintegy bizonyítékot arra, hogy Jézus immár nem a sír lakója. Ezek az asszonyok példát mutatnak nekünk arra, **hogyan lehet találkozni a feltámadott Jézus Krisztussal**. A tétel így hangzik: **Az találkozik a feltámadott Krisztussal, aki a megfeszített Jézust keresi!** Vagyis

a halált jelentő keresztet nem lehet kikerülni. Feltámadás csak a halálból van, mégpedig a keresztben elszenvedett halálból. „*Ha egygé lettünk Vele halálának hasonlóságában, még inkább egygé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is.*” (Róm 6:5) Vagyis, aki engedi ömberét „Vele” a keresztre, az feltámadásának ereje által megnyeri az újjá teremtés kegyelmét! Ha tehát te most itt az érted megfeszített Krisztust keresed, a feltámadott Krisztust találsz meg! Ha vállalod Őt a gyalázatában, ha akkor is vállalod, amikor hátrányokat, bántalmazást, üldözést, vagyis keresztet jelent számodra, akkor Ő a felülről való örök élet ajándékában részesít, és állandó lakozást vesz benned! Sajnos sokaknál tapasztaltuk ezekben az években, hogy úgy szerették volna Krisztust és Isten közelségét megtartani, hogy ugyanakkor nem vállalták Őt nyíltan és határozottan. Jézus világosan kijelentette: „*Aki vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt*”(Mt 10:32-33)

Az asszonyok, akik a megfeszített Jézust keresték, nemcsak az angyal üzenetéből értesültek Jézus feltámadásáról, hanem amint elindultak, hogy vigyék az angyali jó hírt, maga Jézus „*szembejött velük és ezt mondta: Legyetek üdvözölve!... Ne féljete!*” – biztatta őket Jézus, és kérte, vigyék feltámadásának a hírét. Hatalmas szellemi élményt és hitbeli erőforrást jelentett ez az asszonyok számára. A személyes találkozás örömevel és erejével mehettek tovább.

Húsvét Ura, a halált és Sátánt legyőző Úr Jézus Krisztus ide is eljött ma. Azt kéri: ne félj! Ő itt van, és helyet kér az életedben. A feltámadás erejében győzelmessé akar tenni a bűn, a halál sötét erői fölött, és a Sátán minden kísértésével szemben! Ha a megfeszített Jézust keresed és vállalod „Vele” a régi ember halálát, feltámadásának erejében részesít, megtölti szívedet élő reménységgel, és győzelmesen gyümölcsozóvé teszi az életedet! Féljenek és meneküljenek a halál katonái. Ám terjesszék – saját vesztükre – Jézusról és tanítványairól a hamis híreket. Semmit sem változtat azon a valóságos tényen, hogy a feltámadott Jézus Krisztusnak adott minden hatalom. Eljön a nap, amikor Jézus nevére minden térd meghajol, mennyeieké, földieké és földalattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére! **Ne várd meg ezt a napot: tedd Úrrá Őt ma az életedben!**

Újpest, 1954. április 18.

Az olthatatlan szent tűz Athénben is tüzet fog ApCsel 17:16-34

„*Miközben Pál Athénben várta őket, háborgott a lelke, mert látta, hogy a város tele van bálványokkal. Nap mint nap vitázott a zsinagógában a zsidókkal és a hozzájuk csatlakozott istenfélőkkel, a főtéren pedig azokkal, akiket éppen ott talált. Néhány epikureus és sztoikus filozófus is vitázott vele, akik közül egyesek ezt kérdezték: „Mit akarhat ez a fecsegő mondani?” Mások ezt mondták: „Úgy látszik, hogy idegen istenségek hirdetője”, mivel Jézust és a feltámadást hirdette. Ekkor megfogták, az Areopágoszra vitték, és megkérdezték tőle: „Megtudhatjuk-e mi az az új tanítás, amelyet hirdetsz? Mert, amint halljuk, idegenszerű dolgokkal hozakodsz elő: szeretnénk tehát megérteni, hogy miről is van szó.” Az athéniak és a bevándorolt idegenek ugyanis egyébbel sem töltötték az idejüket, mint azzal, hogy valami újdonságot mondjanak, vagy halljanak.*

Pál ekkor kiállt az Areopágosz közepére, és így szólt: „Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam egy olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek. Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki Mennynek és Földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből, hiszen Ő ad

mindenkinek életet, leheletet és mindent. Az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon az egész Föld felszínén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs is messze egyiküinktől sem, mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ahogy a ti költőitek közül is mondták némelyek: Bizony az Ő nemzetsége vagyunk.

Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt hinnünk, hogy aranyhoz vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, művészi alkotáshoz vagy emberi elképzeléshez hasonló az istenség. A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg. Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész emberiség fölött egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonyosságot adott mindenki előtt azzal, hogy feltámasztotta a halálból.”

Amikor a halottak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: „Majd meghallgatunk erről máskor is.” Pál ezután eltávozott közülük. Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá, és hívővé lett: Közöttük az areopágitá Dioniziosz is, egy Damarisz nevű asszony, és velük együtt mások.”

Olthatatlan szent tűz égett Pál apostol szívében, a Krisztusból táplálkozó szeretet tüze. Amint Jézus Krisztus második Ádámként az egész emberiség bűnét vállalta magára és rendezte el halála által a kereszten, úgy az apostol Krisztus szeretetével megtelve adósnak tekintette magát minden ember felé és vitte az Evangélium jó hírét meghátrálás nélküli bátorsággal és bölcsességgel. Arra vágyom, hogy ez a szent tűz érintsen ma meg, sőt állítson a lélekmentés szolgálatába engem és mindazokat, akik Isten gyermekei lettek!

Ezzel a szent tüzrel telítve érkezett Pál Athénbe is, a második misszióútja során. Az első misszióútján létesült gyülekezetek meglátogatása után, Filippiben kezdte ezt az utat. Itt megvesszőzték, börtönbe vetették, majd a város vezetői távozásra szólították fel, de életerős gyülekezetet hagyott a városban. Tesszalónikából éjjel kellett menekülnie az ellene támadt üldözés miatt, de itt is megszületett a keresztyén gyülekezet. Bereában készséggel fogadták a Pál által hirdetett Igét, de a thesszalóniai zsidók odajöttek és „fellázították” a sokaságot Pál ellen. Innen az újonnan megtért testvérek menekítették őt Athénba. Az igei szövegből úgy tűnik, hogy csak addig kívánt Athénba maradni, amíg két munkatársa – Szilász és Timóteus – megérkezik. Talán néhány hetet vehetett igénybe ez a várakozás. Pál azonban nem töltötte tényleg ezeket a napokat. A benne égő szent tűz tevékenységre készítette.

Athén már akkor is Görögország fővárosa volt. Állt az Akropolisz, benne a Parteóonnal, amelybe minden hitük szerint létező isten szobrát, illetve oltárát elhelyezték. Nagy forgalmú város volt Athén, jelentős iparral. Tengeri kikötője – Pireusz – az ország egyik legforgalmasabb kereskedelmi központja volt. Görögország Kr.e. 146 óta a Római Birodalom részét képezte, de nyelvük, kultúrájuk és filozófiájuk uralkodóvá vált az egész birodalomban. Athén a birodalom kulturális központjának számított. – Akkoriban szabad embernek szégyen volt dolgozni, a munka a rabszolgák feladata volt. A „szabad emberek” – különösen Athénban – filozofáltak és politizáltak. A város főterén volt az Areopágosz, ahol egymást váltották a bölcséleti irányok szónokai. Két fő filozófiai irány uralkodott: a sztoikusok és az epikureusok. **A sztoikusok** hittek az istenség és az anyag örökkévalóságában és szerintük az istenség (sok isteni személy) uralja az anyagvilágot és tart rendet a káoszban. A boldogság szigorú erkölcsi törvények betartásával érhető el. Tanításuk szerint a lélek a halál után is örökké él, valamilyen tisztító tűzben megtisztul, aztán beolvad az istenségbe. A világmindenség legfőbb ura a sors, a fátum. – Úgy gondolom ez az irányzat és látásmód nagyon hasonlít a mai Isten-hívő, vallásos, de megtérést, újjászületést nem ismerő emberek szemléletéhez. **Az epikureusok** a mai isten-tagadó és liberális szemlélet elődei. Azt hirdették, hogy meg kell szabadulni minden félelmet keltő „hiedelemtől”. A boldogság útja – szerintük – a gyönyör: „engedj szabadon a vágyaidnak és az ösztöneidnek, de légy gyengéd és jóindulatú az emberekhez és az állatokhoz”. – Ez

az epikureusi életszemlélet különösen a gátlástalan szabadosságban nyilvánult meg az erkölcs minden területén. Az emberek többsége az epikureusi szabadosság szerint élt. Úgy gondolom, hogy az emberek többsége ma is ezt a liberális életszemléletet vallja és éli.

Pál apostol egy ilyen társadalmi, szellemi, hitbeli és erkölcsi élet közegébe találta magát, amikor Athénbe érkezett. Nagy érdeklődéssel járta be a várost, ismerkedett a helyzettel és az emberekkel. Természetes, hogy **első útja itt is a zsidók zsinagógájába vezetett**, ahol „*nap mit nap vitázott a zsidókkal és a hozzájuk csatlakozott istenfélőkkel*”. Vagyis igyekezett az Evangélium jó hírével Jézus Krisztus váltságának elfogadására segíteni őket. Pál mindenütt a zsinagógában – zsidó rokonai és hittestvérei körében – kezdte a Krisztusról szóló Evangélium hirdetését. Annak ellenére, hogy az előző városokban mindig abból származott az éles konfliktus, hogy a zsidók egy része elfogadta Jézust, a többi zsidó pedig dühödtt gyűlölettel fordult emiatt Pál ellen. Pál ebben is példát mutat számunkra. A lélekmentés vágya és szent tüze **először a szereteteink, a rokonaink felé kell, hogy fordítson**. Értük fokozottan felelősök vagyunk. A családomban édesanyám tért meg először, aztán az édesapám, majd együttes hatásukra mindkettőjük szülei és testvérei is befogadták Jézust. Az Evangélium csodás győzelme volt ez! Pál Athénban is a zsinagógában kezdte a bizonyágtevést, noha mindig a zsidók szították üldözést ellene. Sőt egész városokat mozgósítottak Pál és Krisztus követői ellen.

Úgy tűnik, hogy az athéni zsinagógában nem történt Krisztushoz való csatlakozás a zsinagógában. Pál ekkor a **görögök felé nyitotta ki az Evangélium kapuját**. Vitát kezdeményezett a főtéren filozofáló emberekkel. Felfigyeltek rá és arra kérték, hogy az Areopágoszon fejtse ki tanítását. Ekkor mondta el a híres athéni beszédét, amelynek egy rövid összefoglalását jegyezte föl a Bibliánk. A szovjetunióbeli baptisták volt vezetője mondta, amikor budapesti látogatásán találkoztunk vele, hogy „ha egy kaput Isten bezár, mi ott nem erőlködünk, hanem felismerjük és elfogadjuk azokat a kis kapukat, amelyeket megnyit, és ott bátran belépünk”. Ismeretes, hogy a Szovjetunióban a durván kemény üldözések ellenére sokszorosára nőtt (ezeken a kis kapukon át) az evangéliumi hívők száma. Számunkra is nyit Isten – valószínű leginkább a személyes bizonyágtevés által – olyan kis kapukat, ahol elmondhatjuk az Evangélium üzenetét. Pálnak az Areopágoszon nyílt meg ez a kapu.

Pálnak „háborgott” a lelke, amikor megismerte az athéni embereket. Mérhetetlen **fájdalmat okozott neki, hogy tévelyegnek, a kárhozat útján járnak**. Nem ismerik a Valóságot, az egyedül szent, igaz, mindenható teremtő Istent, és az üdvösség egyetlen útját, amelyet Fiában az Úr Jézus Krisztusban kínál minden embernek. A lélekmentés szent tüze és Krisztusból táplálkozó szeretete égette Pál szívét. Nem maradt néma. Kezdte mondani mindenkinek, akivel a Fórumon találkozott az Evangélium üzenetét. Aztán felfigyeltek rá és előállították, hogy adjon számot a hitéről. – Megvallom, hogy nagyon hiánylom és kívánatosnak tartom azt a „háborgást” és azt a fájdalmat, amely Pált mozgatta. – Fáj-e nekünk, hogy talán olyan munkahelyen dolgozunk, ahol legtöbbször nem ismerik az Urat és az üdvösség útját? Szorongatja-e szívünket ez a fájdalom, látva a hittől elidegenült szomszédjainkat, iskolában az istentelen tanuló társakat? Vagy talán még a saját családjunkban is vannak ilyenek? – Sajnos hajlunk arra, hogy közbömbösen tudomásul vesszük azt a tényt, hogy mi hiszünk, mások pedig nem hisznek. **Nagy erő van abban, ha fáj nekünk az elveszett ember állapota!** Isten készséget, alkalmat és szót ad az ajkunkra, ha látja bennünk ezt a szeretetből fakadó fájdalmat. Gedeonról olvassuk, hogy amikor a nagy elnyomásuk miatt titkon és barlangban csépelte a búzát, eljött az Úr angyala és így köszöntötte: „*Az Úr veled erős férfiú!*” Erre Gedeonból kitört a fájdalom és ezt mondta: „*Ha az Úr velünk, miért ért bennünket mindez?*” „*Ekkor az Úr hozzá fordult és ezt mondta: Menj el ezzel a te erőddel és megszabadítod Izraelt!*” (Bir 6:11-14) – És Gedeon által tényleg megszabadította az Úr Izraelt. Azt kívánom, hogy töltsön be minket az elveszett emberek miatt érzett, szeretetből fakadó fájdalom, amely megtalálja az utat a megmentésükre.

A Szentlélek bölcsé tette Pált arra, hogy mit mondjon a filozófus hallgatóságának. Bravúros ötletességgel vezette be a bizonyágtevését. Elmondta, hogy a Pantheonban rátalált az is-

meretlen Istennek szentelt oltárra, és bemutatta a görögök számára ismeretlen, egyetlen valószínű, teremtető és mindenható Istent. Hallatlanul jelentős üzenet ez! Ő az ábrázolhatatlan és egyetlen Valóság, aki az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette. Ebben a görögök költőire is hivatkozik. Hozzá kell mindenkinek megtérnie, mert lesz ítélet és lesz feltámadás. Mindez pedig Jézus Krisztus által, akit feltámasztott a halálból – hangzott Pál ajkáról az üzenet az Areopágoszon. – Isten minket is bölcsé tesz abban, hol és kinek, hogyan kell elmondanunk az egyetlen Evangéliumot, ha van odaszánt készségünk a lélekmentés szolgálatára.

Azzal fejeződik be Pál athéni szolgálata, hogy a filozófusok – mintegy érdekes új tanításként értékelve a hallottakat – „*majd meghallgatunk máskor is*” megjegyzéssel odatették az eddigi ismereteik mellé azt, amit Pál mondott. Mindig vannak olyanok, akik csak addig jutnak, hogy elméleti tudásként – és nem Istentől való üzenetként – fogadják az Evangéliumot. Különösen azokra jellemző ez, akik először hallják az Evangéliumot. Aztán sokakban később életre kél az elhintett igemag. Isten olyan körülményeket támaszt az életünkben – és ezáltal talajt készít a szívünkben – hogy eszünkbe jut, és életet teremt a korábban hallott Ige. Isten megígérte, hogy a Lélek által hirdetett Ige nem tér vissza üresen: a maga idejében termést hoz.

A kegyelem győzelmeként olvassuk, hogy az aeropagita Dioniziosz és Damarisz asszony, és „*velük együtt mások*” hívökké lettek és csatlakoztak a Krisztust követőkhöz. Vagyis megszülettek Athénban az Evangélium által az első keresztyének, megalakulhatott a hívők gyülekezete és elindult Görögország fővárosában győzelmes útjára a keresztyén misszió. Lukács megfogalmazásából, a Cselekedetek könyvéből úgy érezzük, hogy akkor nagyon szerény eredménynek tekintették Pál athéni szolgálatának gyümölcsét. A korábbi helyeken ugyanis azt tapasztalták, hogy szolgálatuk nyomán népes gyülekezetek születtek. Mi most – késői utódok – azt mondjuk: bár ennyi gyümölcse lenne minden elhangzott igehirdetésnek!

A Pál apostol szívében égő, Krisztus szeretetéből táplálkozó szent tűz Athénban, a hazug vallásosság és az istentelenség fellegvárában is lángra lobbantotta emberi szívekben az Evangéliumnak, vagyis Isten szeretetének tüzeit. Kérjük, kívánjuk és fogadjuk mi is szívünkbe ezt a tüzet, mert csak ez a tűz képes arra, hogy az istentelenség mai világában embereket ragadjon meg halálból az életre, kárhózból az üdvösségre!

Újpest, 1955. június 21.

Illés halálos keserősége és Isten gyógyító kegyelme 1Kir 19: 1-8, 15-18

Mai Igénkben lássuk, hogyan állítja talpra Isten a halálos csüggedésbe süllyedt Illést: „*Amikor Aháb elmondta Jézabelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, Jézabel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Bersebába. Legényét otthagya. Ő pedig elment a pusztába egy napi járőföldre. Odaérve egy rekettyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: Elég most már, Uram! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! Azután lefeküdt és elaludt a rekettyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kővön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt. Az Úr angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd feletti út áll előtted. Ő felkelt, evett és ivott, és annak az ételnek erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hórebig*” – „*Ekkor azt mondta neki az Úr: Menj kelj ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. Azután Jéhút, Nimsi fiát*

kend fel Izrael királyává, Elizeust, az Abel-meholai Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad helyébe! De meghagyok Izraelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt”

Az előző napon, Illés imájára tűz szállt alá az Égből és megemésztette az oltárra tett áldozatot. Amikor látta ezt az egész nép arcra esett és azt kiáltotta: „Az Úr az Isten, az Úr az Isten!” Illés pedig lemészárolta Baal valamennyi prófétáját, majd újabb imájára három és fél év szárazsága után megeredt az eső. Ezzel - több éves bujdosás és sok imádság után - hatalmas győzelem adatott a prófétának.

Most pedig azt látjuk, hogy összeroppant, halálosan megkeseredett, csüggedésben elesett emberként menekül, hogy mentse az életét. - Mi történt Illéssel? Tegnap bátran kiállt a sokaság elé és tudta, hogy győzni fog. Ma egy asszony üzenete nyomán fél és remeg. Tegnap, az imája után tűz lángolt és eső zuhogott, ma azt mondja: nincs tovább értelme az életnek. Tegnap hatalmas diadal kísérté szolgálatát, ma, ha megkérdezzük, azt mondja: meg akarok halni, vége mindennek!

Feddeni szeretnénk Illést. Ma nem ugyanaz az Úr az Isten, mint tegnap volt? Hogy lehet egy éjszakán az öröm csúcsáról a fájdalom ilyen mélységébe zuhanni? – Ember volt Illés. Hozzánk hasonló ember. Rá kellett jönnie, hogy a tegnapi győzelem valóságos volt ugyan, de nem változtatta meg a világot. Aháb, a király nem változott meg. Jézabel – a király nagyhatalmú feleségeként – maradt a trónon, a bálványimádás aktív támogatójaként. Tegnap csoda történt, az eső különösen jól jött, de az emberek lelkesedése mára elszállt, a Sátán erői nem vontak vissza. Isten hatalmasan bizonyosságot tett Illés mellett, meghallgatta imáját, most mégis menekülnie kell, hogy mentse az életét.

Három és fél évig Illés egyedül bujkált, majd Isten nevében bátorsággal állt a király elé. Talán joggal remélte, hogy az oltárra lecsapó tűz, a nép Isten felé forduló kiáltása, az imájára megérkező eső Izrael egész lakosságát igaz megtérésre készíti. Nem így történt. Most úgy látja: értelmét veszítette a sok imája, reménykedése, a bátor kiállása: egyedül maradt. Az eredmény, a győzelem bátorra tesz és friss erőben tart. A kudarc, a csőd, az eredménytelenség elfáraszt és megkeserít. Így vagyunk ezzel valamennyien. Amíg van cél és reménység arra, hogy azt sikerül elérni, megvalósítani, addig önmegtartó odaszánással és bátorsággal végezzük a ránk háruló feladatokat. De ha csalódással kell látnunk, hogy értelmét veszítette a küzdelmünk, sőt még az életünk is veszélybe került: Illéssel együtt mi is a keserűség mély szakadékába hullunk.

A kérdés az: igaza volt-e Illésnek, amikor ilyen halálosan megkeseredett? Tényleg ennyire céltalanná és eredménytelenné vált az élete? Az igazság az, hogy Illést eddig sem az eredmények és győzelmek tartották szilárd hitben, reménységben és bátorságban, hanem az Istennel ápoltság szoros kapcsolata! Az tette most Illést keserűvé és csalódottá, hogy ez a kapcsolata megszakadt, megtört Istennel. Átmenetileg elvesztette a hitbeli látását, szellemi vakságba jutott. Nem igaz, hogy eredménytelen volt Illés eddigi szolgálata, csak Illés nem látta az eredményt. Nem arról volt szó, hogy Istennek nincs további célja az életével, hanem arról, hogy Illés nem látta ezt a célt. Reánk vonatkozóan is igaz ez! Akkor önt el a csüggedés és keserűség, amikor az Istennel való szoros kapcsolat hiánya miatt zavar keletkezik a látásunkban. Szellemi vakságunk miatt nem látjuk Isten tervét, akaratát, vagy akár az eddigi munkánk eredményét. Amíg Illés Istennel szoros kapcsolatban egészen kiszolgáltatta életét az Ő uralma alá: látta a célt és csodálatosan tapasztalta Isten gondviselését, áldását. Eddig is ellensége volt Jézabel, de Illés Isten védelmében biztonságban érezte magát, és csodás győzelmekben volt része. Most levette tekintetét az Úrról és menekült: saját maga került a középpontba. Aki eddig Istenre nézett, vele járt és megszokta, hogy Isten vezeti őt, annak nagyon nehéz, kétségbeejtő és iszonyúan fárasztó egyedül járnia. Amíg másokért élsz és szolgálsz, ez felemelő örömet jelent számodra,

amikor önmagad körül kezd forogni az életed egy kimerítő, fárasztó spirálba kerülsz, amelyből nagyon nehéz kiemelkedni. Olyan mocsár ez, amelyből nem tudod önmagadat kiemelni.

Illés leült egy rekettyebokor alá és a halálát kívánta. Aztán mély álomba merült. És akkor megjelent az Isten angyala: ételt és italt vitt neki. Illés lemondott Istenről, a saját jövőjéről és az egész életéről, de Isten nem mondott le Illésről, sőt terve volt vele. Isten utána ment a menekülő Illésnek: elküldte angyalát, hogy meggyógyítsa őt. Csodálatos Istennek ez a figyelmes és irgalmas szeretete! Jó tudni, hogy Isten minden emberre – reánk is – hasonlóan odafigyel. Különösen az övéire és azokra, akik lélekben megsérültek és megfáradtak. Jézus azt mondta: *„Nektek még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva. Ne féljetez tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok.”* (Mt 10:30-31)

Kedves és tanulságos, hogy Isten Illést először fizikailag állítja talpra. Különleges, testi erejét helyreállító ételt és italt küld számára és engedi, hogy kipihenje magát. Isten ismeri és megérti a mi földi, testi problémáinkat és hiányainkat, van elegendő hatalma és szeretete ahhoz, hogy a földi életünk nyomorúságaiból kiemeljen. Arra is rámutat ez a gondoskodó isteni szeretet, hogy a bajba, testi, anyagi nehézségekbe került ember számára nem elég az, ha szép szavakkal lelki vigasztalást nyújtunk. A földi életének súlyos terheiben is – bölcsen és megfelelő módon – segítséget kell nyújtanunk!

Az is figyelemre méltó, hogy Isten – miután fizikailag megerősítette – elküldi Illést egy „erején felüli, hosszú útra,” a Hóbre. Arra a szent helyre, ahol Isten valamikor megjelent népe számára és (Mózes közreműködésével) szövetséget kötött Izraellel. Isten megmutat és rendel egy helyet, ahol beszélni fog Illéssel és helyreállítja sérülését, teljesen meggyógyítja őt. Isten nem változott. Ma is ezt teszi. Van számokra is egy hely, ahol Isten meg akar és meg tud gyógyítani. Talán lélekben és hit által a Golgotát kell felkeresned, ahol Jézus vére megtisztít a megvallott bűneidről. Lehet, hogy egy gyülekezet az a hely, vagy Istennek egy embere az a személy, aki által szól hozzád az Úr, és gyógyulásra találsz. Isten felszólít ma és megerősít arra, hogy találd meg a gyógyulásod helyét.

A Hóreben kiöntötte szívét Illés az Úr előtt, Isten pedig válaszolt neki. Először is közölte vele, hogy nem volt hiábavaló az eddigi szolgálata. *„Meghagyok Izraelben 7000 embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt”* – mondta az Úr. Nem az egész nép tért meg, de egy jelentős számú közösség élő hitre jutott. Bennük örvendezz Illés! Isten választott népe mindig kicsiny nyáj volt (ma is), de ők új teremtés részesei és a Menny örökösei, testük a Szentlélek temploma. Találd meg helyedet a kihívottak közösségében, a Krisztus élő Testében és légy ennek a Testnek nem csak a hűséges tagja, hanem az építője is!

Isten a Hóreben megvigasztalta és meggyógyította Illést, és kitartha előtte a jövő kapuját. Komoly küldetésben fontos feladatokat bízott rá. Királyokat és prófétát kellett felkennie, vagyis szolgálatba állítania. Nem tette félre őt Isten, sőt kitüntető szolgálatok vártak még rá. Hosszú utat kellett megtennie azért, hogy visszataláljon Isten közelségébe, hallja és értse a szavát, és a Lélek erejében újra végezze a prófétai küldetését. De megértte! **Isten ma is megértő szeretettel látja csüggedéseinket, a kudarcok miatt vergődő szívünk keserűségét. Itt van és kész helyreállítani, meggyógyítani. Keressük és találjuk meg a helyét és a módját annak, ahogyan az Istennel való személyes közösségben gyógyulást nyerve új feladatok betöltésére tesz alkalmassá az Úr.**

Újpest, 1964. február

A győzelmes élet titka, Jézus példáján Fil 2:5-11

„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert Ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóná lett, és magatartásában is embernek bizonyult, megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

A siker, a győzelem – bármiben érjük el – mindig örömet jelent. A rabló győzelmes sikernek tekinti, ha mások megkárosításával nagy értékhez jut, és nem bukik le. (Sajnos gyakran halunk ilyen „sikerről”.) A sportoló diadalmas öröme, ha legyőzi társát. A vállalkozó akkor arat győzelmes sikert, ha nagy haszonra tesz szert. A diák győzelmes sikere, ha kitűnőre felelt az iskolában. **Minden ember törekvése, hogy a maga életterületén győzelmet és sikert érjen el.** Óriási különbség van azonban abban, hogy valaki az élet milyen területén törekszik és ér el győzelmes sikereket.

Itt élt közöttünk e Földön, mint valóságos ember, **Jézus Krisztus**. Az idézett Krisztus-himnusz arról szól, hogy Jézus a Földön töltött 33 éve alatt **olyan egyetemes jelentőségű győzelmes sikert ért el, amelyhez fogható nincs sem a Földön, sem az Égben.** Hozzánk hasonló – vagyis kísérhető büntetben – élt, de nem vétkezett, a Sátán ravasz és Őhozza méretezett támadásait győzelmesen verte vissza. Az emberek egy alkalommal királlyá akarják tenni, máskor meg akarják kövezni. Hódoló és őt imádó tömegek tódulnak hozzá, a vallási és társadalmi elit mégis sikeresen összefog ellene és koncepció perben halálra ítélik, és kivégzik... Jézus Krisztus mindeközben **fenséges szilárdsággal, és hűséges alázattal viszi végbe az Atyától vett küldetését: a bűnös ember (minden ember) megváltását!** – Sír Jeruzsálem vaksága miatt, igazi emberként, vért izzasztó gyötrelmek között könyörög az Atyához a „keserű pohár” (a gyötrelmes halál) elkerüléséért, de végül kimondja: „*Atyám, ha nem távozhat el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod!*” – és kiissza a keserű poharat. (Mt 26:42) Mindezt értünk, miattunk és helyettünk tette. **Ez volt az Ő hatalmas győzelme, amelyet diadalmasan megpecsételt a feltámadása,** amikor a békesség Istene kihozta Őt, a juhok nagy Pásztorát, a mi Urunkat, Jézust, a halottak közül.

Ha tehát a győzelmes élet titkát kutatjuk, és szeretnénk megérteni, sőt megvalósítani, Jézus titkát kell megértenünk és megragadnunk. Annál inkább, mert az ember Jézus nem csupán példa a számunkra, hanem Ő a mi Megváltónk, aki „*azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye*” (1Jn 3:5), és „ *mivel Ő maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek*” (Zsid 2:18). Ő az, „*aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk.*” (Róm 8:34) „*Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte lévő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten trónjának jobbára ült*” (Zsid 12:2) – Tanuljuk hát ma Jézus példájából, és folyamatosan vegyünk erőt Tőle a győzelmes és gyümölcsöző élethez!

Lássuk ma Jézus példáján, a győzelmes élet útját és feltételeit:

1. Jézus Krisztus a Szentlélektől fogantatva született (Mt 1:20, Lk 1:35)

A győzelmes élet alapja és kezdete nálunk is a Szentlélektől való születés: az újjászületés. Újjászületés nélkül meg sem láthatjuk az Isten országát. (Jn 3:3-8) Az új, felülről való életet Jézus Krisztusban, az Ő váltságában vetett hit által nyerhetjük meg (Ef 2:4-10). Isten mindazokat, akik őszinte bűnbánatban és Jézus Krisztusban vetett hittel feléje fordulnak, a Lélek által újjászüli. Jó példák erre az első pünkösöd megtérői: ApCsel 2:37-38.

2. Jézus, az Atya akarata szerint bemerítkezett (Mt 3:13-15)

Jézus a bemerítéssel nem az újjászületést pecsételte meg, hiszen büntelen lévén, neki nem kellett újjászületnie. Ő példát mutatott abban, hogy – amint mondta – *„az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot”*. Jézus e pillanattól kezdve elhagyta a názáreti ácsműhelyt és minden idejével beállt a messiási küldetésbe. Az új élet pecsétjeként történő bemerítés számunkra is elkötelezést jelent az Úr szolgálatában a hűségre és a győzelmes életre.

3. Jézus beteljesedett Szentlélekkel (Mt 3:16-17)

Jézust, mint embert töltötte be a Szentlélek. Nekünk még inkább szükségünk van arra, hogy a megtérésünk és újjászületésünk után teljességgel szánjuk oda magunkat a bennünk lakozó Szentlélek uralma alá. Hallatlan kiváltság az, hogy a Szentlélek az újjászületés pillanatában lakozást vett bennünk. Ő azonban tiszteletben tartja a személyiségünket, a mi döntésünk és folyamatos odaszánásunk kell ahhoz, hogy átvegye életünkben a teljes uralmat. A Lélek kér és készít erre, de nekünk kell alázattal trónra ültetni Őt. Ez hitéletünk második mérföldköve. A Lélek teljes uralma vezet győzelemre a test, a kísértések és a Sátán erői fölött. Róm 8:12-17, 12:1, 2Kor 3:18-18, Ef 5:18. – Így leszünk „pünkösdi utáni” győzelmes életű emberek.

4. Jézus tökéletesen ismerte a Szentírást

Jézus az Atyától hozta magában az Írás iránti szomjúságát és ismeretét. 12 éves korában az írástudók csodálkoztak *„értelmén és feleletein”*. Később is ámulnak a zsidók *„és ezt kérdezték: hogyan ismerheti ez az Írást, hiszen nem is tanulta”* (Jn 7:15). Győzelmesen forgatta az Ige kardját, amikor a Sátán kísértette. (Lk 4:1-13) Felsorolta a próféciákat, amelyeket az Írás a Messiásról kijelentett (Lk 24:44).

Isten az Ige által tanít, int, fedd és élénk tárja az Ő akaratát. Ha a hit szomjúságával olvassuk az Igét, kilép Isten és Jézus a fekete betűkből, és Ő beszél hozzánk. A Szentlélek csak azokat az Igéket tudja „eszünkbe juttatni”, amelyeket olvastunk. A győzelmes élet csak az Ige által valósulhat meg az életünkben. Szükségünk van arra, hogy naponként adjuk időt, szívet, figyelmet arra, hogy áhítatos szomjúsággal olvassuk és tanulmányozzuk a Szentírást. Fontos és jó, ha minél több Igét kívülről tudunk. Így lesz irányítónk, védelmezőnk és megtartónk az Ige!

5. Jézus ellenállt és győzött a Sátán kísértései fölött

Sátán különleges ajánlatokkal, Jézus személyéhez méretezett kísértésekkel támadta Jézust. Olyasmire csábította ami összhangban volt Jézus pillanatnyi testi szükségével és a távlati céljaival. Szándéka az volt, hogy kimozdítsa Jézust az Atyával való egységéből. (Mt 4:1-11) Kísértésének lényege az volt, hogy Jézus tegyen csodát a maga érdekében és a Sátánnak engedelmessé. Teremtsen kenyeret, hiszen megteheti, és a 40 napi böjtölés után éhes, ugorjon le látványosan a templom tetejéről, hiszen Ő parancsolhat angyaloknak, hogy ők vigyék, és ha meghódol a Sátánnak uralma alá kapja tőle az egész világot, hiszen az a célja, hogy királya és Ura legyen a mndenségnek.

A Sátán jól ismer minket, a vágyainkat és céljainkat. Segít kielégíteni és elérni azokat, ha uralma alá adjuk magunkat. Kéjes élvezetre vágyakozol? Gyors sikerre, sok pénzhez, meggazdagodásra szeretnél jutni? A Sátánnak vannak ajánlatai, bőséges programja, hogy elérd. A sátáni út lehet sikeres, de szennyes rabságot jelentő örömök, és lelkedben nyugtalan békétlenség lesz az „eredmény”. Jól kell ismernünk a jó Pásztornak, Jézusnak a hangját, hogy világosan felismerjünk, és határozottan elutasítsunk minden más idegen hangot. A Sátán ellen kevés a mi erőnk, a Szentlélek kardjával, a Lélek által eszünkbe juttatott Igével tudjuk visszaverni a támadását. *„Meg van írva!”* – mondta Jézus és idézte az Igét, amellyel győzelmet vett a Sátán kísértésén. Ezt mondhatjuk mi is, hitben szilárdan. (1Pt 5:8-9)

6. Jézusnak elmélyült imaélete volt

Az Evangéliumok leírásából megfigyelhetjük, hogy Jézus gyakran félrevonult és négyszemközti beszélgetésben kereste az Atyával való közösséget. Előfordult, hogy kora hajnalban a tanítványok rátaláltak, amint egy lakatlan helyen imádkozott (Mk 3:35-36). Mikor arra készült, hogy kiválassza a tanítványokat „*imádkozva virrasztotta át az éjszakát*” (Lk 6:12-13). Jézus mindig örömmel fogadta és tanította a sokaságot, mégis egy alkalommal – Lukács feljegyzése szerint – nem fogadta az embereket, hanem „*visszavonult a pusztába és ott imádkozott*” (Lk 5:15-16). Nem állt úgy az emberek elé, hogy előbb nem beszélt az Atyával.

Az ima lényege nem a szó, a szöveg, hanem a személyes kapcsolat Istennel. Eljutni a jelenlétebe. Legmélyebben a titkos kamra csendjében – olykor kemény harcában – valósulhat ez meg. Ha Jézusnak az Isten-embernek ennyire nagy szüksége volt az Atyával ápoltság szoros közösségre, mennyivel inkább fontos nekünk megtalálni, megépíteni és folyamatosan ápolni az Istennel és Jézussal való személyes kapcsolatunkat. **A győzelmes élet titka: a Jézus Krisztussal és az Atyával való, buzgó imaéletben megvalósuló, szoros életközösség.**

7. Jézus mindenben engedelmes volt az Atyának

Jézusnak minden szava és cselekedete az Atya akaratából való volt. Ilyeneket mondott: „*Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem*” (Jn 7:16) „*Ha nem az én Atyám cselekedeteit teszem, ne higgyetek nekem, de ha azokat teszem, akkor, ha nem is hinnétek nekem, higgyetek a cselekedeteknek, hogy felismerjétek és tudjátok: az Atya énbennem van, és én az Atyában*” (Jn 10:37-38). Jézusnak az Atya iránt való engedelmissége legdrámább módon, a bevezetőben említett Gecsemáné kerti tusájában tárul elénk. Ott az iszonyatos kínokkal járó ostorozást és a kereszthalált vállalta engedelmesen az Atya akaratából és az irántunk való szeretetéből.

A hit élete az engedelmisség. Istennek minden gyermeke számára kész terve van. „*Az Ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített, hogy azok szerint éljünk.*” (Ef 2:10) A győzelmet és a gyümölcsözést Isten adja, de csak az engedelmisség útján! Ez az út számunkra maga Jézus Krisztus. Pál apostol a Gal 2:20-ban írja le, miként valósult meg ez az ő életében: „*Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve – írja az apostol – többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem, azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem*”.

A hetes szám a Bibliában a tökéletesség száma. Hét pontban összefoglalva láttuk Jézus Krisztus megváltásának diadalmas útját. Jézus a Jelenések könyvében hét levélben hétszer üzeni, hogy „*aki győz*” milyen jutalmat nyer. Egyet emelek ki közülük: „*Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon, mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az Ő trónusán.*” (Jel 3:21) Krisztus példáját követve, szánjuk oda magunkat erre a győzelmes életre!

Debrecen, 1992

Bölcs és győzelmes élet a Szentlélek uralma alatt Ef 5:15-20.

„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek, ne esztelenül. Hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata. Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljétek meg Lélekkel, mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket. Énekeljétek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak, és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében”.

Egyetlen hely ez a Szentírásban, ahol ilyen egyenes felszólításként hangzik: „Teljétek meg Szentlélekkel!” Úgy is fogalmazhatjuk, hogy adjátok magatokat teljességgel a Szentlélek személyének uralma alá! – Ne csak részben, ne csak az életünk némely területét, hanem adjuk oda a szívünket, a lelkünket és a testünket is, hogy a Lélek uralma alatt megdicsőíttessék bennünk és általunk Jézus Krisztus! Így válhat igazán értelmessé, bölccsé és győzelmessé a földi életünk. Fontos, hogy megértsük és még inkább, hogy megragadjuk azt a lehetőséget, amelyet Isten a bennünk lakozó Szentlélek által kész munkálni és bennünket eszközévé tenni!

Szent titok, ugyanakkor nagyszerű valóság és örömteli tapasztalat, ahogyan a Szentlélek – Isten akarata szerint és a Jézus Krisztus által szerzett váltság gyümölcseként – bennünk lakik és munkálkodik. Gyönyörködünk a Szentháromság, az Atya – Fiú – Szentlélek Isten harmonikus munkájában, amelyet a mi üdvösségünkért és az Ő dicsőségére végez. Amikor Jézus búcsúzott a tanítványaitól, kijelentette, hogy nem hagy minket árván, hanem – amint mondta: „*Én kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké, az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja Őt, nem is ismeri, ti azonban ismeritek Őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz*” (Jn 14:16-17). Tehát Jézus közbenjárására az Atya küldi. Minden megtért és újjászületett ember teste – noha továbbra is romlandó és kitérhető – abban a kiváltságban részesül, hogy maga Isten a Szentlélek által lakozást vesz benne. „*Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik?* – kérdezi Pál a Korintusiaktól. Majd hozzáteszi: „*Testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek lévő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok. Mert áron vétettetek meg: dicsőítétek tehát Istent testetekben*” (1Kor 3:16,6:19-20)!

Ismételten hangsúlyoznom kell, hogy azok részesülnek abban a kiváltságban, hogy a Szentlélek – mint Isten – lakozást vesz bennünk, akik az Ő Igéjének meghallása és elfogadása által személyes Megváltóként elfogadják és behívják életükbe Jézus Krisztust. Látványos példája ennek az első pünkösdi, amikor Péter apostol hatalmasan bizonyosságot tett arról, hogy „*Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten, azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek*”. Ekkor sokan ezt kérdezték: „*Mit tegyünk atyámfiai, férfiak?*” A válasz ez volt: „*Térjétek meg, és keresztelkedjétek meg Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát*” (ApCsel 2:36-38). Mintegy eljegyzési ajándékot küldi Isten minden megtérőnek a Szentlelket. Ahogyan Pál írja: „*Eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával*” (Ef 1:13-14). Pünkösdenek ezt az ajándékát kínálja Isten ma is mindazoknak, akik megtérő szívvel ebben a kegyelemben részesülni szeretnének! Fogadd el!

A Szentlélek szellemi – lelki - hajlékot készített azokban, akik befogadtuk Őt. A Biblia ezt a hajlékot „belső embernek” „új embernek” nevezi. Azt kéri, hogy „öltsük fel” az új embert (Ef 4:24) és „erősödjünk meg” a belső emberben (Ef 3:16). Isten a bűn miatt halálba süllyedt lelkünket Krisztussal együtt feltámasztotta és alkalmassá tette arra, hogy a bennünk lakozó Szentlélekkel együtt a mi lelkünk is bizonyosságot tegyen arról, hogy „*valóban Isten gyermekei vagyunk*” (Róm 8:16). Nagyszerű harmonikus közösséget jelent ez köztünk és a bennünk lakozó Szentlélek között!

A bibliát tanulmányozva élénk tárul, a hitéleti tapasztalatunk pedig igazolja, hogy mit és **hogyan munkálkodik bennünk s Szentlélek**. Vegyük sorra őket:

1. Azzal kezdődött, hogy újjászült és **bennünk lakozást vett**. Istennek ez a válasza minden valódi megtérésre.

2. A bennünk lakozó Lélek **érzékeny tesz a bűn iránt**. Nem külső szabályok, törvények és előírások határozzák meg immár számomra azt, hogy mi a jó és mi a bűn. A Lélek által szívembe írta Isten az ő törvényét és Önmagához, valamint az én egyéniségemhez és a felmerülő problémákhoz is viszonyítva jelzi a Lélek azt ami helytelen, rossz, bűn, káros. Olyan finoman és határozottan jelzi ezt, mint például a szeizmográf jelzi a földrengést. A mi dolgunk az, hogy engedjünk a Lélek jelzésének.

3. Ha mégis elbuksz, engedetlen vagy, beszennyeződsz, a Szentlélek ítél, bűnbánatot ébreszt benned, rád terheli a bűnt és **késztet, kényszerít a rendezésre**: a Krisztus keresztye alatt és – ha kell – az emberekkel. Ha nem engedsz neki, nem erőszakoskodik, megszorodva vár.

4. A Szentlélek megvilágosítja az értelmünket, hogy ne esztelenül, hanem **okosan és bölcsen éljünk**, ismerjük fel idejében azt, amit mondani, vagy tenni kell, vagy hallgatni, ha az a helyesebb.

5. **A Szentlélek folyamatosan vezet**. Van, amitől tilt, int. Máskor meg indít, késztet. Emlékezzünk Pálékra, a második misszióút elején. Előbb Ázsiába, majd Bitíniába akartak menni, de a Lélek tiltakozott. Aztán imádkozva vártak, amíg majd Isten kijelentette, hogy Macedóniába kell menniük (ApCsel 16:6-10). Istennek az övéi számára az Ef 2:10 szerint kész terve van. („Az Ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.”) A Szentlélek azt munkálja bennünk, hogy felismerjük Isten reánk vonatkozó akaratát. Olykor nagy bátorság és odaszánás kell ahhoz, hogy azt tegyük, amit a Lélek mutat. Gondoljunk Péterre és Jánosra, akik a zsidók nagytanácsa előtt azt kérdezték: „Igaz dolog-e Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre?” Majd kijelentették: „Nem tehetjük, hogy ne mondjuk el, amit láttunk és hallottunk!” (ApCsel 4:19-20)

6. **A Szentlélek erőt és bölcsességet ad, tenni az Isten akaratát**. „Erőt kaptok – mondta Jézus – amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek” (ApCsel 1:8)! „Nem a félelemnek a Lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság Lelkét” (2Tim 1:7) – írja Pál apostol lelki gyermekének, Timóteusnak és mondja nekünk is! Kiemelkedő a Szentlélek erejének működése bennünk, ha készek vagyunk szenvedést vállalni Krisztusért. Gondoljunk az első vértanúra, Istvánra. Angyalként ragyogott az arca és a Menny dicsősége tárult a szeme elé, amikor a kövek halálos ütései csapódtak rá (ApCsel 6:15,7,54-60).

7. Ismer, vizsgál, **tanít imádkozni és közbenjár értünk**. Róm 8:26-27 ír erről. Esedezik értünk az Atyánál. Az édesanyám – amíg élt – mindig azzal búcsúzott tőlem: „Fiam én minden nap többször imádkozom érted!” – Tudom, hogy ezt tette, nagyon hálás vagyok érte. De még ennél is több az, hogy a bennünk lakozó Szentlélek, aki nemcsak ismer és szeret, hanem tudja, mi válik a javamra „Isten szerint jár közben a megszenteltekért”. Higyünk ebben és figyeljünk erre! Isten megtartó kegyelme és formáló keze ez! A Léke minden körülmények között vigaszt, erőt, türelmet és hűséget munkál bennünk és gyümölcsözővé formálja az életünket.

Külön jelentősége van annak a felszólításnak, hogy „**Teljetek meg Lélekkel!**”! Károlyi fordítás szerint: „**Teljessedjete be Szentlélekkel!**” Vagyis – mivel a Szentlélek személy: **Adjátok magatokat teljességgel a Szentlélek uralma alá!** Látásom szerint ez egy **új nagy jelentőségű döntés** a már újjászületett hívő ember életében. Eddig is ott munkálkodott már életünkben a Lélek, úgy amint azt felsoroltuk. De most megérintett Isten szava, felismertem a bennem lévő hiányosságokat és azt a távlatot és célt amire Isten hív, és amely arra sarkal, hogy egész életem minden területét a Szentlélek uralma alá adjam.

Úgy, amint ez az apostolok életében történt pünkösöd napján. Ők már addig is Isten gyermekei, elhívott, Krisztus követésére odaszánt életű emberek voltak, akiknek az életében a Szentlélek

lakott és munkálkodott. Most Jézus azt kérte tőlük, hogy maradjanak Jeruzsálemben, amíg az Atya ígérete szerint a Szentlélek egészen birtokba veszi a teljes életüket. És megtörtént: „*Mindnyáján megteltek Szentlélekkel*” (ApCsel.2:4) – Nyilvánvaló lett a változás. Elsősorban a szolgálatukban, Isten eszközként hatalmasan használta őket. Bekövetkezett, amit Jézus mondott: „*Aki hisz én bennem, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek*” (Jn 7:38). János apostol megjegyzi ott: „*Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni*”.

Pünkösöd ajándéka: beteljesedés Szentlélekkel. A Lélek uralmának a teljessége az életünk minden területén. Az időm, a pénzem, a vagyonom, az adottságaim, a hitem, a képességeim, a testem, a lelkem, szóval mindaz, aki vagyok, és amivel rendelkezem, odakerül a Szentlélek Isten személyes uralma alá. Talán maradsz a régi lakhelyeden, az eddigi foglalkozásodban, ugyanabban a családban és társadalmi közegben, amelyben eddig és most élsz. – Mégis egészen új helyzet, új viszonyulás áll elő. Sok mindent elengedsz, amihez eddig ragaszkodtál, és fontossá válnak olyan dolgok, amelyekkel eddig nem törődtél, talán észtre se vetted. Mennyei értékrend lép hatályba nálad és azt fogod tapasztalni, hogy áldás és öröm kíséri és tölti be napjaidat.

A Szentlélek uralma nem kikapcsolja az értelmünket, hanem átformálja, értelmessé tesz abban, hogy mi az Isten akarata. A legmagasabb rendű józanságot és bölcsességet adja ahhoz, hogy egy örök élet távlatában gondolkodva jól hasznosítsuk adottságainkat, talentumainkat. Pünkösöd napján a kívülről szemlélő emberek azt mondták az apostolokra, hogy „*Édes bortól részegedtek meg*”. A világ szemében tényleg könnyelműségnek tűnik elsőrendűvé tenni egy láthatatlan szellemi világot, az Isten világát. Mi azonban tudjuk, hogy a jelenvaló világ az, amely mulandó, romlandó, és amely elvész. Tudjuk, hogy oda érdemes kincset gyűjteni, ahol nem fér hozzá az enyészet és a romlás.

A világ szemében részegségnek tűnik a hívő ember önfeledt öröme is. A Lélek teljes uralma a tiszta **mennyei örömei teljességével tölti meg a szívünket.** Amint az apostol írja: „*Mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket, énekeljétek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak!*” – Ez mennyei foglalkozás! János apostol látomásában azt látta, hogy a Mennyben örömteljes éneklés, hatalmas kórusok dicsérete hangzik. Akinek a szívében nem fakad örömteljes dicséret a Lélek készítésére, az nem is érezné magát jól a Mennyben. A Lélek teljes uralma mennyei légkört, Isten dicséretének ujjongó örömét fakasztja fel a szívünkben.

Végül azt a felszólítást olvastuk, hogy „*adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében*”! Mindenkor és mindenért! Bármi történt veled, a környezetemben, a világban: mindenkor mindenekért adj hálát! Emberi gondolkodás szerint ez képtelenség. Hiszen gyakran történnek velünk, szeretteinkkel, és körülöttünk olyan események, amelyek veszteséget, fájdalmat, csalódást, gyászt és keserűséget okoznak! – Hogyan lehet ezekért hálát adni? A Lélek teljes uralma alatt élő ember azonban Isten szemével lát, Isten szerint és az örökkévalóság távlatába helyezve látja és érti az eseményeket. Tudnunk kell azt, hogy ez a világ mulandó és romlandó, és hogy a Földön a bűn, a Sátán és a halál az Úr. Ugyanakkor mégsem történhet semmi, amit Isten nem enged meg, és amiből – az Ő végtelen hatalma és kegyelme által – ne munkálhatna jól, a **legvégén az Ő tervének és akaratának a megvalósulását.** Ebben a világban egyre inkább nyilvánvalóvá válik, hogy mire jut az ember (az emberiség többsége) Isten nélkül, Istentől elfordulva. Ugyanakkor itt élnek a Földön Isten választottai, a kihívottak és a Krisztus vérében megtisztult, Lélek által megszentelt Eklézsia, a Krisztus Teste és Menyasszonya. Ennek a Testnek a tagjai egyenként és személy szerint tapasztaljuk Isten jelenlétét és vezetését életünkben a Szentlélek által. A Biblia és a próféciák ismerete alapján látjuk, hogy az teljesül a világunkban és teljesül a jövőben is, amit Isten előre kijelentett. Az Isten nélküli világ egyre nagyobb és mélyebb válságokban a gonoszság és az erőszak növekedését éli. Ugyanakkor – mint a rajzásra készülő új méh- király – Jézus Krisztus a királyok Királya és az uraknak Ura gyűjti és készíti az Ő Menyasszonyát, hogy elragadva őket megülje velük a Bárány menyegzőjét. Ebben a távlatban, hitben és élő

reménységben élve láthatjuk úgy az eseményeket, hogy mindenkor és mindenért hálát tudunk adni az Úr Jézus Krisztus nevében.

Mindezek után halljuk ismét a felszólítást: „*teljesedjete be Szentlélekkel!*”! Földi életünk nagy döntése volt, amikor elfogadtuk Jézust, mint személyes Megváltónkat és Ő válaszul a Szentlélek templomává avatta a testünket. Most arra kér, hogy lépd meg a második mérföldet is! **Határozd el, hogy átadod magadat a benned lakozó Szentlélek teljes uralma alá! Hívó életünk legértelmesebb döntése ez!** Isten nem megszegényíteni akar, hanem bőségre, iránta való engedelmségben gazdag gyümölcsözésre és tiszta örömökre akarja vezetni az életünket!

Kecskemét, 2003 pünkösdjén

„Maradjatok énbennem”

Jn 15:1-11

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem. Lemetszi, és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az Ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit kérjetek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor az én tanítványaim lesztek. Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben. Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök teljessé legyen.”

Egyetlen szóba szeretném sűríteni Krisztus e búcsúbeszédének az üzenetét: „**Őbenne**”, vagy ahogyan Jézus mondta: „**Énbennem**”. – Csodálatosan gazdag és szent titok rejtőzik ebben a szóban. Nem csak közel hozzá, nem utána, nem vele, utána, vagy mellette, hanem: BENNE! Többször ismétli Jézus, hogy én tibennetek és ti énbennem. „*Ti meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben!*” – mondja Pál apostol is (Kol 3:3). Ha benne vagy elrejtve, akkor te nem látszol. **Amikor valaki rád néz: a Krisztust látja.** Nem túlzás ez? Lehetséges ilyen? Részünkről valóban megvalósíthatatlan, de Isten kegyelme elvégzi azt, amire mi képtelenek vagyunk. A mi dolgunk csak annyi: maradjuk Őbenne! – Úgy, mint a szőlővessző a tőkén. A tőkéből nőtt ki, belőle táplálkozik, leveleivel és a szőlőfürtökkel egészen eltakarja a tőkét, de életének és gyümölcseinek forrása mégis a tőke. Nagyszerű természetből vett kép ez. Bemutatja, hogyan lehet gyümölcsöző a hívők élete: **Csak Őbenne!**

Jézus a szőlőtő és a szőlővessző példázatával azt üzeni, hogy Ő csak a belőle táplálkozó vesszők, az Őbenne elrejtett életű hívők által ismerhető meg, és válik kívánatosá az emberek számára. A tőke (Jézus Krisztus) a vesszőkben (a hívőkben) él, válik láthatóvá és gyümölcsözik ebben a világban. Nagy tisztesség, szép küldetés és óriási felelősség ez számunkra!

Fontos tudnunk, hogy mi emberek valamennyien **vad szőlőtőkén születtünk**. Az „igazi” szőlőtőbe – Jézus Krisztusba – a nagy „Szőlősgazda” a Szentlélek által oltott be, úgy hogy levágott az ádám-i vad tőkéről. Kellott hozzá a mi hitbeli döntésünk is, amikor felismertük bűnös elvesztett állapotunkat és befogadtuk Jézust szívünkbe, mint személyes Megváltónkat. Most felkínálja nekünk a nagy lehetőséget, hogy benne elrejtett és belőle táplálkozó életünk gyümölcsözővé legyen!

Jézus most felhívja figyelmünket arra, hogy a **gyümölcsözés csak akkor valósul meg** az életünkben, ha Őbenne maradunk. Komolyan figyelmeztet arra a veszélyre, hogy ha nem maradunk Őbenne a Gazda lemetesz, és száraz vesszőként eléget. Összhangban van ez azzal, amit Pál apostol a Korinthusiaknak ír. Arra figyelmeztet az apostol, az 1Kor 3:10-15-ben, hogy ha valaki a benne lévő fundamentumra (Jézus Krisztusra) nem drágakövet, aranyat, ezüstöt épít (vagyis nem Őt szolgálja, odaszánt étellel), hanem fát, szénát, szalmát épít (vagyis testi módon él és tevékenykedik) életének minden munkája hamuvá ég. Vagyis nem elég csupán valamilyen karitatív, vagy akár egyházi tevékenységet folytatni: maradandó – a Menny számára is értékelhető – gyümölcs csak abból lesz, amit „Őbenne”, a belőle táplálkozó életünk és szolgálatunk terem. Szomorúan meg kell állapítanunk, hogy egyénileg is, a gyülekezetekben is rengeteg olyan tevékenység (igehirdetés, ének, zene, ima, ünnepélyek, konferenciák, stb.) folyik, amelyeket gondosan előkészítünk, művészi szinten, jól szervezeten adunk elő, de sem életváltozásokban, sem megtérőkben nem mutatkoznak a gyümölcsök. – Vajon miért? **Őbenne!** Úgy gondolom ez a titok kulcsa! Ennek hiánya magyarázza a gyümölcstelenséget. Arra kell tehát fordítanunk a figyelmünket, és azt kell megtanulnunk, hogy **miként élhetünk és szolgálhatunk Őbenne!**

Az idézett Ige 5. versében határozott ígéret hangzik el: „**Aki énbennem marad és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt!**” Jézus betartja szavát. Ő nálunk is jobban akarja, hogy gyümölcsöző legyen az életünk, és a gyülekezeteink evangéliumi missziója. Kérdés, hogyan valósulhat meg? Íme a válasz: a titkos kamránk szellemi harcában munkálja Isten a Lélek által, hogy megvalósuljon személyes életünkben a Gal 2:20: „*Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem!*” A gyümölcsözésre igazán vágyakozó kis testvéri közösségek buzgó „felházi” imaközösségében vehetjük a Szentlélek teljességét, és aztán tapasztalhatjuk, hogy immár terem személyes életünkben a Lélek gyümölcse (Gal 5:22), és – Jézus ígérete szerint – virágzásba borul és gyümölcsöt terem a gyülekezet missziója is.

Az igazi szőlőtőről és a szőlővesszőkről szóló példázatban Jézus azt is elmondja nekünk, hogy miként valósulhat meg életünkben a nagy titok, miként élhetünk Őbenne? Vegyük sorra a Krisztusban való élet feltételeit a gyakorlatban.

- 1. Őbenne élni azt jelenti, hogy az Atya gondozásában élek.** Jézus azt mondja, hogy Ő az igazi szőlőtő és az Atya a szőlősgazda. Károlyi fordítás szerint: **a szőlőműves.** Vagyis az Atya az, aki ültette az igazi szőlőt, gondozza a talajt, metszi, kötözi, kacsozza, permetezi a szőlővesszőket. Krisztusban maradni tehát azt jelenti, hogy alázattal és készséggel **vállalom az Atya gondozását.** Ha fáj is a metszés, vagy a kacsozás, örömmel vállalom, mert így válik életem alkalmassá a sok gyümölcs termésére. Életem során több nagyon fájdalmas metszés ért. 1961-ben – az Állami Egyházi Hivatal utasítása alapján azonnali hatállyal el kellett hagynom, családommal együtt Újpestet, ahol nagy örömök között szolgáltam 13 éven át. 1964-ben minden egyházi szolgálattól eltiltottak, mert egy ifjúsági táborban evangelizáltunk. Visszatekintve, úgy értékelem, hogy Isten ezekkel a „metszésekkel” készített fel arra, hogy utána Budafokon (23 évig) Debrecenben (6 évig) Kecskeméten (9 évig) a gyümölcsözés nagy csodáit éltük.
- 2. Őbenne maradni jelenti az Ő Igéjében maradni.** Jézus azt mondta: „*Ha megmaradtok énbennem és beszédeim megmaradnak tibennetek.*” Jelenti ez a **rendszeres igelovast, igetanulmányozást,** mégpedig elsősorban nem azért, hogy többet tudjak, hanem azért, hogy az Ige vegye át az uralmat a gondolkodásomban, irányítsa minden szavamot és cselekedetemet. A szomjas szívvel és hittel olvasott Ige csodát művel bennünk: nem nekem kell megtartani az olvasott Igét, hanem az Ige tart meg engem. Hiszen az Ige (mint karácsony éjjelén) testet ölt, Krisztusként él bennünk. A gyümölcsözés titka tehát, hogy maradjon életünk az Ige uralma alatt, ne lépünk le az Ige által meghatározott területről.

3. **Őbenne maradni jelent meghallgatott imádságokat.** „*Akkor bármit akartok, kérjétek és megadatik néktek!*” „Akkor”, vagyis ha az Ige uralma alatt maradunk, számíthatunk arra, hogy a Jézus nevében mondott imáinkat meghallgatja. Nyilvánvaló, hogy ha az Ige határozza meg a gondolkodásunkat és Jézus nevében (az aláírásával) fogalmazzuk meg kéréseinket, akkor a kéréseink is Őhozzá, az Isten akaratához igazodnak. Isten akarata pedig az, hogy áldásának a bőségében éljünk, hogy az Ő országa általunk épüljön. Tapasztalat alapján is mondom **Őbenne élve csodákat élünk át az imameghallgatás terén.** Egy példa: misszióútra mentünk családommal Wartburg gépkocsinkal. Útközben leállt a motor. A gyújtás körül volt hiba. Próbálkoztunk, de nem tudtuk megjavítani. A kocsiba ülve, így kezdtem az imámat: „Uram, nem tudjuk megjavítani a kocsit. Mi a te ügyedben igyekszünk időben megérkezni. Én hiszem, hogy te értesz a gépkocsihoz, mutasd meg, mit tegyünk?” – Alig fejeztem be imámat megállt mellettünk egy autó, és azt kérdezte a vezetője: „Mi a baj?” (Látta a szétszedett motorházat) Kiderült, hogy autószerelő volt és percekben belül megjavította a gyújtást. Mi csodaként éltük át ezt az imameghallgatást.
4. **Őbenne maradni azt jelenti, hogy a szeretetében maradunk.** Jézus kéri ezt. „*Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben!*” – olvassuk az idézett szöveg 9. versében. A Krisztusban való élet természete ez. Őbenne maradva, az Ő szeretete uralja a szívünket, a gondolkodásunkat, szeretete sugárzik a szavainkból, a mosolyunkból, minden megnyilvánulásunkból. Nem valamilyen tudatos erőlködés ez, hanem **olyan természetes, mint a Nap sugárzása.** A Krisztus szeretetével nem fér össze a haragos indulat, a féltékeny versengés, vagy az elhordozás, a megbocsátás hiánya. A Krisztus szeretete olykor kemény és határozott. Gondoljunk arra, amikor Jézus azt mondta: „*Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz!*” (Mt 23:27) – Ez nem volt hízelgő simogató beszéd, de a szeretet üzenete volt, hogy ráébressze őket veszélyes lelki állapotokra. Vagy, amikor Péterhez így szólt: „*Távozz tőlem Sátán!*”! (Mt 16:23) – A szeretet készítette Jézust arra, hogy leleplezze Péterben a Sátán által sugallt gondolkozást. Tudatosan kell vigyáznunk arra, hogy sem az indulatainkkal, sem a szavainkkal, vagy tetteinkkel ne lépünk ki Krisztus szeretetéből. Ez teszi gyümölcsözővé az életünket és a szolgálatunkat.
5. **Őbenne maradni: Krisztus Testében, egy helyi gyülekezetben élő tagként élni.** A Biblia az újjászületett emberek lelki közösségét számos helyen Krisztus Testének mondja, amelybe a Szentlélek épít be. „*Egy Lélek által mi is mindnyájan, egy Testté kereszteltettünk.*” – írja Pál apostol. (1Kor 12:13) Ebbe a Testbe beleépített a Lélek minden valaha, bárhol megtért és újjászületett embert. Isten szemében tehát egy Test létezik, amely a kihívottak közössége, a Krisztus Menyasszonya. A gyakorlatban azonban számtalan helyi gyülekezetben éljük a hitéletünket és végezzük az evangéliumi missziót. Minden „élő” helyi gyülekezetben a Krisztus Teste van jelen és minden olyan hívő, akit a Szentlélek beépített Krisztus láthatatlan Testébe megkeresi helyét egy helyi gyülekezetben. Ha Isten gyermekeként a láthatatlan Test tagja lettél, az a természetes, hogy **otthont találsz egy helyi gyülekezetben, vállalod annak örömét, terhét, küldetését és hűségesen szolgálsz** a Lélek által annak növekedésén. A hontalan és partizánkodó hívőség a Krisztus iránt való hűtlenségről, engedetlenségről, szeretetben való fogyatékoságról, vagy – legtöbb esetben – a felülről való élet hiányáról beszél. Tökéletes helyi gyülekezet – ezen a Földön – nem létezik. Isten akarata az, hogy a gyülekezetben építsük, segítsük, vigasztaljuk, ha kell, intsük, feddjük és hordozzuk el egymást Krisztus szeretetében. Főként pedig szent buzgósággal és odaszánással legyünk egyek az Evangélium győzelmes hirdetésében! **Ha tehát Őbenne akarsz gyümölcsöző hívő életet élni, légy hűséges, élő, szeretetben gazdag, és szolgálatra kész tagja a saját gyülekezetednek!**

Befejezésül figyeljünk fel Jézusnak egy fontos kijelentésére: **„Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljessé legyen!”** – Mélyen meghatnak Jézusnak e kedves szavai. Jézus örvendezni akar bennünk, és azt akarja, hogy a mi életünk is teljessé legyen az örömben! Emberek tömegei hajszoľják az örömet. Mindent megtesznek, hogy valamiképpen örömet csiholjanak és gerjessenek maguknak. Evés, ivás, szórakozás, kéj, mámor, siker minden áron! A legtöbb ember testi módon próbálja örömmel gazdagítani a napjait. Szomorúan látjuk az emberi törekvések, hajszoľások „eredményét”: másnaposság, csalódás, kiüresedés, agresszió, depresszió, szenvedélybetegségek, végül a halál és a sír. Jézus teljes örömet, mennyei örömet, a lélek békéjét és jó rendjét, az örök élet bizonyosságát itt a Földön és mennyei kincset gyűjtő gyümöľcsözést kínál nekünk. Egyetlen feltétel: **Őbenne éljünk, Őbenne maradjuk! Megéri!**
Hajdúböszörmény, új gyűlekezet. 2009. január 18.

A megbocsátás **Ézs 43:24-25, 2Kor 5:21, Kol 3:13**

„Csak bűneiddel terheltél, vétkeiddel fárasztottál. Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságaidat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg.” (Károli) *„Mert azt, aki nem ismert bünt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”* – *„Viseljétek el egymást, és bocsássonatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is!”*

Isten szeretetének és kegyelmének legnagyobb ajándéka: a megbocsátás. Ezt kínálja Isten Krisztusban, és természetesnek tekinti, hogy mi tovább adjuk egymásnak az Ő szeretete által. **Isten részéről a bűnrendezés útja a megbocsátás.** Önmagáért teszi, nem azért, mert bármivel kiérdemelnénk, vagy mert megváltoztunk. Teszi, mert az Ő lénye a szeretet és az irgalom. Amint Jézus bemutatja az Atyát a tékoző fiú példázatában: fut elénk, s mielőtt megszólalnánk, már magához ölel, és a bocsánat csókját adja. Mindenkit vár, hogy átadja a kész bocsánatát.

Isten megbocsátásának alapja és forrása nem az Ő hatalma, még kevésbé valamiféle bünt elnéző megalkuvás. Isten szent és bünt gyűlöľő Isten, az Ő igazsága szilárd, amely szerint a **bűn büntetése nem lehet kevesebb, mint a halál.** – De láss csodát világ! Isten úgy szerette ezt a világot, benne a bűnös embert, hogy ideadta a Fiát, hogy általa elrendezze a mi bűnadósságunkat. Jézus Krisztus, aki által teremtett minden Mennyen és Földön emberként jelent meg köztünk, hogy **elszenvedje helyettünk és miattunk a bűn igazságos büntetését:** *„Isten azt, aki bünt nem ismert bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne”*

A bűn, amelyet Isten Krisztusért megbocsát nem gonosz tetteket jelent csupán, hanem ezt az **állapotot, amelybe beleszülettünk.** Az első emberpár a bukása és az Isten ellen való lázadása miatt került a bűn és a halál állapotába, és ennek átkos öröksége van rajtunk. Amint Pál apostol írja: *„Egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, és minden emberre átterjedt.”* (Róm 5:12) Jézus mondja, hogy aki bünt cselekszik, az rab, a bűn szolgája. Vagyis nem azért tesszük a bünt, mert az boldoggá tenne, hanem azért, mert a testünkben lakozó bűnös vágyak, kívánságok, indulatok visznek, sodornak, a kielégítésüket követelik. Azért van annyi békétlenség, erőszak, nyugtalan rohanás, önzés, irigység, gyűlölet és számtalan romlottság, háborúskodás ebben a világban, mert **a magunkkal hozott bűnörökség terhe van rajtunk,** kivétel nélkül minden emberen. Jézus Krisztus pedig azért jelent meg ezen a Földön, hogy megnyissa a szabadulás kapuját ebből az állapotból. *„Önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenvaló gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint”* (Gal 1:4) Jézus mondta: *„Ha a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.”* (Jn 8:36)

Isten Krisztusban kínált bűnbocsátó kegyelme tehát a bűn és a halál állapotából való szabadítást jelenti. Nemcsak az elkövetett bűnök bocsánatát, hanem a bűnös állapotból az istenfiúságba és a felülről való élet tiszta örömébe való megérkezést is megvalósítja. Gondoljunk arra az asszonyra, aki Lukács Evangéliumának leírása szerint beosont egy ünnepi lakomára és mélységes bűnbánatának fájó könnyeivel, és zokogó sírással borult Jézus lábaihoz. Az ünnepi lakoma házigazdája megütközve látja ezt a bűnös asszonyt és arra vár, hogy Jézus el fogja zavarni onnan. Jézus azonban az asszonyhoz fordulva azt mondta neki: „*megbocsáttattak a te bűneid! A te hited megtartott téged, menj el békességgel!*” (Lk 7:36-50) **A bűnbocsánat megtartatást, vagyis üdvösséget és békességet is teremtett** az asszony szívében.

Isten Krisztus által szerzett bűnbocsánata készen van és elegendő minden e földre született ember számára. Az apostolok és azóta minden újjászületett ember azt a feladatot és küldetést kapta, hogy hirdessük ezt a jó hírt minden embernek. Amikor a zsidók nagytanácsa szigorúan megtiltotta az apostoloknak az Evangélium hirdetését, ezt válaszolták: „*Isten Jézust fejedelemmé és üdvözítővé emelte fel jobbjára, hogy megtérést és bűnbocsánatot adjon Izraelnek*” (ApCsel 5:31). Amikor Pált a zsidók kitalják a zsinagógából, az apostol ezt mondta: „*Vegyétek tudomásul, hogy Jézus Krisztus által hirdetjük nektek a bűnök bocsánatát*” (ApCsel 13:38). **Vagyis az Evangélium fő üzenete a bűnbocsánatról szól.** A mennyei bankban minden egyes ember nevén van egy folyószámla. Ezen a számlán fel van jegyezve (mint tartozás) minden ember összes bűne, azok is, amelyeket csak gondolatban követtünk el. – A folyószámla alján Jézus Krisztus vérrrel írt bejegyzése látható, amely így szól: FIZETVE! **Vagyis Jézus – keresztyén hozott áldozata által – minden ember összes bűnére bocsánatot szerzett.**

– Miért van hát annyi ember, aki nem részesült még ebben az örök életet jelentő bocsánatban? A bocsánat kész, de ennek szabadító örömében csak azok részesülnek, akik személyesen jelentkeznek a mennyei bankban, és magukkal viszik azt a felhatalmazást, amelyet maga Jézus írt alá. Csak az Ő nevében jelenhetünk meg a szent Isten színe előtt. **A földi életünk nagy lehetősége** az, hogy megszerezzük, megnyerjük a Krisztus által szerzett bűnbocsánatot. A földi életünk végével lezárul ez a kegyelmi idő. Ő elrendezte a bűneink büntetését, ezért **ingyen kegyelemből adja azoknak, akik bűnösségüket elismerve és megvallva, hittel fordulnak feléje.** A Krisztusban most elnyerhető bocsánat pedig felhatalmazást jelent átvenni az üdvösség és az istenfiúság mennyei örökségét. Ne késlekedj, nyisd meg szíved élő hitre a mindenütt jelenlévő Krisztus felé! Borulj térdeidre és mondd el neki, hogy szükséged van az Ő bűnbocsátó kegyelmére. – És mindjárt köszönd is meg, hogy megszerezte és megadta számodra. – Azokat pedig, akik megnyertük a bűnbocsánat kegyelmét óriási felelősség terhel mindazokért, akik még nem ismerik a kegyelemnek és az üdvösségnek ezt az útját. Be kell mutatnunk, és el kell mondanunk az üdvösség útjáról szóló jó hírt!

A bűnbocsánatot nyert ember „más” emberré lett. „*a régi elmúlt, és íme új jött létre*”. Ennek az újnak egyik fő jellemzője, hogy ugyanaz a megbocsátó szeretet tölti be a szívünket, amellyel Isten a Krisztusért megbocsátotta minden bűnünket. Ez a minket meghódító szeretet pedig természetessé teszi, hogy mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Örömmel és csodálkozva tapasztalod, hogy kihull a szívedből minden kárhooztatás, magadban hordozott régi sérelem, gyűlölet, harag és ítélet, embereket megterhelő érzés és gondolat. Őszinte megbocsátás, szeretet, megértés és a másik ember rossz tulajdonságait, sőt a gonoszságát is békességgel és megbocsátással elhordozó szeretet válik uralkodóvá benned. Nem várod el, hogy bocsánatot kérjen az, aki pedig megbántott, hiszen az igazi szeretet „*nem rója fel a gonoszt*” „*türelmes, jóságos*” (1Kor 13:4-5). Isten megbocsátó szeretetében élve, megbocsátasz mindazoknak, akik felé terhet hordoztál anélkül, hogy bocsánatot kértek volna. Aztán örömmel tapasztalod, hogy a szeretetnek ez a sugárzó ereje mennyire hatékony, megváltoztatja a körülötted élő emberek szívét és viszonyulását. Előfordul, hogy jönnek olyanok hozzád, akik korábban megbántottak és kérik a bocsánatodat. Azért teszik, mert már megéreztek, hogy te már megbocsátottál nekik, érzik azt is, hogy ők csak így szabadulnak meg a saját lelkük megkövesedett terheitől. Nem neked, hanem nekik van szükségük a bocsánatkérésre. Nem te

igényled, hiszen már rég megbocsátottál nekik. – Így valósul meg az amit a Biblia mond, hogy „*bocsássatok meg, ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is.*” (Kol 3:13) Krisztus pedig nem azért bocsátott meg, mert mi bocsánatot kértünk Tőle, hanem azért, mert szeret és vérével, már rég eltörölte a bűneinket.

Péter apostol egy napon megkérdezte Jézust: „*Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyám-fia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is? Jézus így válaszolt: Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenhétszer is*” (Mt 18:21-22). Jézus szavaiból világos, hogy az emberek között felmerülő feszültségek, egymás ellen elkövetett vétkek valóságos békét és szeretetközösséget eredményező rendezése nem ügyintézés jellegű adok-veszek: ha te bocsánatot kérsz, én akkor megbocsátok módján érhető el. **Az igazi megbocsátás a Krisztus uralma alatt élő és Krisztus szeretetéből táplálkozó lelkület természetes gyümölcse.** A világi bíróságok paragrafusai előírhatják a formális rendezést. Sajnos gyülekezetekben is előfordul ilyen formális rendezés igénye, olykor a „lebonyolítása”. Talán ez is több a semminél. De igazi szeretetközösség és lelki egység csak ott valósul meg, ahol a Krisztus megbocsátó szeretetéből fakadó készséggel tudjuk elengedni egymás „tartozásait”, úgy megbocsátani a másik ember vétkeit, hogy többé nem emlékezünk rá. Nem azért kérek bocsánatot, hogy a másik fél megbocsásson, hanem azért, mert vétkeztem ellene, és a vétkem megvallása által nyerem meg lelkem békéjét és Isten felszabadító örömét.

A megbocsátás az egymást szeretetben elhordozó valóságos lelki egység közösségét teremti meg a gyülekezetben, a családban és minden emberi közösségben. Olyan lelki és szellemi légkör ez, amelyben nagyon jó élni és kívánatos mindazok számára, akik megízlelik. Ebben a légkörben valósul meg Jézus új parancsolata: „*Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról fogja megismerni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást*” (Jn 13:34-35). Ahol egy gyülekezetben megvalósul a megbocsátó szeretet uralma, ott természetes, hogy **nem marad el a gyümölcstermés.** Jönnek a megtérő emberek, mert minden ember lelke mélyén ilyen valóságos szeretetközösségre vágyik. Jézus világosan megígérte: „*Aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt*”! (Jn 15:5) – Ahol pedig hiányzik a megbocsátó és egymást elhordozó szeretet, ott az teljesül, amit Pál apostol a Galatáknak írt: „*Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok: el ne emésszétek egymást!*” (Gal 5:15) Sajnos sok gyülekezet vált terméketlenné, majd sorvadt el a megbocsátó és lelki egységet teremtő szeretet hiánya miatt. A házasságok és a családok széthullásának is leggyakoribb oka nem az, hogy a családban élők vétkeztek egymás ellen (hiszen ez szinte elkerülhetetlen), hanem az, hogy a család tagjainak a szívéből hiányzik Krisztusnak az a szeretete, amely megbocsát, elhordoz és békességben való egységet teremt.

Örvendezzünk Isten végtelen gazdagságú megbocsátó szeretetében, és igaz szomjúsággal tárjuk ki szívünket e szeretet számára! **Isten szeret minket, és azt munkálja, hogy valósuljon meg az Ő megbocsátó szeretetének uralma a személyes életünkben, a családjunkban és a gyülekezeteinkben!**

Kaposvár, 2007. október 13.

Két kiáltás szilveszter napján Ézs40: 6-7, 9-11

Az év végén hallgassunk meg két kiáltást, amelyeket Ézsaiás próféta könyvének a 40. fejezetéből, a 6-7. és a 9-11. versekből olvashatunk. Az első kiáltás így hangzik: „*Egy hang szól: kiált! Én kérdeztem: mit kiáltok? Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé. Elszárad a fű, elhervad a virág, ha ráfúj az Úr szele. Bizony csak fű a nép!*” (Ézs 40:6-7)

Az északi földtekén – ahol mi élünk – az esztendő utolsó napjai általában jól illusztrálják ezt az Igében megszólaló kiáltást. Ilyenkor már a tél közepén járunk. Elhervadt a mező minden virága, a fagy megfosztotta lombjától a fákat, dermedt hűvös szelek járnak, a megmaradt életet pedig a hideget lehelő hótakaró védi. Ézsaiás, a halálba dermedő természet bemutatásához hozzát teszi: „**Bizony csak fű a nép**” Vagyis kiderül, hogy a próféta nem a természetről, hanem rólunk, emberekről beszél, és a mulandóságunkra hívja fel a figyelmünket. Igen, újra elmúlt egy esztendő. Idősebbek lettünk egy évvel. Voltak olyanok, akikkel együtt kezdtük ezt az évet, de ők nem érkeztek el idáig, közben eltávoztak az élők sorából. Számukra elérkezett a végelszámolás ideje. Mi még ma azzal a reménységgel vethetünk számot az elmúlt évről, hogy egy újabb kegyelmi év nyílik meg részünkre: még jövátelhetjük a mulasztásainkat, és újat kezdhetünk az újesztendőben.

Ma, az év utolsó napján Isten kiáltása megállít, számvetésre szólít. Gondold végig az elmúlt évedet a szent és örökkévaló Isten jelenlétében! Engedd, hogy Lelke által leleplezze azt, amiben vétkeztél! **Legyen ez a nap a bűntemetés napja!** Borulj ma le lélekedben a Krisztus keresztje alá! Ő jól ismeri minden bűnödöt és mulasztásodat, de ahhoz, hogy azoknak terhétől megszabadulj, el kell ismerned és meg kell vallanod előtte. „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő, megbocsátja bűneinket és megtisztít minden gonoszástól*” – mondja a Biblia (1Jn 1:9) Lehet, hogy az Isten előtt való számvetésben azt kell meglátnod, hogy rendezni valód van nemcsak Istennel, hanem emberekkel is! Talán ott élnek közel hozzád azok, akikkel szemben terhet, rendezetlenséget hordozol. Nehéz kimondanod, hogy „bocsáss meg” vagy azt, hogy „kész vagyok megbocsátani és újat kezdeni”. Tedd meg ma őszinte szívből, nem formálisan, hanem Krisztus szeretete által.

Egy régi énekünk arra kér: „*Vedd számon az áldást, nézd meg egyenként, lássd az Úr kezéből mennyi jó is ért!*” Vagyis most az év végén azt is vegyük számba, hogy az év folyamán mennyi áldás, mennyi jó és öröm is ért! **Legyen ez a nap a hálaadás napja is!** Amikor én, számot vetve visszatekintek az elmúlt évre, először is azért magasztalom Istent és adok hálát neki, mert – bár jól ismeri minden gyengeségemet – mégis a szeretetében és kegyelmében elhordozott, ígérete szerint a kezében tartotta az életemet, vezetett és áldásait árasztotta rám. Tapasztaltam ezt a lelki, szellemi és testi gondviselésében, a titkos kamráim csöndjében és kegyelmi imaharcaiban: közelségével, békességével és az üdvösség boldog bizonyosságával ajándékozott meg.

Gondolkodásunk és életünk gyenge pontja a hálaadás. A hiányosságok és a felmerült nehézségek miatt sokkal hajlamosabbak vagyunk a panaszra és az elégedetlenségre. A sok jót és gazdagságot könnyen elfelejtjük és megszokjuk, a felmerült kis problémák viszont hamar keserűvé tesznek. Vedd hát ma számon Isten mindennapi gondviselését, lelkiekben, szellemiekben és az anyagiakban adott áldásait és segítségét. Az Igét, amely által az Úr szólt hozzád, a közösséget, amely szeretetével vett körül, szóval mindazt, amit bárkitől kaptál. Még a bajokat is, amelyeket Isten csodásan jóra munkált. Spurgeon mondta, hogy a keserűség könnyei megoltják az imádság puskaporát, és nem jutnak el Istenhez. A hálaadással feltárt imákat viszont Is-

ten angyalai odaviszik az Ő trónjához. Járuljunk ma hálaadással Isten színe elé mindazokért, amiket az elmúlt évben kaptunk.

Könyörgéseinkkel is forduljunk ma a mindenható Isten színe elé! Dicsőítsük Őt, akit nem érint az évek múlása, akihez nem fér változás, annak árnyéka sem. Kérjük, járjon előttünk, fogja kezünket és vezessen minket a következő évben! Segítsen megismerni az Ő akaratát és engedelmesen járni a számunkra előre elkészített jócselekedetekben! (Ef 2:10). Dicsőítsük Istent azzal a hittel és bizonyossággal, hogy kezében tartja az egész világot, benne személyesen és külön-külön valamennyiünk életét. Kérjük, készítsen el arra, hogy ha Jézus Krisztus a következő évben viszi magával Menyasszonyát, a választottak Gyülekezetet, mi is legyünk készen.

Most hallgassuk meg a második kiáltást, amelyet ugyancsak Ézsaiás jegyzett fel. Így hangzik: „Kiáltás, ne félj! Mondd Júda városainak: itt van Istenetek! Az én Uram, az Úr jön hatalommal, karja uralkodik. Vele jön szerzeménye, előtte jön, amiért fáradozott. Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti.” (Ézs 40:9-11).

Ezek a mondatok tulajdonképpen Istennek a jövőre vonatkozó fontos és kedves ígéretei. Mert az elmúlt év lezárul, és egy újév kezdődik. Isten, aki az idő és a világmindenség Ura, erre a jövőre tereli a figyelmünket és gazdag ígéreteivel megerősítve indít útnak minket! Először is azt mondja, sőt felszólít rá, hogy: **Ne félj!** – Bármennyire is sötét, ismeretlen, sőt bizonytalanságokat rejtegető is a jövő, ne félj, mert – hangosan kiáltja – „itt vagyok! Itt van Istenetek!” Itt van Ő, aki megalkotta, és kezében tartja ezt a világot! „*A népek olyanok előtte, mint egy vízcsepp a vödörben, annyit érnek, mint egy porszem a mérlegserpenyőn*” (Ézs 40:15). Semmi sem történhet ebben a világban, amit Ő meg ne engedne. Olykor fájdalmasan fakad fel belőlünk a kérdés, hogy miért enged meg Isten annyi gonoszságot, erőszakosságot, bűnt, nyomort, katasztrófát és szenvedést? Aztán az Ige világosságában megértjük, hogy azért teszi ezt, mert **az Istentől elfordult, sőt vele szembeforduló világnak meg kell tapasztalnia, hogy mire képes és mire jut nélküle. Jelen világunk állapota döbbenetes tényként tárja elénk ezt az igazságot.**

Ugyanakkor Isten azt kiáltja, üzeni, hogy Ő, mint pásztor legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányait, sőt ölébe veszi őket! **Van Istennek e világban egy nyája,** a megtért, újjászületett emberek, a kiválasztottak közössége. **Jézus Krisztus ennek a nyájnak a jó Pásztora,** aki életét adta a juhaiért. Jézus azt mondja: „*Az én juhaim hallgatnak a hangomra, én ismerem őket, ők pedig követnek engem, Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből*” (Jn 15:28). Sőt azt is tudjuk a Szentírásból, hogy „*akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál*” (Róm 8:28) Még a körülöttünk zajló nehézségek és gonoszságok is!

Nincs tehát semmi okunk félni, amikor egy bizonytalanságokkal teli újév kapuja előtt állunk. Minden félelmünket elüzi az a bizonyosság, hogy **a jó Pásztor nyájához tartozunk,** akinek adatott minden hatalom Mennyen és Földön. Éppen ezért, hívunk e napon minden embert: jöjj, csatlakozz ehhez a nyájhoz! Jézus vár, elfogad, ha hittel a szívedbe hívod Őt! **Mint nyájának kiválasztott juhait, helyezzük életünket a jó Pásztor védelme alá!**

Két kiáltás szól hozzánk az év végén. Az első kiáltás a mulandóságunkra emlékeztet és dolgainknak hit által való teljes rendezésére kér. A második kiáltásban a jó Pásztor kínálja átszegett kezét, és a feltámadása után nyert, mindenekre kiterjedő hatalmát, hogy ölelésében félelem nélküli biztonságban kezdjük el az újévet!

Dunaharaszti, 2009. december 31.

Újévi üzenet: Nem sietve, nem futva! Ézs 52:12

Újévi üzenetként hallgassuk meg Ézsaiás könyvéből az 52. fejezet 12. versét. Így szól: „*Nem kell sietve vonulnotok, nem kell futva mennetek, mert az Úr jár előttetek, Izrael Istene lesz mögöttetek is!*”

Bizonytalanságokkal és válságokkal tele világunkban jól esik hallani Isten emberének, a prófétának e szavait. Egy teljesen ismeretlen jövőt rejtegető esztendő a bizonytalanság és a félelem érzetét kelti bennünk. Az elmúlt évek váratlan természeti katasztrófái, a szünni nem akaró gazdasági válság, az erőszakosságok és a háborúk hírei arra készítetnek bennünket – most az év kezdetén – hogy belekapaszkodjunk Istenbe és az Ő ígéretébe, aki azt mondja itt nekünk, hogy Ő előttünk jár és hátulról is védelmet biztosít számunkra. Jó tudni és újra megerősödni abban a hitben, hogy a mindeneket teremtő és fenntartó Isten kezében tartja az egész világ irányítását, és Ő a mi Édesatyánk, aki külön-külön, egyenként ismer és szeret minket. Isten arról biztosít bennünket, hogy ebben az évben is vezetésére és védelmére bízhatjuk az életünket.

Ugyanakkor nagy titok és fontos kérdés, hogy **miként ismerjük fel az Isten vezetését, vagyis az Ő tervét és akaratát a mindennapi életünk ezernyi kis és nagy döntéseiben?** Az ígéret ugyanis arról szól, hogy nekünk kell folyamatosan látnunk és követnünk az előttünk járó Istent! Vagyis naponként fel kell ismernünk az életünkre vonatkozó tervét és akaratát, hogy engedelmesen belesimuljunk abba. Így élvezhetjük áldását és védelmét. Mózes könyvéből tudjuk, hogy Isten Izrael népét a 40 évig tartó pusztai vándorlása során szemekkel látható módon vezette: folyamatosan felhő takarta be a szent Sátor, amely az Isten lakhelye volt közöttük. „*Valahányszor felszállt a felhő a sátorról, elindultak Izrael fiai, ott ütöttek tábor, ahol a felhő megállapodott.*” – írja a Biblia (4Móz 9:17). A mi földi életünk is egy ilyen pusztai vándorlás egészen addig, amíg megérkezünk majd hitünk és az élő reménységünk céljához: a Menny dicsőségébe. Kérdés: hogyan észlelhetjük mi a „felhő” mozdulását és a megállapodását? Vagyis a hitünk és az Istennel való kapcsolatunk mindennapi gyakorlatában miként érthetjük meg az (ígérete szerint) előttünk járó Isten akaratát, hogy ahhoz igazíthassuk az életünk minden döntését? Szent titok ez és mégis megvalósítható lehetőség! Mit kell az alatt értenünk, amit az idézett Igében **tanácsként – afféle használati utasításként – hallunk?** „*Nem kell sietve vonulnotok, nem kell futva mennetek.*” – mondja Ézsaiás. Röviden: nem sietve, nem futva, hanem Isten vezetését, akaratát, elkérve, kívárva!

Jézus Krisztus elsősorban a mi megváltásunkat végezte el az Atya akarata szerint és az irántunk táplált szeretete által. Ugyanakkor Ő – mint valóságos ember – **példát is mutat** nekünk abban, hogy miként valósította meg a földi életében az Atya vezetését és akaratát. A sok példa közül azt az egyet emelem ki, amikor Jézust az 5000 ember megvendéglése után a tömeg el akarta ragadni, hogy királlyá tegyék. Tetszett nekik egy ilyen király, aki ingyen kenyérral látja el őket. „*Jézus azonban, amikor észrevette, hogy érte akarnak jönn, és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék visszavonult ismét a hegyre egymagában.*” – írja János Evangéliuma. A testies hangulatban a tanítványok is „megszédültek”. Tetszett volna nekik Jézus azonnali királlyá választása. Márk leírása szerint kényszeríteni kellett őket, hogy azonnal szálljanak hajóra. (Mk 6:45) Még vihart is dobott a tengerre Isten, hogy ráébressze a tanítványokat emberi kicsinységükre és kimossa agyukból a hirtelen támadt „miniszteri” álmokat. És mit tett Jézus ebben a különleges helyzetben? Gondoljunk arra, hogy Jézus valóban azzal a küldetéssel jött a zsidó népéhez, hogy a királyuk legyen. Ezt jövendölték róla a próféták, ezzel az igénnyel vonult be később (virágvasárnapon) Jeruzsálembe. Amikor pedig Kajafásék Pilátus elé cipelték a már halálra ítélt Jézust, a helytartó ezt kérdezte tőle: „*Akkor mégis király vagy te? Jézus így válaszolt: Te mondod, hogy király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról*” (Jn.18:37). Tehát vállalta: Ő azért jött, hogy a zsidók

királya legyen. De nem olyan testies néphangulat eredményeként, amilyen az 5000 ember megvendéglése után támadt. Vagyis: „**Nem sietve, nem futva**”, **hanem a maga idejében!** Ezért történt, hogy Jézus elbocsátotta a sokaságot és felment a hegyre egymagában. Ő, akiben az Isten teljessége lakozott, most, mint valóságos ember **szükségét érezte annak, hogy megbeszélje ezt a helyzetet és a további tennivalóit az Atyával!** Négyszemközt, kettesben kívánt lenni az Atyával, hogy átvegye tőle az Ő akaratát. A „felhő” megállt. Ki kellett várnia, hogy merre mozdul.

Jézus másnap újra találkozott a sokasággal. És már tudta, hogy mit kell mondania. Így szólt: „*Bizony, bizony mondom néktek, nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok*”. Vagyis rövid távú földi, testi, anyagi, érzéki vágyaitok kielégítését szeretnétek megkapni tőlem. Aztán így folytatta: „**Én vagyok az az élő kenyér, amely a Mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem**” (Jn 6:26, 51) Tehát Jézus a szívünk királya akar lenni! Ő azért azonosult velünk, hogy megváltása által kiemeljen minket a bűnre hajló és romlandó test rabságából. Ő a mi bűnnel és halállal terhelt testünket vitte az Ő testében a keresztre, hogy hit által vele egyesülve, feltámadásának erejében új, örök életet nyerjünk és **így vegye át a királyi uralmat a szívünkben.** Jézus ebben a hosszú távú küldetésében erősödött meg ott a hegyen, az Atyával való szoros közösségben. Az Atya ismételten rávezette arra, hogy neki az Ő üdvözítő tervét kell megvalósítania. Jézus pedig, mint engedelmes Fiú ismét belesimult az Atya tervébe és akaratába.

Jézus példája arra tanít, hogy nekünk is meg kell keresnünk azt a „hegyet”, vagyis azt a helyet és időt, amikor és ahol Istennel való szoros közösségben megértjük és átvesszük Isten életünkre vonatkozó tervét és akaratát. Erre vonatkozóan ad nagyon fontos tanácsot és ígéretet az Ézsaiás könyvéből olvasott Ige. „*Nem sietve, nem futva, mert az Úr jár előttetek, Izrael Istene lesz mögöttetek is!*”

Rohanó és bajokkal tele világban élünk! Tele vagyunk feladatokkal, programokkal, gondok és megoldatlannak látszó problémák üznek és hajszolnak. Gyakran halljuk és mondjuk is: „nincs időm!” Talán tudjuk, hogy jó volna megállni egy kicsit, csendességet tartani, az Ige mellett és buzgó imádságban elkérni az Isten közelségét, megérteni az akaratát, de elintézetlen ügyek, csődhelyzetek, konfliktusok nyomasztanak, idegesítenek, rohanásra és sürgős intézkedésre késztetnek. Olykor az éjszakánkat is megterhelik, álmatlanságot okoznak. Ma arra kér az Úr: ne siess, ne fuss! Állj meg! Keresd meg az Úr közelségét, építsd meg a titkos kamrádat! Kérd el és fogadd el azt, amire és amerre az Úr vezet! Ő előtted jár! Fedezd fel, lásd meg és kövesd! Úgy, mint **Illés.** Amikor annyira kiborult, hogy már a halálát kívánta, Isten tanácsára negyven napot gyalogolt azért, hogy a Hóreb hegyén az Isten csendes hangja meggyógyítsa őt. Ott, akkor új életprogramot is kapott Istentől. (1Kir 19:7-18). Vagy **Pál** apostolról olvasuk, hogy Troászban vesztegelt, mert a Lélek nem engedte se Ázsia, se Bitínia felé. Kívárta, amíg kijelentést kapott, hogy Macedóniában akarja megáldani őt az Úr (ApCsel.16:6-10)

Kezdjünk újat ebben az évben! Határozzuk el, hogy az állandó sietés, futás és rohanás helyett (vagy közben) – Jézus példája szerint – a sikerek után épp úgy, mint a nehézségek között rendszeresen felmegyünk „a hegyre”, vagyis megkeressük Isten jelenlétét és elkérjük a vezetését. Készséget és időt adunk erre. Induljunk azzal a hittel, hogy mint Izrael a pusztában, és Jézus a hegyen, mi is átéljük a csodát: Isten kijelentést ad nekünk, előttünk jár, vezetés, áldást, békességet és védelmet nyújt számunkra, és mások részére is áldássá teszi az életünket!

Rózsakerti Gyülekezet 2011. január 1.

1Kor 15:1-2

*„Eszetekbe juttatom, testvéreim az Evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok. Általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogyan hirdettem is nektek, **hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívökké**”.*

Pál apostol lelki gyermekeit, az általa létrejött korinthusi gyülekezet tagjait emlékezteti a közöttük hirdetett Evangéliumra, amely által megtértek és az üdvösség részesei lettek. Egy különleges megjegyzést fűz az emlékeztetéshez. Mintegy lehetőségként jegyzi meg ezt: **„hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívökké”**. Valószínű, hogy a korinthusi gyülekezetben előforduló bűnök, testiességek, pártoskodások és zavarok késztették az apostolt erre a feltételezésre. Azért történtek elesések, bukások a gyülekezet tagjainak az életében, mert olyanok is vannak köztük, akiket nem alapos megtérés és újjászületés által épített be a Szentlélek Krisztus testébe, hanem valamilyen felszínes, hangulati élmények hatása alatt „elhamarkodottan” csatlakoztak a hívőkhöz.

Hívóság, a hívők gyülekezetéhez való tartozás felülről való élet és üdvösség nélkül! Jézus Krisztus többször figyelmeztet erre a veszélyre. Gondoljunk a tíz szűz példázatára. A tíz közül öt úgy várta a Vőlegényt, hogy nem volt olaj a lámpásukban. Hatalmas csalódással kellett hallaniuk a megérkező Vőlegény elutasító kijelentését: *„Mondom nektek, nem ismerlek titeket”* (Mt 25:1-13). A Hegyi beszéd végén Jézus az utolsó ítélet nagy napjának döbbenetes eseményét idézi fel: *”Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben üztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? – És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”* (Mt 7:22-23) Prófétai, sőt csodatevő szolgálatot végzőkről derül ki – Jézus szava szerint – hogy elhamarkodottan lettek hívökké, vagyis nem a Szentlélek szülte őket újjá, nem a Szentlélek, hanem valamilyen idegen lélek lakott bennük, amikor a gyülekezetben tevékenykedtek. Pál kéri és felszólítja a korinthusiakat: *„Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e? Önmagatokat vizsgáljátok meg! Vagy nem ismeritek fel magatokban, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor még kipróbálatlanok vagytok.”* (2Kor 13:5)

Ma hozzánk szól Pál felszólítása. Vizsgáljuk meg magunkat, hogy bennünk lakik-e Krisztus? Ez nem lehet bizonytalan. Ha vére által megtisztított és Lelke által újjászült, akkor a Szentlélek által bennünk lakik. *„De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.”* – mondja az apostol. (Róm 8:9) Krisztus bennünk lakozása nem jelent tökéletességet, vagy teljes bűntelenséget, de jelenti azt a belső hitbeli bizonyosságot, hogy kegyelemből, hit által megbocsátott, elfogadott és a Fiúság Lelke által elpecsételt. Amíg a testben lakunk kísérhetőek és esendők vagyunk, állandó harcban állunk a testünkben lakozó kívánságokkal, tisztátalan indulatokkal, és a világ részéről megkörményező bűnökkel szemben. De a bennünk lakozó Krisztus Lelke által ez a harc győzelmes. Vagy úgy, hogy nemet mondunk a kísértőnek, (ez az igazi győzelem!), vagy – ha beszennyezett valamilyen bűn – a kereszt alá borulva megvalljuk. Ő pedig *„hű és igaz: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden hamisságtól”* (1Jn 1:9) Vagyis helyreállít, meggyógyít az elesésünkből.

Pál apostol említett megjegyzése alapján nagyon fontos megvizsgálunk azt, hogyan épülhetnek be hívők elhamarkodottan, vagyis igaz megtérés és újjászületés nélkül a gyülekezetbe? Fontos ez az önvizsgálatunkhoz, de nem kevésbé azért, hogy megóvjuk a Krisztushoz közeledő embereket és a gyülekezeteinket az ilyen helyzettől. Felsorolok néhány utat, amelyeken nagy eséllyel elhamarkodottan épülhetnek be emberek a gyülekezetbe. Szólok arról is: hogyan lehet Jézussal később is személyesen találkozni, és a hiányosságot pótolva, a felülről való élet erejében és örömeiben részesülni.

- 1. Komoly keresztyén nevelés eredményeként.** Alig van előnyösebb és kívánatosabb, mint egy hívő családba születni, ott nevedezni, gyermekként megismerni a Bibliát, a Krisztusban való élet békességét tapasztalni már a család meleg otthonában. Az ilyen

családban növekvő gyermek jó közösségre, barátokra talál a vasárnapi iskolában. Már gyermekként bevonják a gyülekezeti alkalmak szolgálataiba. (ének, zene, kórus, stb.) Hívó fiatalokkal, gyülekezettel együtt hallja, tanulja az Ige üzeneteit, meggyőződésévé válik az Isten-hit, a vallásos élet helyessége. Mégis **az ilyen előnyös helyzetnek nagy veszélye is van!** A hívő családban felnövő fiatal tudatosan dönt a hívő élet mellett, és beépül a gyülekezetbe anélkül, hogy valaha is összetört volna szíve bűnösségének a felismerése nyomán igaz bűnbánatban. Beépül a gyülekezetbe anélkül, hogy hit által a Krisztus keresztyje alá, és a feltámadott Jézus Krisztus elé borult volna, egy vele való személyes találkozásban. Az eszével komolyan dönt, viselkedése is megfelel a hívő élet normáinak, de a hívő élete egy begyakorolt és jónak elfogadott keresztyén szabályrendszerhez alkalmazkodik és nem Jézus Krisztus személyéhez. **Vallásos meggyőződésű hívő ember lett, igazi megtérés és újjászületés nélkül.** Az ilyen „hívó” embert több veszély fenyegeti. Az egyik a **törvényeskedés**: a kialakított szabályrendszer megkövetelése önmagától is, és másoktól is. Ezzel együtt nagy veszélye a **képmutatás**. A külső formális hívőség mögött titkos bűnök, hiúság, hatalomvágy, összeférhetetlenség, stb. vagyis az ó-ember, a testi ember cselekedetei húzódnak meg. Vagyis a „hívó” életét nem Krisztus szeretetében és a Lélek erejében, hanem a vallásos meggyőződésű ÉN-jének a tevékenységében éli meg. Nem ismeri, hogy milyen a bűntől való szabadítás öröme. - Azért **ismerem ennek a „hívőségnek” a veszélyét, mert magam is így indultam,** nagyon komoly hívő család legfiatalabb tagjaként. Többször szoltam már erről, de fontosnak tartom, hogy saját példámon hívjam fel a figyelmet az újjászületés nélküli „elhamarkodott” hívőség veszélyére. Gyermekként, őszinte döntéssel épültem be a gyülekezetbe. Szerettem a Bibliát, a családot, a gyülekezetet. Aztán kiszakadtam a családból, városba költöztem, albérletben, világi környezetben éltem. Ekkor erős kettősség alakult ki bennem. Fejemmel tudtam, hogy az a jó, ahogyan a szüleim élnek, és amit a gyülekezetben hallok és látok. De a megtéretlen szívem, a vérem sodrása vitt, sodort, titkon lopkodtam a bűnöket, a szennyes örömeiket. Formálisan azonban továbbra is hűséges és aktív voltam a gyülekezetben is. Isten azonban irgalmas volt hozzám. Egy igehirdető, a zsúfolt imaházban kipécézett engem (így éreztem), és rám mutatva azt mondta: „Te képmutató, aki itt ülsz, mindent ismersz, még hiszel is, megtanultál imádkozni, énekelni, de szíved tele van bűnnel, szennyyel, a test, a test uralkodik benned! Vedd tudomásul, akik testben vannak nem lehetnek kedvesek Isten előtt, test és vér nem öröklí Isten országát, ha te így maradsz, az számodra a kárhozat! Mert ha valaki újonnan nem születik nem láthatja meg az Isten országát!” – mondta. Maga Isten szolt akkor hozzám! Zokogó sírásban roppantam össze. Nagyon szégyelltem az emberektől, de Isten kegyelme erősebb volt és összetört. Akkor értettem meg igazán – noha számtalanszor hallottam addig is – hogy Jézus vállalt engem, az én testembe öltözött, az én bűneimért halt meg a kereszten és engem támasztott fel a „halálból” az életre. Személyesen éltem át akkor Jézus Krisztus váltságát: újjászülettem!

- 2. Érzelmi fellángolás hatására gyors döntés bűnismeret és Krisztus-ismeret nélkül.** Ez egy másik útja annak, hogy valaki „elhamarkodottan” lesz hívővé. Gondoljunk arra, amikor nagy tömeg, ujjongó örömmel és hangos énekekkel, zenével dicsőíti az Urat, érzelmekre is ható módon, és hatalommal szól az Evangélium is. A lelki válságokkal küszködő hallgató szíve olyan érzelmi hatás alá kerül, hogy azonnal igent mond: felsorakozik a megtérők közé. **Az érzelmi hatás és átélés hasznos és szükséges minden igazi megtérésnél. Hasznos, és kell is, de nem elég.** A megtérés görögül – az Újszövetség nyelvén – metanoja, ami azt jelenti, hogy „új felismerésre jutni”. Az igazi megtérésben az Isten színe elé kerülő ember megdöbbenéssel és értelmesen felismeri, hogy ki vagyok én (kárhozatra méltó bűnös ember), ki az Isten (aki saját képére teremtett és szeret) és megérti azt, hogy Jézus Krisztus: az Isten Fia, aki azért lett em-

berré, hogy kiszabadítson a bűnös élet rabságából. Mindez értelmes felismerés, amelyhez társul az, hogy az értelmesen megtérő ember szomjas szívvel és rendszeresen kezdi olvasni és tanulmányozni a Bibliát. Nem a fellobbanó érzelem a hiba. Sőt, az kell, az jó. Az „elhamarkodott” hívőség abból következik, ha a fellobbanó érzéseket, nem követi értelmes és alapos megismerés. A Biblia tanulmányozása által tárul elénk az Isten személye, az Ő örökkévaló világa, mindenekre kiterjedő uralma és terve. Kívánatosá válik az elkötelezett szoros kapcsolat Vele, Jézus Krisztusban, a Szentlélek által. – Velem is ez történt. Az újjászületésem után mindennapi kenyerem lett az Ige. Csak ezután fedeztem fel, mit jelent az, hogy Jézus nemcsak a bűneimet vitte a keresztre, hanem engem is, és hogy az igazi megtérés nem kevesebb, mint feltámadás a halálból, és mennyei polgárjog, mennyei elkötelezettség.

3. A gyülekezetben (egyházban) kialakul olyan gondolkodás, amely nem igényli a személyes megtérést és újjászületést.

Leglátványosabban a negyedik században – amikor a keresztyénség államvallássá lett – alakult ki ez a gondolkodás. Az első három évszázadban hátrányt, olykor kemény üldözést jelentett, ha valaki Krisztust és a hívőséget vállalta. Az is természetes volt, hogy – Biblia tanításához igazodva – csak azokat vették fel a hívők gyülekezetébe, akik megtértek és ezt az életük bizonyította. Amikor azonban társadalmi, politikai és anyagi előnyt jelentett keresztyénné lenni, tömegesen igyekeztek beépülni az egyházba. Sajnos a legtöbb helyi gyülekezet, majd az egész egyház tágra nyitotta kapuit a megtéretlen emberek tömegei előtt. Csak egy fogadalomtétel és bizonyos szertartások, előírások kötelező betartása volt a feltétel. Sőt a 11. századtól kötelezően minden csecsemőt keresztyénné kereszteltek. Sajnálattal, de ki kell mondanunk, hogy kialakult a keresztyénségnek olyan korszaka, amikor az egyházban élők nagy többsége megtérés nélkül, „elhamarkodottan” lett keresztyénné. – Ugyanakkor azt a tényt is fontos tudnunk, hogy a keresztyénségen belül **mindig voltak olyan törekvések**, személyek és gyülekezetek, akik (és amelyek) ragaszkodtak ahhoz, hogy az egyház ne földi szervezet legyen csupán, hanem azt munkálták, hogy az egyház a Krisztus teste, az újjászületett emberek közössége legyen. **Most** – a 21. század elején – **a tanítás szintjén** egyre általánosabb az igény a keresztyénség minden egyházában arra, hogy személyes megtérés legyen a hívők életében. **A valóságban** azonban – megítélésem szerint – nagyon sok (talán a legtöbb) helyi népegyházi gyülekezetre az jellemző, amit Jézus a szardiszi gyülekezetnek írt a Mennyből. Ezt írta nekik: „Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy.” „De vannak ott nálad néhányan, akik fehérben fognak járni velem együtt, mert méltók rá” (Jel 3:1,4). Vagyis a legtöbb helyi népegyházi gyülekezetben kisebbségben vannak azok, akik újjászülettek, és az Isten országának is polgárai lettek. A többség szellemileg halott, vagyis újjá nem született, vallásos meggyőződésű ember. Az **evangéliumi gyülekezetekben** – amelyekbe csak a megtérésükről bizonyosságot tévőket fogadják be – ennél sokkal jobb a helyzet. Ezekben a gyülekezetekben is fenyeget azonban az a veszély, hogy a gyülekezetben kialakul olyan légkör és gondolkodás, amely nem a felülről való élet megnyerését, hanem csupán bizonyos vallási ismeret és életmód elsajátítását munkálja és szabja feltételül a gyülekezetbe való beépüléshez.

Összegezésül és befejezésül azt kérem, tartsunk önvizsgálatot: hogyan lettünk hívőkké. Aki nem jó vonatra szállt, az nem érkezhét a kívánt célhoz. Aki nem a mennyei vonatra szállt fel, az nem is érkezhét oda. Persze amíg élünk, módunk van a változtatásra, átszállhatunk – kegyelemből, hit által – a Menny felé robogó szerelvényre. A kérdés így hangzik: **ott van e bennünk az „eljegyzés pecsétje, a megígért Szentlélek, örökségünk záloga”?** (Ef 1:13-14) Aki nem csak magába száll és vágyakozik, hanem – mint a tékozló fiú – bűnbánatban összetört szívvel az Atya elé áll, azt Ő magához öleli és kijelenti: „Ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott” – Ez olyan bizonyosság, amelyet a kézre húzott „gyűrű”,

„a legjobb ruha” és „vigadozás” tiszta öröme igazol. (Lk15:17-24) Senki se maradjon „elharmkodott hívő”! **Hívjuk be szívünkbe és tegyük életünk Urává Jézus Krisztust!**
Tóalmás, 2011. május 16.

II. Igetanulmányok

A győzelmes és gyümölcsöző élet hét jellemzője

Róm 12: 1-21

Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelében átfogó teológiai tanítást nyújt. Az 1-8. fejezetben a megigazulás útját mutatja be, a 9-11 fejezetben Isten üdvtervét fejt ki a zsidóság és a népek viszonylatában, a 12. fejezettől a győzelmes és gyümölcsöző hitélet gyakorlati útjára vezet. A 12. fejezetben hét pontban tárja elénk a szentségben és a gyümölcsözésben gazdag élet lehetőségét. Nyilvánvaló, hogy ez a fejezet a megtért, újjászületett hívőknek szól, azoknak, akiknek szíve – az előző fejezet utolsó versei szerint – Isten fenségének és bölcsességének gazdagságával megtelve, kész az Ő dicsőítésére.

1. Szánjuk oda a testünket!

„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek.”

A testünk eszköz, szerszám az értelmünk, a lelkünk kezében. Kérdés: Mire használod a nyelved? - szidalmazni, átkozni, vagy vigasztalni, jó hírt mondani? Mire használod a kezed? – ütni, ölni, vagy simogatni, sebet kötni? Stb. Testünk valamennyi tagjára vonatkozik ez a kérdés. Ma arra kér az Úr, hogy szánd oda a testedet, annak minden tagját, szent áldozatul az Ő uralma alá! Ez nagyon tetszik Istennek, és ez lehet a te okos, és számára igazán kedves istentiszteleted!

Fontos tudnunk a következőket: (1) **A testünk nincs megváltva.** A Róm 8:23-ban olvassuk: *„Nem csak ez a világ, hanem még azok is, akik a Lélek első zsengejét kapták, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására”* A testünk – a megtérésünk után is – maradt a bűnös vágyak, kívánságok és tisztátalan indulatok forrása. Jakab írja: *„Mindenkinek a saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe. Azután a kívánság megfogánva bűnt szül”* (Jak 1:14-15). (2) **Testünk az újjászületésben a Szentlélek** temploma lett. Ezért ha igénybe vesszük a bennünk lakozó Lélek segítségét, ereje által nemet mondhatunk a testnek, vagyis folyamatosan odaszánhatjuk a Lélek uralma alá. Szent harc ez, amelyben a Lélek által megölkölhetjük a test cselekedeteit, hiszen mi nem a szolgaság, hanem a Fiúság Lelkét kaptuk. (Róm 8:12-15) Sohase felejtjük azonban, hogy Isten tiszteletben tartja a személyiségünket, nem erőlteti ránk az akaratát, tőlünk kéri és várja, hogy vegyük igénybe a Lélek személyét és erejét! Folyamatos döntést igényel ez. Ne járjunk úgy, mint a Korinthusiak, akikről azt írja Pál apostol, hogy bár bennük lakik a Szentlélek, mégis testiek maradtak, mert irigység és viszálykodás van köztük. (1Kor 3:3,16)

2. Értsük meg és kövessük Isten akaratát!

„Ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megíthessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”

Ámulva csodáljuk Isten végtelen bölcsességét, akinek kész terve van minden (mind a hat és fél milliárd) ember számára. A bűn, görögül: metanoja, az jelenti, hogy céltévesztés, vagyis eltérés, szembeszállás azzal, amit Isten tervezett. Ki határozza meg az életed, az életünk döntéseit? – A körülmények? A szüleid? Az érdekeid? A kívánságaid? A pillanatnyi hangulatod, vagy az érzéseid? A jobb anyagi lehetőségek? Ha Isten gyermeke lettél, Ő a benned lakozó Szentlélek által megvilágosítja az elmédet, és Isten szerint való, az Ő akaratához és mennyei világához igazodó józan, számodra is jó döntésekre vezet. Olykor kemény harc, tusakodás árán, de **világossá teszi akaratát**, látást ad és megmutatja mi az, ami neki tetsző és áldás lesz

reád. Ha vezetését igényeled, előfordul, hogy keresztülhúz jónak látszó terveket, mert számodra mást, jobbat készített. Pált a második misszióútja elején „nem engedte” a Lélek se Ázsiába, se Bitiniába. Aztán kijelentette neki, hogy Macedóniába kell mennie (ApCsel 16:6-10). 1989-ben, amikor Budafokon átadtam a lelkipásztori szolgálatot, a gyülekezet vezetésével együtt azt terveztük, hogy maradjak továbbra – másod-pásztorként – a gyülekezet szolgálatában. A gyülekezet azonban nem adta meg megfelelő százalékban ehhez a bizalmat. Akkor nagyon fájt ez nekem. Aztán egy hónapon belül meghívtak Debrecenbe, ahol csodásan gazdag hat éves szolgálatot adott az Úr. Isten jobban tudja, hogy hol a helyünk.

3. Alázatosan, hited mértéke szerint szolgálj!

„A nékem adott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek. Ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint. Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden testnek ugyanaz a feladata, úgy sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai.”

Isten minden gyermekét szolgálatban akarja látni. Krisztus testének építésében mindenkire szükség van. Isten akarata az, hogy ha a Test tagja lettél, találd meg helyedet a néked kijelölt helyen a rád bízott lelki ajándékok és feladatok szerint. Az apostol itt különösen arra figyelmeztet, hogy a szolgálatunkat nem külön módjára, hanem a Test tagjaival összefogva, egymást segítve és kiegészítve kell megtalálnunk, és végeznünk. A cél azonos: Krisztus testének építése, a Mennybe jutni, és oda vezetni embereket. A szolgálatokban sajnos sokszor romboló módon jelenik meg a versengés, a sértődés, az okoskodás.

Három alapvető „kellékre” van szükségünk: (1) **Alázatosság.** Ne gondold magadat többnek (se kevesebbnek), mint amire Isten alkalmassá tett. Ne gondold magadról, hogy mindig neked van igazad. (2) **Józanság.** A Szentlélek a józanság Lelke. Értelmet és bölcsességet ad ahhoz, hogy mikor kell szólnod és mikor hallgatnod. Kijelentést, látást ad abban, hogy mikor mit kell szólnod és tenned. Figyelj rá, engedj Néki! Csendben, türelmesen és kitartóan. Ne engedj helyet a szívedben felszínes hangulatnak, se a heves, vagy sértődött indulatnak! (3) **Az Istentől kapott hit mértéke szerint szolgálj!** Igazodj szorosán ahhoz, amire Istentől (esetleg emberek által is megerősítve) kaptál küldetést! Abban ad áldást, amit Ő bízott rád. Vedd komolyan figyelembe, hogy Krisztus testének sok tagja van és minden tagra szolgálatot bíz az Úr. A Lélek pedig harmonikusan egymáshoz akar igazítani bennünket, kit-kit a hite és megbízása szerint áld meg. Például Kecskeméten az egy hetes sátoros evangelizációink áldásos lebonyolításához legalább 20féle szolgálatra volt szükség. Egy nagy lapra kiírtuk a szolgálati területeket és kértük a jelentkezőket. Mindenki a maga adottságai és a felmerülő szükség szerint vállalta a szolgálatot. Hajnalonként imaközösség keretében beszéltük meg a teendőket és kértük az áldást. Minden évben megtérésekkel jutalmazta az Úr a sátoros napokat.

4. A lelki ajándékaid szerint szolgálj!

„Mert a nekünk adatott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is: ha prófétálás adatott, akkor a hit szabálya szerint prófétáljunk, ha valamilyen más szolgálat adatott, akkor abban a szolgálatban munkálkodjunk: a tanító a tanításban, a buzdító a buzdításban, az adakozó szerénységben, az előljáró igyekezettel, a könyörülő pedig jókedvvel.”

A karizmákat szolgálatra, **Krisztus testének építésére adja a Lélek.** Azoknak adja, akik Úrrá tették Jézus Krisztust az életükben, ahogyan erre Pál apostol az 1Kor 12:3-ban felhívja figyelmünket. Ezt a fejezetet pedig azzal a kéréssel kezdte az apostol, hogy szánjuk oda a testünket egészen a Lélek uralma alá. Vagyis azokat ruházza fel lelki ajándékokkal a Szentlélek, akik az Ő uralma alá rendelik az életüket. A karizma olyan „szerszámok” a Lélek kezében, amelyek által eredményesen szolgálhatunk. Ahogyan a különféle mesterségben dolgozó emberek szer-

számok segítségével végeznek eredményes munkát, Isten felruházza azokat, akik az Ő szolgálatában állnak karizmákkal. Például a szabónak jó ollóra, a kőművesnek, vagy az órás mesternek speciális szerszámokra van szükségük a munkájukhoz, Akik Isten hívására engedelmesen beállnak Krisztus teste építésének a szolgálatába, azoknak a Szentlélek nemcsak erőt és vezetést ad, hanem szolgálatuk közben azt tapasztalják, hogy a Lélek olyan területeken is győzelmessé teszi általuk az Evangéliumot, amelyre saját adottságuk alapján nem volnának képesek: karizmákkal ajándékozza meg őket.

Pál – mint más helyen is – kiemeli **a prófétálás ajándékának fontosságát**. Kéri, hogy „*a hit szabálya szerint prófétáljunk*” Az 1Kor 14-ben felsorolja a prófétálás szabályait. Például „*aki prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal*”(3). „*Ha prófétálnak, és bemegy egy hitetlen, vagy be nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja, és így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyhogy arcra borulva imádja az Istent*” (24-25). „*A próféták pedig ketten, vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítéljék meg*” (29) – írja az apostol. – Ezekből a „szabályokból” azt érthetjük, hogy aki prófétál az a Szentlélek hatalmával hirdeti az Evangéliumot. Úgy szól, hogy az emberek felismerik bűnösségüket és szívükben összetörve megtérésre jutnak.

A prófétálásán kívül még öt ajándékot sorol fel az apostol: tanítás, buzdítás (intés), adakozás, előljáró (szervező - kormányzó) szolgálat, és könyörülés. Nem látványos, de nagyon fontos szolgálati területek ezek. Különös, hogy bár az adakozás minden hívőnek szolgálata, de lehet egyeseknek külön karizmája ez a terület. Nekem különösen kedves a könyörülés karizmája. A Krisztus szeretetének látó szeme és szíve ez, amely észreveszi a szomorút, a lelki, vagy testi beteget és vigaszt, segítséget, Krisztust viszi, adja számára. Ismerek olyan missziómunkást, aki úgy indult el a megtérés útjára, hogy egy tanuló társa szeretettel átkarolta és így szólt hozzá: „Napok óta szomorúnak látlak, mi fáj, mi bánt annyira?”

A karizmáknak nem a teljes listája ez. Az 1Kor 12-ben is van egy lista. Az sem teljes. Isten a Szentlélek által sokféle ajándékkal és sokféle szolgálatra keni fel és teszi alkalmassá azokat, akik odaszánják testüket (életüket) az Úr szolgálatára.

5. Krisztus valódi szeretete uralkodjék benned!

„*A szeretet ne legyen képmutató, iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, a testvérszeretethen legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők, a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok.*” (9-10)

Az udvarias, kulturált magatartás nem pótolja Krisztus szeretetét. Ha Krisztus szeretete tölti be a szívünket, az iszonyodást jelent mindentől, ami tisztátalan, vagy hazug, és határozott ragaszkodást ahhoz, ami jó, ami épít. Ez a szeretet kívánatosan **jó légkört teremt a testvéri és a munkatársi közösségben**. A gyengéd, az egymás iránt tisztelettudó testvéri szeretet eredményeként ismerik fel az emberek, hogy mi Krisztus tanítványai vagyunk. Ez a Krisztusból való szeretet tesz fáradhatatlanná a buzgóságban és eredményezi azt, hogy egész szívvel az ÚRNAK szolgálunk. Vagyis nem a siker, nem emberek tetszése, vagy valami más, hanem a Krisztus szeretete készítet a feladatunk betöltésére. Tehát a gyümölcsöző szolgálat elsőrendű feltétele, hogy a gyülekezetben, a munkatársakban egymás iránt a Krisztus szeretete uralkodjék.

6. Éljük Krisztust kiábrázoló életszentségben!

„*A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak. A szentekkel vállaljatok közösséget szükségéikben, gyakoroljátok a vendégszeretetet. Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket, áldjátok és ne átkozzátok. Örüljétek az örülőkkel, sírjátok a sírókkal. Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint. Ne fizessetek senkinek*

rosszal a rosszért. Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó. Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljétek minden emberrel békességben” (12-18)

Nagyszerű felsorolás ez a Krisztusban élő és szolgáló ember jellemvonásairól: reménységgel örvendezés a nyomorúságban, állhatatosság az imádkozásban, közösségvállalás a szükségben lévővel, áldásmondás a bántalmazómra, alázatosságban való egység a Krisztusban testvéremmel, bölcsesség nem önmagam szerint, mindig a jót tenni, azok felé is, akik ártásomra törnek, és békességben élni minden emberrel. Hosszú sorozatban lehetne foglalkozni külön-külön ezekkel a fontos életterületekkel. Azt gondolom azonban, hogy mindezek **egy forrásból fakadnak. A Szentlélek gyümölcsei ezek**, aki templomává tette a testünket és azt munkálja, hogy Jézus Krisztus ábrázolódjék ki és dicsőüljön meg az életünkben. – És **elválaszthatatlanul vannak jelen** bennünk ezek a jellemvonások. Hiszen lehetetlen, hogy például valaki élő reménységben örvendező hívő ember és ugyanakkor átkot mond azokra, akik bántalmazzák, vagy haragos szívvel nem tud megbocsátani és emiatt békétlenségben él valakivel. – Kiemelem az élő reménység fontosságát és erejét. Azt a bizonyosságot jelenti ez, hogy van örök életünk, a Menny polgárai vagyunk, bármikor és akár hogyan él véget a földi életünk „*van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házuk!*” (2Kor 5:1) Hatékony evangelizációt jelent a közösségvállalás a rászorulókkal. Kecskeméten több vidéki kollégista úgy ismerte meg az Urat és jutott megtérésre, hogy hívő családok befogadták és rendszeresen vendégül látták őket. – Mennyire fontos az is, hogy „amennyire tőlünk telik” törekedjünk a békességre! Egyik (elkötelezetten kommunista) szomszédunk mindenbe belekötött. Például: ugat a kutyánk (elajándékoztuk), nem akar szemetet látni az udvarunkon (eltakarítottuk), zavarja a gida sírása (eltávolítottuk), stb. Sok év után, egy súlyos betegségében összetört a szíve, és felgyógyulása után családjával együtt megjelentek az imaházban. (Nekünk nem volt bátorságunk hívni őket.) Az egész család megtért és beépültek a gyülekezetbe.

7. Bosszúállás helyett, gyűjts parazsat ellenséged fejére!

„Ne álljatok bosszút önmagatokért, szeretteim, hanem adjatok helyet az Ő haragjának, mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, – így szól az Úr. Sőt, ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia, mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére. Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval!” (19-21)

Erre csak Jézus Krisztus képes. Amikor Nagycsütörtök éjszakáján a Gecsemáné kertben rárontott a fegyveres csapat, ezt mondta: „*Nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? De miként teljesednének be akkor az Írások?*” (Mt 26:53-54) Hogyan teljesülne akkor Isten előre kijelentett akarata, hogy az Ő Fiának szenvedése és halála által váltja meg a világot? Jézus azzal válaszolt a rá támadó gonosz erőszakra, hogy önként vállalta értünk a szenvedést és a halált. Amikor a szegeket verték kezébe, hangoosan kiáltott az Atyához: „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!*” (Lk 23:34) Bizonyosak lehetünk abban, hogy az Atya meghallgatta ezt az értünk mondott imádságot. A mi bűneink miatt kellett Jézusnak meghalnia. Az Ő szeretete utolért, megszólított, szeretetének tüze parázsként égetett, bűnbánatban törte össze a szívünket. Most immár, hit által és boldog örömmel vesszük tudomásul, hogy vére eltörölte minden bűnünket és feltámadása által pedig minket is új és örök életre támasztott fel.

Akiket megragadott Istennek Krisztusban megjelent szeretete, ugyanazzal a szeretettel kell viszonyuljunk azokhoz, akik – bármilyen okból – felénk ellenségesen viszonyulnak. A Lélek által bennünk lakozó Krisztus tesz erre képessé. Krisztusnak belőlünk áradó szeretete lehet parázs a fejükön, ez győzheti meg őket és általában az embereket Istennek „*minden ismeretet meghaladó*” szeretetéről. A bosszúállás, vagyis az igazságszolgáltatás nem a mi dolgunk, azt bízunk Istenre, Isten fenségének a területe az. Most míg a kegyelem korszaka tart a mi küldetésünk az, hogy Krisztus szeretetében éljünk és a Lélek erejében képviseljük, és árásszuk min-

den ember felé gazdagon az Isten szeretetét itt ebben a szeretetlen sötét világban! Úgy mint István vértanú, aki ragyogó angyali arccal látta a megnyílt égen át az őt fogadó Jézust, és ő is azt kérte: „*Uram ne ródd fel nekik ezt a bűnt!*” (ApCsel 7:60) Olyan égető parázs lett ez a kivégzését irányító Saulus fején, hogy „pálfordulás” lett belőle. Néró szórakoztatni akarta Rómát, amikor vadállatok elé dobatta, és kertjének fáihoz kötözve égette Krisztus követőit. Ők azonban nem jajveszékelték, nem átkozódtak, hanem ragyogó arccal énekeltek és kínzóikért imádkoztak. Róma pedig hamarosan meghódolt Krisztus előtt.

Isten győzelmessé és gyümölcsözővé akarja tenni életünket a bennünk lakozó Szentlélek iránt való teljes engedelmségben! Ez Isten nevének dicsőségét, Krisztus testének növekedését szolgálja, és a mi örömünk is teljessé lesz a Krisztusban!

Kaposvár, 2009. március 1.

Csak kegyelemből

(Lelkipásztorok konferenciáján elhangzott előadás)

A kegyelem korszakában élünk. Azt az időszakot, amelyben Jézus Krisztus kereszthalála és a Szentlélek kitöltése óta élünk a kegyelem korszakának szoktuk nevezni. Az Ótestamentum törvénye is Isten kegyelmének adománya, sőt ez a törvény a kegyelem tökéletes kiadásához: Jézus Krisztushoz vezet el a benne hívő embert (Gal 3:24). Mégis a Krisztusban megjelent kegyelem lezárta a törvény korszakát, és a kegyelem győzelme kizárja a törvény uralmát a hívő ember gondolkodásában.

Pál a kegyelem Evangéliumának nagy apostola nem emberektől tanulta, hanem közvetlenül Jézus Krisztus „kinyilatkoztatásából” vette át Isten kristálytisza Evangéliumát. (Gal 1:11-12) Ő ezt az Evangéliumot röviden így határozta meg: „*Mert kegyelemből tartattatok meg hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez, nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék*” (Ef 2:8-9). Ez a **kegyelem Evangéliuma**. Pálnak nagyon kemény küzdelmet kellett folytatnia a törvény betartását továbbra is sürgető zsidók és a „hamis atyafiak” ellen, és általában a törvényeskedő gondolkodás ellen. Szinte minden levele, de különösen a Római és a Galatákhöz írt levél foglalkozik ezzel. Világosan meg kellett mondania, hogy „*a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem*” (Róm 3:20) és „*aki a törvény által akar megigazulni, a kegyelemből kiesett, a Krisztustól elszakadt*” (Gal 5:4). Az ember üdvösségének megnyerésében nem számít semmit bármilyen emberi tevékenység, hanem csak az új teremtés! (Gal 6:15)

A törvényeskedő gondolkodás ma is kísért. Kísért az ünnepnapok megtartásának, vagy némi eledelektől való tartózkodás kérdésében is, de még veszélyesebb abban, hogy az istentiszteleteink, az igehirdetések, a szertartások gyakorlása száraz, külsőséges, élettelen, kötelező vallásos tevékenységgé, a kialakult szabályok szerinti cselekedetté váltak, illetve válnak. Élő hit nélkül, keresztyén kultuszként és kultúránk részeként mondjuk és hallgatjuk az igehirdetést, énekeljük az egyházi énekeket és mondjuk el megszokott imáinkat. Amit eleink, vagy talán mi is, kegyelemből hit által nyertünk az most hideg, száraz törvénné, megszokott külsőséggé, élettelen vallásos gyakorlattá vált. Jelzi ezt leginkább az, hogy a szolgálataink mögött nincs titkos kamrában ápolt szoros kapcsolat Istennel, és hiányzik belőle a Szentlélek ereje által örömmel elmondott személyes tanúságtétel. Nemrégiben olvastam egy kimutatást, amely szerint a lelkipásztorok 80 % csak igeszolgáltatásra való felkészülésként olvassa és tanulmányozza a Szentírást. Személyes üzenetként nem foglalkozik vele. Számomra nagyon elszomorító adat ez. Azt jelzi, hogy a lelkipásztorok nagy többsége szakmának, foglalkozásnak és nem az Istennel ápolt szoros közösségből fakadó küldetésnek tekinti és éli meg a szolgálatát. Lelkipásztori szolgálatunk és egész misszióink életkérdése tehát, hogy ismét megismerjük és megragadjuk Isten kegyelmének az Igéből fakadó, és a Lélek által gerjesztett éltető áradását, és meglevenítő erejét.

Pál apostol kiemelkedő példa számunkra, hogy miként munkálkodik valakiben folyamatosan Isten kegyelme, mint élő víz forrása. Leveleiben gyakran megnyitja szívét és feltárja előttünk gyümölcsöző életének a titkát. Például az 1Kor 9:14-től kifejti, hogy ő a Korinthusiaktól nem fogadott el semmilyen anyagi juttatást a szolgálatáért, mert ő nem földi jutalomért, hanem egy belső kényszer alatt, a Lélek készítésére hirdette köztük az Evangéliumot. *„Jaj nekem, ha nem hirdetem az Evangéliumot. Mert ha önként teszem ezt, jutalmat kapok, ha pedig nem önként, sáfársággal vagyok megbízva”* – írja. Krisztus rabszolgájaként, iránta való engedelmisségben sáfársággal bízott meg. Ő, az ember, Krisztussal együtt keresztre van feszítve, de Krisztus él és munkálkodik benne – vallja a Gal 2:20-ban. Éppen ezért az ő igehirdetése nem hitető beszéd, hanem *„a Lélek bizonyító ereje!”* (1Kor 2:4) *„Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben”* (1Kor 4.20). Pál úgy beszél a testéről, hogy az megsanyargatott szolgálja a Lélek kezében, és az ő öröme abban van, hogy mindenkinek a szolgájává tette önmagát azért, hogy a választottak megmentését munkálja. Mindezekért az a jutalma, hogy mindenki számára ingyenessé tette az Evangéliumot. Az öröme pedig az, hogy végezheti a szolgálatot, amelyben nem a maga akaratát cselekszi, hanem Isten akaratának és céljának tudatos és odaszánt kiszolgálója. Pál élete és a szolgálatáról szóló bizonyágtételei arról beszélnek, hogy a kegyelem ott lesz élő vizek folyamává egy ember életében és szolgálatában, ahol teljességgel Jézus Krisztus személye és feltámadásának az ereje lett az úr. Ott munkálkodik akadálytalanul Isten kegyelme, ahol az ember célja, érdeke, önző vágyai egészen a halálba kerültek és az Evangélium hirdetője egészen kiszolgáltatta önmagát – hittel és bizalommal – Isten rendelkezésére. Pál apostol így foglalja össze apostoli szolgálatának a belső erőforrását és az ő szolgálathoz való viszonyulását: *„Még az én életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyágot tegyek az Isten kegyelmének Evangéliumáról”* (ApCsel 20:24).

A kegyelem fogalmának bibliai értelemben való meghatározása – látásom szerint – így fogalmazható meg: a kegyelem Isten minden ismeretet meghaladó szeretete és az Isten végtelen hatalma. Tehát a **kegyelem által Isten az Ő lényét jelentő szeretetével érint meg**, tölt be, és tesz alkalmassá annak hordozására, sőt kisugárzására. Ez a szentségben is teljes szeretet munkálja a bűntől való megtisztulásunkat, utálatossá teszi lelkünkben a gonoszt és kívánatossá a jót. Szorongat, készítet arra, hogy adjuk tovább Isten szeretetét, **gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst**. Kiűz a szívünkől mindenféle tisztátalan indulatot: haragtartást, ellenszenvet, ítélkezést, önzést. Vonzóvá teszi számunkra a bűnében vergődő embert és készítet arra, hogy e szeretet által segítsünk rajta. Róm 5:5 szerint a Szentlélek árasztja szívünkbe ezt a szeretetet.

A kegyelem nemcsak szeretet, hanem hatalom is, mégpedig **Isten hatalma**. Isten azért szabadít ki a Sátán rabságából, mert szeret, de a Sátán hatalmának megtöréséhez és a bűn bilincseinek a széttöréséhez az Ő hatalmára is szükség van. A kegyelem Jézus Krisztusban jelent meg, aki rálépett a régi kígyó fejére, megtörte a halál erejét és világosságra hozta az elmúlhatatlan életet. Isten kegyelmében az ő mindenható, teremtő és újjáteremtő hatalma munkálkodik. Amikor egy gutaütött embert eresztettek Jézus elé a megbontott tetőn át, Jézus látta az ott lévő írástudók kételkedését, és azt mondta: *„Azért pedig, hogy megtudjátok: az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a Földön – így szólt a bénához: Neked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat és menj haza! Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szemelátára.”* (Mk 21-12) Isten kegyelmének hatalmával hirdetett Evangélium bátran leleplezi és megítéli a bűnt a hallgató szívében és mélységes bűnbánatot ébreszt, amelynek nyomán megbánhatatlan megtérés jön létre, amelyre Isten Lelke azzal válaszol, hogy újjászüli a megtérő embert. A kegyelem ereje olyan, mint a Nap sugara, amely meleget áraszt, életre kelti a halott rügyeket, virágzásba borítja a fát, gyümölcsöt érlel, a kártékony gombákat pedig megöli.

A törvényeskedő gondolkodás szerint az a jó erkölcsű, Istenhez és egyházához hű vallásos ember, aki Biblia tanításait elfogadja, a Biblia tanításaira épülő egyházi szabályzatokat, a gyü-

lekezetben kialakult jó rendet, szokásokat és gyakorlatot betartja. Az egyház feladata pedig az ilyen „jó” emberek nevelése és begyűjtése. A bűneiben elesett és bűnrabságban vergődő ember pedig előbb változzon meg, és akkor jöhet a gyülekezetbe. Jézus viszont azt mondta: „*Nem az egészségeseknek van szükségük az orvosra, hanem a betegeknek, nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket.*” (Mt 9:13) Jézus arra hatalmazta fel tanítványait, hogy „*Gyógyítsatok meg betegeket, támasszátok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat!*” (Mt 10:8) Nyilvánvaló, hogy elsősorban a bűn betegeinek a gyógyításáról és a lelkileg halottak feltámasztásáról van szó. A Szentlélek és a kegyelem ereje nélkül megszólaló prédikáció is épülhet jó szándékú emberi törekvésre, vallásos meggyőződésre és magasrendű tudásra. Lélek nélkül is elhangzanak értelmesen megfogalmazott imák. Kegyelemből nyert felülről való élet nélkül is művészi szinten énekel a kórus, ünnepélyes rendben folyik az istentisztelet. A hallgatók és a résztvevők számára mindez pozitív szellemi élményt is jelenthet. Mégis – ha csupán emberi teljesítményről van szó – „betű” marad az egész abban az értelemben, ahogyan Pál apostol írja: „*a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.*” (2Kor 3:6) Vagy ahogyan Jézus fogalmaz: „*A Lélek az aki életre kelt, a test nem használ semmit*” (Jn 6:63). A bolond szüzek lámpája ez, olaj nélkül. Működik a jól megszervezett keret: orgona, éneklés, imádkozás, prédikáció, a gyülekezet, a vezetőség, a fegyelmezés, a templom, vagy az imaház fenntartása, megfelelő díszítése és fűtése, az ünnepi alkalmak kiváló megszervezése, stb. – a Lélek életet teremtő ereje nélkül, a Krisztusban való élet és öröm áradása nélkül. Olyan ez a gyülekezet, illetve istentisztelet, mint amikor a rádiumsugárzó felszerelés nagy ólomlapjai közül kivesszik a kis rádium magot. Kívülről nem látszik semmilyen változás, de hiába áll eléje a beteg, nem jön belőle semmilyen gyógyító sugár. A Lélek által áradó kegyelem nélküli istentiszteleten is Istenről, Jézus Krisztusról van szó, de az Ő valóságos jelenléte nélkül. Istenről szól az ének, hozzá szól az ima jól megfogalmazott és megtanult mondatokban, de – ha mind ez csupán Lélek nélkül való emberi teljesítmény – elmarad a gyümölcs. Jézus mondta: „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni*” (Jn 15:5). Isten a szívet nézi és ha ott nem Jézus lakik, hanem hiúság, versengés, harag, szennyes vágyak, önzés, hitetlen kétkedés, vagy esetleg csupán emberi jó szándék: lehet, hogy emberileg nemes dolgot tettél, de a felülről való élet gyümölcse elmarad.

Isten világosságában **vizsgáljuk meg magunkat**, pásztori tevékenységünket és szolgálatunkat. Le kell ásnunk a forrásig. **Vállalnunk kell a tusakodást**, Jákóbbal együtt, a belesántulásig, amíg meghal Jákób, a csaló, és megszületik Izrael, az Istennel győzedelmes. Amint ismeretes Jákób is hívó volt, ragaszkodott Istenhez, élvezte Isten áldását és vezetését. Mégis tele volt az élete önmagával, a saját ügyeskedéseivel. Ravasz és erőszakos módon – csalással – szerezte meg az áldást, és a meggazdagodást. A Jabbók révénél találkoznia kellett önmagával és a szent Istennel. A régi embernek, az önmagára, ügyességére, tudására építő embernek hálálba kellett kerülnie ahhoz, hogy Izraellé legyen, vagyis Isten vegye át teljességgel az irányítást, a szót, az uralmat a szívében és az értelmében. A Lélek által győzelmes élet számunkra is csak így érhető el.

Tudomásul kell vennünk, hogy szükségünk van ugyan a tudásra, a szónoki készségre, a jól előkészített színes prédikációra, de ezek „zengő ércce és pengő cimbalommá” válnak a Szentlélek ihletése nélkül. Az illusztrációkkal is gazdagított élvezetes előadás gyönyörködtetheti ugyan a hallgatókat, és elismerést válthat ki, de a Szentlélek megelevenítő ereje nélkül nem fakaszt élő forrást, nincs benne életet teremtő erő. **Az életet árasztó igehirdetés szenvedésben – boldog szenvedésben – születik.** Pál írja kedves lelki gyermekének, Timóteusnak: „*Te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd!*” (2Tim 4:5 Károlyi) Isten üzenetének az átvételéről van szó, amelyet továbbítanunk kell. Olykor kemény, nemes és szent harc és szenvedés ez! A titkos kamrában a buzgó imák evezőjével a mély vizekre kell eljutnunk, hogy aztán Krisztus ismeretének jó illata áradjon a

hirdetett Ige által és a „halfogás” se maradjon el. Boldog szenvedés ez, mert Isten kegyelme által új élet születik általa. Mint az anya szenvedése, amikor életre hozza gyermekét. **Legnagyobb örömkünk és jutalmunk e földi életünkben, hogy a felülről való élet továbbításában lehetünk eszközök kegyelemből** a bennünk munkálkodó Szentlélek által. Kibeszélhetetlen és dicsőült öröm ez! Pál és Szilász érezhette Filippi börtönében, amikor vérző háttal és kalodába zárt végtagokkal „*imádkoztak és énekkel magasztalták az Istent*” (ApCsel 16:25), vagy amikor azt diktálhatta a Filippibeli gyülekezetnek címzett levelében: „*Köszöntenek titeket a szentek mind, főként pedig a császár udvarából valók*”. (Fil 4:21) Pál börtönének az örei voltak ezek a császár udvarából valók, akik nemcsak Pált ismerték meg, hanem a Megváltóját is, és hívők gyülekezete alakult a Testőrség házában. Isten nagy kegyelme és ajándéka, hogy mi is ilyen szolgálatban állhatunk!

A törvényeskedő lelkületű vallásos emberben a vallásos ruhába öltöztetett emberi „én” ül a trónon, vagy – ha újjászületett emberről van szó – ismét az „én”-je került a trónra. Ez a lelkület természetesnek tartja a gyülekezeti, illetve egyházi életben is az „elől ülés”, a népszerűség, a vezetői tisztségek és megbízatások elérését. Ebből kifolyólag kialakulnak a versengések, a hatalomharcok, a frakcióharcok, a taktikázások. Nem az Istent dicsőítő alázatban való szolgálat folyik, hanem az egyházpolitika veszi át az uralmat. A törvényeskedő lelkület türelmetlen a más felfogásaikkal szemben, keményen ítélkezik a megbotlottak fölött, akkor is ha bűnbánattal szívükben változni szeretnének. Az elesett embert nem bűnbánatra segítve a Krisztus keresztségéhez vezeti, hanem az „ügyét” intézve törvényt ül, szankciókat szab. Vagy más esetben – ha ezt látja a saját érdekének – a felmerülő vétket eltussolja, szőnyeg alá söpri. A törvényeskedő lelkületben élő gyülekezet tagjai tele vannak a szívükben ítélkezésekkel, sérelmekkel, botránkozásokkal, amelyek darabokra tépik a gyülekezetet és megfosztják a gyülekezetet attól a szeretetben való lelki egységtől, amely vonzóvá és szülőképpé tesz egy testvéri közösséget. A törvényeskedő lelkületű gyülekezet megszorítja a Szentlelket és megfojtja az Evangélium erejét, szabályokat alkot és hajt végre, de hiányzik belőle az a szentséggel teljes szeretet, amely bűnbánatra vezeti a vétkezőt és Krisztus vérében megtisztulást, feltámadásának erejében pedig gyógyulást munkál.

A Jézus Krisztusban nyert **kegyelem uralma nélkül is lehet becsületes szorgalommal munkálkodni** egy „gyülekezet”, az „egyház” javán és növekedése érdekében. Ez megtévesztő. Lehet ilyen módon létrehozni és munkálni erős és jól működő emberi közösséget. Ez azonban nem a Krisztus Teste, nem a Menny számára eljegyzett kiválasztottak serege. Nem a bűneikből megtért és újjászületett emberek szeretetben való közössége, hanem egy jó és nemes céllal létrehozott **civil szervezet, vallásos ideológiával**. A Krisztus Testét, a „szentek közösségét” a Szentlélek építi (1Kor 12:13) A mi dolgunk, hogy a bennünk lakozó Szentlélek uralma alatt az Ő eszközei legyünk. A Szentlélek pedig a kegyelem Evangéliuma által hívja az embereket megtérésre és azokat, akik bűnbánatban összetört szívvel befogadják Jézust személyes Megváltójuknak újjászüli és Krisztus Testének tagjává avatja. A kegyelem által munkálkodó ember szolgálata által a Szentlélek kérlelhetetlenül leleplezi a bűnt és megragadható közelségbe hozza Jézus Krisztus személyét, büntől szabadító keresztségét, és a megigazítást munkáló feltámadásának erejét. A kegyelem Lelke bátorra teszi Isten szolgáját hirdetni a megbocsátást, amely a szabadítás örömeivel és erejével tölti be a megtérő embert. A Szentlélek uralma arra is bátorságot ad Isten szolgájának, hogy merészen elszakadjon és elkülönítse Isten gyermekeit is azoktól, akik ellene állnak kegyelem Evangéliumának. Ezt tette Pál apostol egymás után a zsinagógákban, ahol némelyek befogadták Jézus Krisztust, mások pedig ellene álltak. (Például ApCsel 13:46, 14:4, 18:6-7, stb.) Efézusban például „*amikor egyesek ellenálltak és nem hittek, sőt gyalázták az Úr útját az egész nép előtt, otthagya őket, a tanítványokat is távol tartotta tőlük, és mindennap egy Tirannosz nevű ember iskolájában tanított*”. (ApCsel 19:9) Hatalmas ébredés lett ebből Efézus városában. A lényeg a kegyelem Evangéliumához és a Lélek vezetéséhez való ragaszkodás, semmiképpen sem egyéni célok, hatalmi törekvések, vagy sza-

kadár hajlamok. A kegyelem lelkülete mindig a Krisztusban való egységet munkálja, sohasem türelmetlen, inkább nagy szeretettel hordozza a gyengéket, az elesetteket, a Krisztushoz közeledő bűnösöket, munkálja a gyógyulásukat és a megtérésüket. Ugyanakkor határozott a szentségben és a Krisztus szeretetében munkálkodó kegyelem légköréhez való ragaszkodásban. A kegyelem világában megtanuljuk, hogy mi nem tudjuk megváltoztatni az embereket, a rendszabályok sem változtatják meg őket, de Isten Lelke, a Lélek által kiáradó kegyelem hatalmas képes erre. Isten abban tesz eszközévé, hogy ez a kegyelem bennünk és általunk munkálkodik. Rájövünk arra, hogy többet ér egy fél óráig könyörögni Isten előtt valakiért, mint fél napig vitatkozni vele, vagy büntető határozatot hozni fölötte. Megtanuljuk, hogy az embereknek nem a mi bölcsességünkre van szükségük, hanem a kegyelem Evangéliumára a Szentlélek ereje által.

Azért imádkozom, hogy Isten Lelke leplezze le bennünk a törvényeskedő, a szabályokra és megszokásra épülő, csupán emberi meggyőződésünk, tudásunk és tevékenységünk által gyakorolt, gyakran üres és erőtlenséggel teli vallásos életünket. Szomjúhozunk nagy vágyakozással Jézus Krisztus személye és az általa megjelent kegyelem után. **A szentségben és szeretetben gazdag kegyelem a Lélek teljességének uralma által tegyen alkalmassá minket hatalommal hirdetni a kegyelem Evangéliumát. Csak ezen az úton válunk alkalmassá arra, hogy élő vizek folyamai áradjanak a szolgálatunkból, hogy gazdag gyümölcsözés legyen a személyes életünkben és munkálkodásunk által a gyülekezeteinkben.**

Ember lelke, állat lelke... van-e különbség?

(Kérdésre adott válasz)

Alapkérdés: Van-e különbség az állat lelke és az ember lelke között? Egyáltalán van-e lelkük az állatoknak? – Ha van, akkor ugyanolyan lelkük van, mint az embereknek?

A materialista tudósok azt mondják, hogy csak fejlődésbeli különbség van az állatok és az ember között. Szerintük az ember csak annyiban különbözik a legmagasabb fejlettségű állatoktól, hogy az evolúciós fejlődésben jóval megelőzte őket. Egyébként az ember és az állat életműködése (a lelkiségük is) hasonló, sőt sok azonosságot mutat.

Valóban igaz. A Biblia szerint is van hasonlóság az ember és a legfejlettebb emlősállatok testi és pszichikus életműködése között. Vannak igeversék, amelyek egyértelműen arról szólnak, hogy az állatokban is *élő lélek* van. Például 1Móz 1:30, 7:15 és 22. Ez utóbbi helyen arról olvassuk, hogy Noé *„bevitt a bárkába minden testből, amelyben élő lélek van”* (Károlyi). Természetesen állatokról van szó. A Préd 3:19-20-ban ezt olvassuk: *„Az emberek fiainak vége hasonló az oktan állatnak végéhez, és egyenlő végük van azoknak, amint meghal az egyik, úgy meghal a másik is, és ugyanazon egy lélek van mindenikben, és az embernek nagyobb méltósága nincs az oktan állatknál, mert minden hiábavalóság”* (Károlyi). Pál apostol is így beszélt Athénban: *„Ő ad mindenknek életet, lehetetet és mindent”* (ApCsel 17:25, Károlyi).

A Biblia eredeti nyelvén a lélek héberül = nefes, görögül = pszüché. A magyar nyelvű fordításban mindkét szót *lélek*, vagy *élet* szóval fordították. Előfordul, hogy a fordító a két szót összevonva használja. Például 1Móz 7:15-ben: *„bevitt a bárkába minden testből, amelyben élő lélek van”* (állatokról van szó). Vagyis az „élet”, vagy „lélek” fogalmakat a Biblia egyformán használja emberre is és állatra is. Hiszen valóban az embernek és az állatnak a testi és ösztöni világa és az ezekből fakadó „lelki” megnyilvánulásai nagy hasonlóságot mutatnak. Az állatoknak vannak „lelki” megnyilvánulásai: öröm, félelem, ragaszkodás, szeretet, hűség, tanulékonyosság, stb. Különböző állatoknak más-más mértékben. Ezek fejleszthetőek is. Az embernek is számtalan lelki megnyilvánulása a testi és az ösztönvilágából fakad: ugyanazokat az

ösztönös pszichikus megnyilvánulásokat produkálja, mint az állatok, esetleg sokkal értelmesebben, gazdagabban és olykor sokkal gonoszabb és rafináltabb módon. – Amikor az állat meghal, az összes „lelki” megnyilvánulásai is megszűnnek. Ez természetesen igaz az ember testi és ösztönvilágából fakadó „lelki” megnyilvánulásaira is. Ami a testhez tartozik, és a testből fakad, az embernél is a test halálával együtt megszűnik.

Van azonban a Bibliának olyan fogalma, amelyet állatokra vonatkozóan soha nem használ. Héberül: *ruach* = szellem, görögül: *pneuma* = szellem. Ezt a szót elsősorban Istenre vonatkozóan használja a Szentírás. *Isten: a Pneuma, Isten: a Szellem.* Ezt jelenti ki Jézus, amikor a Samáriai asszonnyal beszélget: „*Az Isten Szellem (Pneuma), és akik imádják Őt, azoknak szellemben és igazságban kell imádniuk!*” (Jn 4:24) – mondta Jézus.

Amikor Isten az állatokat teremtette, így szólt: „*Pezdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől!*” (1Móz 1:24) – Ekkor **szavára előállt** és kifejlődött az állatvilág. Az ember teremtéséről azonban ezt olvassuk: „*megformálta az Úristen az embert a föld porából, és élet leheletét (ruach) lehelte orrába*” (1Móz 2:7). Vagyis Isten az embernek a testét nemcsak megformálta (megteremtette), hanem **saját szellemi lényéből lehelt szellemet az orrába**. Tanulságos Jób néhány megnyilvánulása, amikor az emberre vonatkozóan ír Isten leheletéről: „*Isten lehelete (ruach) van az én orromban*” (27:3) „*Kezében van minden élő állatnak élete (nefes), és minden egyes embernek a lelke (ruach)*” (12:10) – írja Jób, különbséget téve az élet (lélek) és a szellem között.

Megtévesztő, hogy az emberben mindkettő jelen van: a lélek (nefes, psziché) és a szellem (ruach, pneuma) is. Mert az ember testében valóban hasonlít az állathoz, de mégis áthidalhatatlanul más, mert Isten az „*élet leheletét (ruach, pneuma) lehelte orrába*” (1Móz 2:7). Az elmondottak alapján értjük meg a Prédikátor idézett szavait, aki így fogalmaz: „*Az embernek sorsa olyan, mint az állatoké, egyforma a sorsuk: ahogyan meghal az egyik, ugyanúgy meghal a másik is, és egyfajta lélek (nefes) van mindegyikben*” (Préd 3:19). Óriási hibát követnénk el azonban, ha nem vennénk figyelembe azt, amit a Prédikátor az előző igeversben mond. Ott ezt olvassuk: „*Az embereket ilyen módon próbálja meg Isten. Így tűnik ki, hogy ők magukban véve hasonlóak az állatokhoz*” (Préd.3:18). Nagy igazságot jelent ki a Prédikátor. Az ember testi élete, annak lelki megnyilvánulásaival együtt hasonló az állatokéhoz. Testi életének a vége is hasonló: meghal, megszűnik élni, a teste „*visszatér a földbe*” (Préd 12:7) Az embert azonban Isten a maga képmására teremtette (1Móz 1:27). Benne az Ő lehelete is (ruach) van. Ez pedig megsemmisíthetetlenül örök. Amikor tehát az ember földi élete véget ér, az történik, hogy „*a por visszatér a földbe, olyan lesz, mint volt, a lélek (ruach = szellem) pedig visszatér Istenhez, aki adta*”. (Préd 12:7) A lényeg az, hogy az embernek nemcsak magasabb rendű testi és ehhez kapcsolódó pszichikus életműködése van (mint az állatoknak), hanem Isten leheletét (szellemét) hordozza magában, amely Istenhez való hasonlatossága szerint, **önálló személyiséget** jelent.

Nagyon fontos megállapítást mond a Prédikátor, amikor az idézett szövegben ezt írja: „*Az embereket ilyen módon próbálja meg Isten.*” Kérdés: **mit jelent ez a próbatétel?** – Az igei szövegek értelmes vizsgálata szerint a válasz világos: a próbatétel az, hogy **élünk-e azzal a kiváltsággal, hogy bennünk Isten lehelete (szelleme) is van?**

Istennek bennünk lévő lehelete (szelleme) teszi áthidalhatatlanná a különbséget az ember és az állat között. Az ember Isten hármasságának a képe. *Atya* a végtelen **értelem**, a *Fiú* Isten szeretetének, szívének, vagyis **az érzelem** megtestesítője, a *Szentlélek* pedig, megvalósítja az értelem és az érzelem **akarátát**. Isten az embert (a maga képére) értelmes, érző és kreatív akarral felruházott lényé teremtette. Mindenekfölött alkalmassá teremtette arra is, hogy **hit által** kapcsolatba lépjen az őt teremtő Istennel és az Ő örökkévaló szellemi világával.

Isten – önmagához hasonló – **önálló személyiségnek teremtett** minket. Értelmet adott ahhoz, hogy az Isten által teremtett világ értelmes vizsgálata által megismerjük Őt. „*Ami ugyan-*

is nem látható belőle: az Ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható” (Róm 1:20). Isten kiválasztott prófétái által is kijelentette magát és gondoskodott arról, hogy az Ő kijelentései megírassanak és minden értelmes, Őt kereső ember olvashatja azokat. Isten még közelebb jött hozzánk azáltal, hogy „*amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, hogy Isten fiaivá legyünk*” (Gal 4:4-5). Isten tehát **megnyitotta a lehetőség kapuját**: mindent megtett azért, hogy visszatérjünk hozzá, hit által valóságos szellemi kapcsolatba lépünk vele. Élünk azzal a lehetőséggel, hogy minket embernek teremtett, leheletét hordozzuk és személyes kapcsolatba léphetünk vele. Fiában, Jézus Krisztus váltságában arról is gondoskodott, hogy a bűneink, a büntermészettel terhelt testünk és annak romlandó múlandósága se legyen akadály. **Hit által, kegyelemből gyermekei, sőt örököseivé válunk az öröksei lehetünk. A próbatétel tehát az, hogy élünk-e ezzel a lehetőséggel, vagy elutasítva Isten szellemi világát, állati szinten éljük és fejezzük be a földi életünket.**

A Jób könyvében megszólaló Elihu arról beszél, hogy „*a Mindenható lehelete (ruach) az, ami értelmessé teszi őt*” (Jób 32:8). Vagyis az a különbség, amely az ember és az állatok között értelmességben, tudásban, kreatív készségben létezik nem fejlődésbeli különbség, hanem Isten bennünk lévő leheletének (szellemének) az adottsága és teljesítménye. Istennek a lehelete alkotott és éltet minket – mondja ugyancsak Elihu (Jób 33:4). Az állatoknak viszont – noha van lelkük (nefes) – azonban nincs Istenből származó szellemük, személyiségük és értelmességük. Ezért írja Dávid: „*Ne legyetek okatlanok, mint a ló, mint az öszvér*” (Zsolt 32:9). Péter apostol pedig így minősíti az állatok helyét az élők világában: „*okatlan állatok, amelyek teremtéstől fogva megfogásra és levágásra valók*” (2Pt 2:12). Pál apostol is arról ír, hogy az állatok Isten teremtési rendje szerint az ember uralma alá, és testének táplálására adattak „*Mindazt amit a húspiacon árulnak megehetitek, ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból, mert az Úr a Föld és annak teljessége*” (1 Kor 10:25-26). A Kolossébelieknek pedig ezt írja: „*Ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemei számára, miért terhelitek magatokat olyan kötöttségekkel, amelyek csak az e világ szerint élőkre kötelezők: „Ne nyúlj hozzá, ne izleld meg, ne is érintsd!” Azokról van itt szó, amik arra valók, hogy elfogyasztva megsemmisüljenek*” (Kol 2:20-22). – Elgondolkoztató, hogy miként kell megítélnünk az Istentől elszakadt modern korunk néha már betegesen eltúlzott állatvédelmi és állatbarát magatartását? Azt kell látnunk, hogy némelyek az állatokat életvitelszerűen társként lakásukba fogadják és értéküket olykor az ember fölé helyezik. Az természetes, hogy jó érzésű keresztyén ember nem okoz szenvedést az állatoknak, sőt szereti, védi és gondozza őket, de az Istentől rendelt értékrendjük szerint.

Összegezésként elmondható, hogy a testünk működésében, az ösztönvilágunkban és a testhez kapcsolódó lelki megnyilvánulásokban is van hasonlóság a fejlett állatok és az ember között. Ez a hasonlóság azonban sokkal kisebb jelentőségű, mint a különbség. A különbség pedig a teremtés rendjéből adódik. **Az embert Isten saját hasonlóságára úgy teremtette, hogy saját szellemét lehelte bele, amely által Istenből való értelmes, érző és kreatív akarattal, és halhatatlan szellemmel rendelkezik.** Az ember hit által Isten kegyelméből az örök üdvösség részese, Isten gyermeke és örököse lehet. Bár teste éppúgy meghal, mint az állaté és az enyészeté lesz, de egy napon romolhatatlan testben feltámad és az új Ég és új Föld lakója lesz. Ha azonban az ember Jézus Krisztust, az üdvösség egyetlen útját elutasítja – Isten ítélete szerint – az örök életét a kárhozatban kell töltenie. **Az állatokat Isten az ember uralma alá és testének táplálására rendelte.** Nincs halhatatlan lelkük, halálukkal a „lelkiségük” is végleg megszűnik.

Az Ige hatalma és hirdetése

„Isten Igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait” (Zsid 4:12)

„Hirdesd az Igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással!” (2Tim 4:2)

Nagy kiváltság és még nagyobb felelősség Isten szavának és üzenetének a hirdetése. Fontos, hogy a Szentlélek által valóban az Ige, az Igében maga Isten szólaljon meg. Az ember szava lehet érdekes, tanulságos, szórakoztató, a tudást gyarapító, de bűnbánatot, szabadító erejű bűnbocsánatot és Jézus Krisztus által felülről való életet csak a Lélek által megszólaló Ige teremti a figyelmes hallgatóban. Ezért fontos, hogy az igehirdetéseinkben ne „az emberi bölcsesség megejtő szavai” hangozzanak „hanem a Lélek bizonyító ereje”. Ne az Igéről beszéljünk, hanem szólaljon meg maga az Ige! Jézus Krisztus és az apostolok példát mutatnak nekünk abban, hogy milyen nagy tekintélyt tulajdonítottak ők az Igének, és hogyan szólalt meg általuk Isten szava.

1. Az Ige önmagában életet teremtő hatalom

A Bibliát írói Isten ihletése által írták, ezért az Igében Isten hatalma lakik: „Sohasem ember akaratóból származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek” – mondja Péter apostol (2Pt 1:21). „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, az igazságban való nevelésre” – tanácsolja Pál lelki gyermekének, Timóteusnak. (2Tim 3:16) „Mert Isten Igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait” – olvassuk a Zsidókhoz írt levélben (Zsid 4:12). Dávid is Isten hatalmát érzékeli az Isten szavában. Így ír erről: „Az Úr hangja zeng a vizek fölött, mennydörög a dicsőséges Isten, az Úr nagy a vizek fölött, az Úr hangja hatalmas, az Úr hangja fenséges, az Úr hangja cédrusokat tördel, összetöri az Úr a Libánon cédrusait” (Zsolt.29 3-5). Az Evangélium Isten ereje (dinamitja) – állapítja meg Pál apostol: „Nem szégyellem az Evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére”. „Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje”! (Róm.1:16, 1Kor.1:18) Maga Jézus is arról tesz bizonyosságot, hogy az Ő szava a halálból életet teremtő hatalom: „Bizony, bizony mondom néktek: aki hallja az én Igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe. Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának a hangját, és akik meghallották, élni fognak.” „A Lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: Lélek és élet” (Jn 5:24-25, 6:63). Az Igében Jézus Krisztus maga ölt testet. Erről beszél János apostol Evangéliumának az elején: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige” „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1:1,14). Ez azt jelenti, hogy ha hittel olvassuk, hallgatjuk, vagy hirdetjük az Igét, általa személyesen Jézus Krisztus és benne a felülről való élet érkezik meg a szívünkbe, illetve az Igét hallgatók szívébe. Ez a kegyelem csodája és ajándéka az Ige által.

Az Ige olyan, mint a mag: megfelelő talajban és megfelelő körülmények között élet fakad belőle. Isten minden magban elhelyezte ezt az életet hordozó és teremtő csodát. Fontos komolyan vennünk azt a tényt, hogy csak Isten szavában, az Igében van jelen ez a felülről való életet teremtő hatalom. Az ember szava nem pótolhatja. Az Ige-magnak pedig megfelelő talajra és körülményre van szüksége, hogy életre kelljen. (Például ilyen jó talajt előkészítő körülmény volt az éhség a tékozló fiú történetében)

Helyes gyakorlat volt az apostoli korban az Ige felolvasása, magyarázat nélkül is: 1Tim 4:13. Nagyon hasznos igeversék megtanulása, megtanítása. A szívünkbe elvetett Ige-mag megfelelő körülmények között, a maga idejében termést hoz.

Igét hirdessünk és ne az Ige alapján „elméldkjünk”! Ne mottóként, vagy csupán a témánkat meghatározó alapigeként használjuk a felolvasott Igét, hogy aztán – az Ige szövegét ott-hagyva – a magunk gondolatait adjuk elő. Az Ige szövege, tartalma, története, logikája és mondanivalója határozza meg az igehirdetésünket és a belőle megszólaló üzenetet. Az Ige és az Igében Isten szóljon, ne a saját okos tanításunkat, vagy látásunkat adjuk elő az olvasott szövegből kiragadott téma alapján. Az illusztrációkat is mindig az Ige üzenetének a megvilágítására alkalmazzuk, sohasem önálló érdekességként.

A Bibliában leírt igeszövegről jelenti ki Pál apostol: „*A teljes írás Istentől ihletett*”. Vagyis önmagában hordozza az Isten szavában rejlő hatalmat. Olyan, mint az a búzamac, amelyet esetleg sok évig a magtárban, felhasználás nélkül raktároz a tulajdonosa, de amikor a mag megfelelő körülmények közé – nedves és termékeny talajba – kerül, életre kel és új növényt, a kalászból új termést hoz. Ezt igazolja:

- Sok emberrel megtörtént, hogy nem hallgatott igehirdetést, de szomjas szívvel olvasta egyedül a Bibliát, és a Lélek által megelevenített Ige hitre, megtérésre, aztán majd testvéri közösségbe vezette.
- Több olyan történetet ismerünk, hogy a lelkipásztor lustaságból, vagy hitbeli élettelen-ség miatt, rendszeresen mások Lélektől ihletett igehirdetését tanulta be, és mondta el a szószékről. Az eredmény pedig emberek megtérése lett. Ez is azt igazolja, hogy az ihletett Ige – megfelelő szívtalaj esetén – önmagában életet teremtő hatalom.
- Az is gyakran előfordul, hogy egy (például gyermekkorban) hallgatott, vagy megtanult Ige jóval később – esetleg Istentől távol eltöltött évtizedek után – életre kel és életet teremt, mert Isten megfelelő életkörülmények által talajmunkát végzett a szívben. (Mint ahogyan az egyiptomi piramisban talált búzát elvetették és évezredek után termést hozott)

2. A Szentlélek hatalmával hirdetett Ige az igazán hatékony

„*Az újszövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít*” (2Kor 3:6). Igaz, hogy az Ige önmagában Isten hatalma, mert a Szentlélek által született. Fenyéget azonban egy veszély. Ha az Igéből törvényes előírást, szabályt, teljesíten-dő kötelező vallásos gyakorlatot alkotunk, emberi teljesítménnyé: betűvé silányítjuk az Igét, megfosztjuk a magot a benne lévő és életet teremtő siker tartalmától, a Lélektől. Tudomásul kell vennünk, hogy az Igét nem mi tudjuk megtartani, az előírásait teljesíteni, hanem a hittel hallgatott, olvasott és befogadott Ige szül újjá minket, formál át és tart meg a szentségben és az üdvösségben.

Jézus példája igazolja, hogy a Szentlélek hatalmával hirdetett Ige azonnal életet teremt, ha valaki figyelmesen és szomjas szívvel hallgatja. Például a Samáriai asszony történetében Jé-zus „*élő víznek*” nevezi az Ő beszédét, amely valóban azonnal felülről való életet teremtett a romlott életű asszonyban (Jn 4:1-42). – Máskor álméldkodott a sokaság „*mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók*” (Mt 7:29). – Ismét máskor Jé-zus ellenségeit lebéntotta a hatalommal hirdetett Ige. Jézus elfogására küldtek embereket a főpapok és ők így indokolták tehetetlen bénaságukat, amikor üres kézzel tértek vissza: „*Em-ber még így soha nem beszélt, ahogyan Ő*” (Jn 7:46).

A Szentlélekkel teljes igehirdető által hirdetett üzenet hatékonyá és győzelmessé válik a hallgatók életében. Ezért Jézus a Lélek hatalmával ruházta fel tanítványait, amikor az Evangé-lium hirdetésére küldte őket (Mt 10:1, Jn 20:22-23). A Lélek hatalmával hirdetett Ige megítéli

a bűnt, és a bűntől megszabadító kegyelem örömeivel és bizonyosságával tölti be a figyelmes hallgatót. Ezért kérte Jézus a mennybemenetele előtt a tanítványait, hogy *„Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottatok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg”* (ApCsel 1:4-5). Így érkezett meg számukra a pünkösöd napja, amikor *„mindnyájan megteltek Szentlélekkel”* (ApCsel 2:4). Nem Péter apostol és a többi apostol különleges képessége eredményezte tehát azt, hogy az első pünkösöd napján mintegy 3000 ember nyitotta meg szívét Jézus Krisztus számára, hanem a Lélek erejében megszólaló Ige végezte el az emberek megtérését. Ezért szól folyamatosan hozzánk is a kérés: *„Teljetek meg Lélekkel”!* (Ef 5:18)

Isten a prófétálás kegyelmi ajándékát adja azoknak, akik odaszánják életüket az Úr szolgálatára, majd hittel kérik és elfogadják a Szentléleknek ezt az ajándékát. Pál leveleiből kitűnik, hogy ő ezt az ajándékot (karizmát) tartotta a legfontosabbnak. Ezt írja: *„Törekedjétek a szeretetre, buzgón kérjétek a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok”!* (1Kor 14:1) Aztán kifejti az apostol, milyen tevékenységet folytat, aki ezzel az ajándékkal szolgál: *„Aki prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal”.* Majd kifejti, hogy *„ha valamenynyien prófétálnak, és bemegy egy hitetlen vagy be nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja, így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyhogy arcra borulva imádja Istent, és hirdeti, hogy az Isten valóban közöttetek van”.* (1Kor 14:24-25) Ez utóbbi igeszöveg arról is szól, hogy a prófétálás ajándéka nemcsak az Ige hirdetésében, hanem a személyes lelki-gondozói beszélgetésekben is alkalmassá tesz arra, hogy a vajúdo vergődésben lévő, és Istent kereső embernek segítséget nyújtsunk.

3. A hatékony ige hirdetés néhány példája

Péter ige hirdetése pünkösöd napján kiváló példa arra, hogy milyen az, amikor nem az ember hanem az Ige szól. Az Ige hirdetője csak aktuális üzenetként értelmezi, és személyes tanúságtételével megerősíti a hirdetett Igét. Péter három igeszakaszt idézett az Ószövetségből. – Először Jóel próféta könyvéből idéz, aki megjövendölte, hogy *„az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra!”* Ez a prófécia teljesült pünkösöd napján. – Aztán a 16. Zsoltár verseit idézte, ahol Dávid által jelentette ki az Úr, hogy *„nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson”.* Isten terve, előre kijelentett akarata teljesült tehát Jézus Krisztus feltámadásában! – Majd a 110. Zsoltárt idézve jelenti ki a Lélek hatalmával Péter: *„Tudja meg tehát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek”!* (ApCsel 2:14-36)

István ige hirdetése védőbeszéd volt a zsidók írástudói és vezetői előtt. Mégsem önmagáról, vagy az érdemeiről beszélt, hanem az Igét tárta az őt vádoló zsidók elé. Ábrahámától elkezdve beszélt Izrael múltjáról, különösen Mózes korát bemutatva mutatott rá Izrael népének makacs engedetlenségére, majd határozottan kijelentette: *„Ti kemény nyakú, körülméletlen szívű és fülű emberek, mindig ellene szegültök a Szentléleknek, atyáitokhoz hasonlóan ti is!”* Vagyis hosszan idézi az Ószövetség történetét, majd bátran alkalmazza. (ApCsel 7:1-53)

Pál beszéde a pizidiai Antiókhiaiban (ApCsel 13:16-41). Pál apostol az első misszióútján a zsidók zsinagógájában tart ige hirdetést. Célja: bebizonyítani az Írásokból, hogy Jézus Krisztus a megígért Messiás. Vázlatszerűen előadja Izrael népének történelmét Dávid királyig. Majd bemutatja Dávid Fiát, Jézus Krisztust, a megígért Messiást, akit Jeruzsálem lakói és vezetői nem ismertek fel, és *„bár semmiféle halálos büntetésre való okot nem találtak benne, mégis azt követelték Pilátustól, hogy öltesse meg”.* Kifejtette Pál, hogy tulajdonképpen az történt Jézussal, amit a próféták előre megírtak róla és biznyságot tett arról, hogy *„Isten feltámasztotta Őt a halálból”!* Majd a Lélek hatalmával mondta: *„Vegyétek tudomásul, atyámfiaik, férfiak, hogy Őáltala hirdetjük nektek a bűnök bocsánatát, és mindabból, amiből Mózes törvénye által nem igazulhattatok meg, Őáltala mindenki megigazul, aki hisz”.* Pál apostol ószövetségi

Igékkel bizonyítja, hogy Jézus a Messiás, majd hirdeti, hogy benne vetett hit által megnyerhetik bűneik bocsánatát.

4. Az apostoli kor igehirdetésének jellemzői

Krisztus-centrikusak voltak. Legfontosabb céljuk volt mindig Jézus Krisztus személyének bemutatása és váltóságának (halálának és feltámadásának) hirdetése. Ő az egyetlen ajtó és egyetlen út az üdvösségre. „*Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettéről*” – írja Pál a Korinthusiaknak. (1Kor 2:2)

Igeszerűek. Mondanivalójuk a Biblia szövege, a Zsoltárok, a próféciaik, Jézus tanítása és életének az eseményei voltak ezek, amelyeket értelmeztek, alkalmaztak és aktuális üzenetként egyszerű és világos fogalmazásban mondtak el. Távol állt tőlük az okoskodó bölcsekedés. Amint Péter apostol pünkösdi igehirdetésében láttuk, hogy nem az Igéről, vagy a saját élményeiről beszélt, hanem magát az Igét hirdette, értelmezte és az Igék alapján tett bizonyosságot Jézus Krisztus feltámadásáról.

Üzenetük a Menny felé irányult. Nem új vallást, nem vallási dogmákat, vagy szertartásokat tanítottak, hanem egyedüli céljuk az üdvösség közvetítése volt, illetve az üdvösség elnyerésére vezetni az embereket. Világosan feltárták, hogy a múlandó földi élet után, minden ember vagy a Menny örök örömébe, vagy a kárhozat örök sötétségébe érkezik. Az igehirdetésük célja az volt, hogy az Igét hallgató ember Jézus Krisztusban vetett hit által a mennyi örök élet részese legyen!

A kegyelem Evangéliumát hirdették. Emberi teljesítmény nem segít. Nincs ember, aki jóságával, vagy bármilyen tevékenységével kiérdemelhetné az üdvösséget. „*Mindenki vétkezett és híjával van az Isten dicsőségének*” (Róm 3:23). Minden ember a bűn és a halál átka alatt a kárhozat állapotában jött e világra. „*De Isten, gazdag lévén irgalomban, az Ő nagy szeretetétért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek!* – írja Pál apostol. (Ef 2:4-5) Két felismerésre igyekeztek elvezetni az embereket: (1) kárhozatra méltó bűnösök vagyunk és (2) Jézus Krisztus, az Isten Fia – aki által teremtett minden Mennyen és Földön – valóságos emberként elvégezte a megváltásunkat és a benne vetett hit által Isten gyermekei, és a Menny részesei lehetünk.

Gyülekezet-centrikusak voltak. Hirdették, hogy aki Jézus Krisztust megváltójának elfogadja, azt a Szentlélek újjászüli és bekereszteli a Krisztus élő és láthatatlan Testébe, nevét beírja a Bárány életkönyvébe. Ennek a kegyelemből való állapotnak természetes gyümölcse, hogy aki megnyerte a felülről való életnek ezt az ajándékát az megkeresi lelki otthonát egy helyi gyülekezetben, ahol szoros szeretetközösségben él a Test tagjaival, vállalja a gyülekezet terhét, küldetését, osztozik örömeiben, és fontosnak tartja a gyülekezet fegyelmezett rendjét.

Célirányosak. A Lélek által szolgáló igehirdető mindig figyelembe veszi azt a hallgatóságot, amelynek hirdeti az Igét. Jó példa erre Pál apostol két igehirdetése. A pizidiai Antiókhiaiban a zsinagógában a zsidóknak szólt és az ótestamentumi Igékkel bizonyította, hogy Jézus a Messiás (ApCsel 13:16-41). Athénben a város fórumán pogány, okoskodó, filozófiával foglalkozó hallgatóknak ugyancsak a Krisztus Evangéliumát hirdette, de az ő gondolkodásukhoz illeszkedő módon és mondánivalóval (ApCsel 17:22-31).

Döntésre készítetnek. Jézus újra, meg újra döntésre szólítja fel a hallgatóit. „*Senki sem szolgálhat két Úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak!*” – mondta Jézus. (Mt 6:24) „*Menjetek be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.*” (Mt 7:13-14) Valóságosan hinni annyit jelent, mint dönteni. Aki nem jut határozott döntésre, az nem hisz igazán. „*Aki hisz a*

Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta” – hirdette Bemérintő János. A prófétai lélekkel megszólaló Ige mindig döntésre készlet.

Az apostolok Igehirdetése az emberi élet minden területére kiterjedt. Jézus tanítására és az apostolok igehirdetésére egyaránt jellemző, hogy a földi életünk minden területére kiterjedő üzeneteket közvetítettek. Szóltak a szegényekhez, gazdagokhoz, egészségesekhez, betegekhez, tudósokhoz és iskolázatlanokhoz, jó emberekhez és elesett bűnösökhöz, hívőkhöz és Istent keresőkhöz, stb. A témákat tekintve is kimeríthetetlen gazdagság árad a Bibliából. A Szentlélek látást és bölcsességet adott és ad ma is, hogy az adott helyen, és a legkülönbözőbb körülmények között élő emberek számára aktuális üzenetet közvetítsen az Ige hirdetője.

A pietizmusról

Nehéz vállalkozás a pietizmusról írni. Évszázadok óta olyan sokan és sokat írtak róla, hogy nem könnyű a tárgyilagos állásfoglalás a hevesen támadó és az erőteljesen védelmező álláspontok sokaságában. Merész vállalkozás is, mert ugyancsak évszázadok óta jellemző, hogy akit támadni akartak, arra egyszerűen rásütötték, hogy pietista. Az is tény, hogy aki megújulást, vagy akár csak aktívabb tevékenységet sürgetett az egyházban, azt a változtatások ellenzői szintén azonnal pietizmussal vádolták. Ezekkel a veszélyekkel is számolva fontosnak tartom feltárni a pietista mozgalom lényegét, a protestáns egyházakban betöltött nagy jelentőségét. Azzal a hittel, hogy egy pietista-jellegű mozgalom által Isten tényleg megújulást munkálhat ma is.

Röviden azt mondhatjuk, hogy a pietizmus: **vallásos jellegű kegyességi mozgalom** volt, amely a 17. században Németországból indult el, és az ortodoxia dogmatikus értekezéseiben és vitáiban kihűlt, erőtlenné vált protestáns egyházakat a megújulás, a lelki felfrissülés útjára igyekezett elvezetni. Évszázadok után megállapíthatjuk, hogy a pietista mozgalom nemcsak egy jó szándékú embercsoport nemes törekvése volt. Az egyháztörténészek ma egyetértenek abban, hogy a pietista mozgalom által az egyház Ura, Jézus Krisztus végzett el rendkívül fontos és szükséges megelevenítő munkát a protestáns egyházak életében. A pietista mozgalom által elindított törekvések és eredmények jelen vannak ma is az egyházak teológiájában és a gyakorlati hitéletében. Azok is élvezik a gyümölcsseit, akik ma is szembeszállnak minden pietista jellegű kezdeményezéssel.

A pietizmus előzményei

A pietizmust bemutató történészek és írók sohasem mulasztják el annak a hangsúlyozását, hogy ez a mozgalom az **ortodoxia ellenhatásaként** keletkezett. A hitigazságok apologetikus és polemikus teológizálása a 30 éves háborúban (1618-1648) és azt követően, a más hitnézetet vallók gyilkos fegyverévé vált. A viták és háborúskodások hangja szólt a szószerkekről miközben a lelkészek és az egyháztagok élete hitben kiüresedett, erkölcsi téren pedig teljes romlásba süllyedt. Révész Imre, református egyháztörténész, erről a korszakról írja: „Az egyházi élet romokban hevert. A száraz lutheri ortodoxia nem volt képes új életet lehelni az elalélt lelkekbe. Az általános sivárság közepette emelték fel szavukat a pietisták, ezek a hatalmas hitű, kegyes munkás lelkek...”¹ A pietizmusról azonban nemcsak mint ellenhatásról szólhatunk, **pozitív irányú előzményei** is voltak. Ilyenek voltak a Középkor nagy misztikusai – Asszisi Ferenc, Kempis Tamás – valamint több hitébresztést munkáló és életszentséget hirdető szer-

¹ Révész Imre: A magyar protestantizmus története 82. old.

zetesrend is. A pietistákhoz hasonlóan ők is a dogmák és szertartások helyett a szív belső valóságára és az Isten közelségének elnyerésére tették a hangsúlyt.

A 17. század elején Angliából elinduló **puritán mozgalom** kifejezetten a pietizmus közvetlen előzményének kell tekintenünk. Az angol puritán mozgalomban a személyes megtérés és újjászületés szükségességére, az egész földi életünk megszentelődésére és a hitvalló egyház fontosságára tették a hangsúlyt.² Az egyház belső szervezése terén a demokratizálás hívei voltak, elvetették a hierarchikus és a püspöki rendszert, és a presbiteri egyházvezetés rendjét változtatták meg. A puritán mozgalom hatása valósul meg a skót presbiteriánus egyházban és az anglikán egyházból kiszakadó independens irányzatban is. Az independensek közül vált ki Jonh Smith vezetésével egy csoport, akik (a 17. század elején) megalakították Londonban a jelenkori baptisták első gyülekezetét.

A puritán mozgalom demokratikus jellegének jelentős politikai következményei lettek Angliában. A puritánok közé tartozott Cromwell Olivér, a nagy forradalmár (1599-1658) és titkára, a mélyen hívő lelkületű költő, John Milton is. A nagynevű Baxter Richárd is soraikból került ki.

Az angliai puritán mozgalom – az Angliában tanuló magyar ifjak által – hazánkba is eljutott és jelentős hatást ért el. A magyar protestantizmusban addig eltelt mintegy háromnegyed évszázad alatt sehol sem tudott kialakulni igazi keresztyén gyülekezeti élet – írja Révész Imre.³ A keresztyén hitéletnek ezt az alapvető közösségét a puritánok kezdték meghonosítani az országunkban. Tolnai Dali János és Medgyesi Pál a puritánizmus legfőbb magyarhoni hirdetői, az első magyarországi evangéliumi ébredés munkálói voltak.⁴ Eddigi ismereteink szerint ők vezették Magyarországon az első evangelizációs kampányt, amely egész Erdélyre és a Rézszekre is kiterjedt. A megtérés és újjászületés szükségességén túl hirdették a presbiteri egyház fontosságát és sürgették a magyar nyelvű népoktatás bevezetését. A puritán mozgalom adott az országunknak olyan jeles embereket, mint Apáczai Csere Jánost, a lánglelkű polihisztort és nevelőt, valamint az egy ideig Sárospatakon munkálkodó Comenius Ámos Jánost, a nemzetközi hírű reformpedagógust.

A puritán mozgalom és annak vezetői ellen a korabeli egyházi vezetés erélyesen szembefordult és minden eszközzel üldözték őket. Tolnai Dali Jánost elmozdították a sárospataki iskola éléről, menekülnie kellett Apáczai Csere Jánosnak is. A szatmárnémeti zsinaton (1546-ban) kemény puritánellenes határozatot hoztak.⁵ Az erdélyi fejedelmeket ellenük igyekeztek befolyásolni. Az üldözésük vezető emberei voltak: Geleji Katona István, a neves író és püspök, valamint Miskolczi Csulyák István esperes. Védelmezőik is akadtak, akik mégis biztosították a működésüket. Kiemelkedett ezek közül I. Rákóczi György fejedelem és Lorántffy Zsuzsanna.

A puritán mozgalom elnyomását és felszámolását egész földrészünkön, de különösen hazánkban az ellenreformáció nagy sikerei követték. A Pázmány Péter (1570-1637) által elindított ellenreformáció I. Lipót (1657-1705) uralma alatt olyan sikerre jutott, hogy a politikai és gazdasági érdekből visszatérők, valamint az erőszakos visszatérítés következtében az addigi, mintegy 90 %-os protestáns többségű országban nagy kisebbségbe szorultak a protestáns egyházak. Ebben az időszakban derült fény a puritánok által sürgetett és munkált személyes megtérés és újjászületés, valamint a presbiterek által vezetett gyülekezet fontosságára. Ott maradtak meg evangéliumi hitükben és tudtak ellenállni mind az anyagi ígéreteknek, mind az erőszaknak, ahol a puritánok által hirdetett Evangélium, élő hitben és a presbiterek által vezetett protestáns gyülekezetben tartotta meg a híveket.

² Révész Imre: Az első magyar református ébredés 90. oldal

³ Révész Imre: Az első magyar református ébredés 92. oldal

⁴ Nagy Géza: Kálvinista jellemképek

⁵ Révész Imre: A szatmárnémeti zsinat

A pietizmus előzményeként lehet még megemlítenünk azokat a **kiváló evangélikus férfiakat**, akik már a 17. század elején felemelték szavukat a száraz és élettelen ortodoxia ellen. Kiemelkednek közülük: Kalixtus György helmstadti tanár, és Thomasius Keresztély lipcsei jogtudós. Ők úgy vélekedtek, és azt hirdették, hogy nem a hitcikkelyek ismerete a lényeges, hanem a hitben és szeretetben gazdag keresztyén élet. Azt is hirdették, hogy nem azt kell mindig taglalni, ami az egyházakat elválasztja egymástól, hanem azt, ami egyesítheti őket. Ostorozták az erkölcsi romlást, és helytelenítették a boszorkányégetést. Álláspontja miatt ez az irányzat is sok támadásban, sőt üldözésben részesült az „igazhívó” protestáns egyházvezetés és az ortodox hittudósok részéről.⁶

A pietizmus rövid története

A felsorolt előzmények után a 17. század 70-es éveiben válik egyházújító mozgalommá Németországban a pietizmus. Elindulása bibliakörök szervezésével indult Hollandiában, amelyeken hívek csoportjai a hit nagy igazságait személyes beszélgetésekben, az életüket is irányító meggyőződésükké igyekeztek tenni. Felkarolták az ifjúság katekézisének, (személyes oktatását) követelik az egyházfegyelem szigorítását, és sürgetik a külmiszió elindítását. Ilyen irányú buzgólkodásban kiemelkedett Labadie Vilmos, middelburgi lelkész. Az ő tanítványa volt Spener Fülöp (1630-1705), a németországi pietista mozgalom elindítója és első vezető egyénisége. Spener, a templomi istentisztelet után érdeklődő hívei számára külön bibliórát tartott, amelyen megbeszélték a prédikáció tartalmát. E kegyes csoportos összejövetelek – collegia pietatis – a pietista mozgalom alapsejtjei. Ezekben a csoportos alkalmakon a Bibliát, és más keresztyén írásokat olvastak, azokról beszélgettek, majd egyenként imádkoztak. Spener 1675-ben „Kegyes óhajások” címmel egy röplapot adott ki, amelyben – a csoportos közösségeken kívül – az egyetemes papság megvalósítását, és a szeretet-szolgálatok felkarolását sürgette. E röplap megjelenésétől szokták számítani a pietista mozgalom tényleges elindulását.

A mozgalom jelentős lendületet kapott Francke Ágoston csatlakozásával, aki előbb Berlinben működött, majd a hallei egyetem tanáraként ezt az egyetemet tette egész Európa számára, a pietizmus fellegrárává. Itt alapította meg és vezette a világhírű árvaházát. **A pietizmus bibliai szellemű, szeretetben való testvéri közösségeket létrehozó mozgalom, amelyek tevékeny kegyességgel és magas fokú szociális érzékenységgel működnek az egyházban és hirdetik az Evangéliumot az egész világon.** A személyes megtérés és újjászületés hangsúlyozása mellett fontosnak tartják a gyülekezetben a testvéri közösség megvalósítását, kifejlesztik az iratmisziót, szeretetintézményeket hoznak létre, nagy gondot fordítanak a gyermekek és az ifjúság nevelésére, valamint a külmiszióra.

A pietizmus gyors terjedése Németországban hallatlanul erős harcot váltott ki az ortodoxia és a pietizmus hívei között. Az Egyházak vezetői kemény intézkedéseket hoztak a pietizmus ellen, de a pietista mozgalom erejét és terjedését nem tudták megakadályozni.

A németországi pietizmus kiemelkedő és érdekes alakja volt gróf **Zinzendorf Miklós** (1700-1760). Jogásznak indult, de Halle pietista hatására megtért és egész életét Istennek és a keresztyén misszióknak a szolgálatába állította. Birtokán előbb üldözött Cseh-morva atyafiakat, majd minden vallású, de a pietisták által hirdetett Evangélium hatására megtért embereket telepített le. A megtért és birtokára települt embereket hitben élő szeretetközösséggé szervezte. A példás jó rendben és gazdasági jólétben élő „testvérek” városukat **Hernhut**-nak (Az Úr oltalmának) nevezték el. Zinzendorf mind az egyházak, mind a politikai hatalom részéről üldözésben részesült, Németországból is hosszú időre kitiltották. Vándorlásai azonban azt eredmé-

⁶ Farkas József: Az Úr Siona 174. oldal

nyezték, hogy előbb más német tartományokban, majd Angliában és Amerikában is nagy erővel hirdette az Evangéliumot és mindenütt a Hernhut-hoz hasonló telepek jöttek létre. Telepei minden helyen nagy missziós erőt képviseltek. Külmissziót szervezett. Munkatársai négy földrészre is eredménnyel vitték az Evangéliumot (India, Afrika, Amerika, Izland) Maga Zinzendorf az Evangélium hirdetésének kiemelkedő ajándékát nyerte Istentől. Amerre járt, mindig nagyszámú hallgatóság hallgatta, és sokan fogadták el szolgálata által a megváltásról szóló üzenetet. Nem volt célja új vallási közösség létrehozása. Telepein általában pietista szellemű evangélikus lelkészek végezték a szolgálatot.

Hazánkba is hamar átcsapott a pietista mozgalom hullámverése. Különösen a dunántúli evangélikusság körében talált meleg fogadtatásra. Legkiemelkedőbb képviselői voltak: Torkos András győri, Bárány György Sárszentlőrinci lelkészek, a tudós Bél Mátyás, az irodalomtudós Bod Péter, az író Árva Bethlen Kata és Szikszai György lelkipásztor, a „Keresztyéni Tanítások és Imádságok” hallhatatlan mű szerzője – hogy csak a legnevesebbeket említsem. Schmidt János a Bárány György életéről szóló könyvében leírta, hogy ez a hitbuzgó lelkipásztor otthagya a jól rendezett nagyvázsonyi parókiát, és a török kivonulás után pusztán maradt tolnai falvakban életre keltette az evangélikus gyülekezeteket. A feléledt gyülekezetek templomokat és lelkészlakásokat építettek. Bevezette a házi istentiszteleteket, a káté-oktatást, és neveléstani könyvet írt a fiatalok nevelése érdekében.⁷

A pietista lelkészek egyházújító tevékenységét nem elismerés, hanem az egyházak vezetői részéről támadások és üldözések érték. A Dunántúlon még aránylag szabadon munkálkodtak, de az ország más területein sokkal nehezebb volt a sorsuk. Például az egyik zsinaton a lelkészeknek esküvel kellett vállalniuk, hogy nem pietisták. Cephalides gölnici lelkészt a szolgálatától is megfosztva száműzték, mert a pietizmus és a Hallei Egyetem védelmére kelt.⁸ Különösnek mondható, hogy a pietizmus ellenségei, az ortodox irány hívei, gyakran maguk is az egyházukhoz hű, hitvalló lelkű egyházvezetők voltak. Pl. a pietisták üldözésében hangadó Kermen Dániel – az ortodoxia híve – az ellenreformáció áldozataként a pozsonyi börtönben halt meg 11 évi raboskodás után.

A pietizmus teológiája

A pietizmus vezetői missziós mozgalmukat teológiailag tudományos szinten irányították, és vállalták a vitát az őket támadókkal, főként az ortodoxiával szemben. Főközpontjuk a Hallei Egyetem volt, amely – amint említettem – a pietizmus szellemi központja lett egész Európa számára. Ide áramlottak minden országból az újra, a lelki megújulásra vágyakozó fiatal teológusok. Spener és Francke úgy tartották, hogy ők Luther reformációjának örökösei és egyben továbbfejlesztői. Luther a tanok és hitigazságok terén végezte el a biblikus reformálást. Ők pedig azt hirdették, hogy a hitigazságoknak, és egyáltalán a Szentírásnak csak annyiban van értékük a számunkra, amennyiben a tanítások megvalósulnak a személyes és a közösségi életünkben. **A pietizmus tehát Istennek azt a kegyelmét hirdette, hogy Isten az ember életét is mélyrehatóan meg akarja reformálni.** A nagy pietista vezetők a praktikus teológia területén végeztek jelentős munkát. Vegyük sorra azokat a területeket, amelyek különösen fontosak:

1. Isten kegyelmi munkája terén nagy hangsúlyt nyert tanításukban **a megtérés és az újjászületés szükségességének a hirdetése.** Új fogalmat is bevezettek. Szerintük a megtérést meg kell előznie egy – általában személyes élményt is jelentő – **felébredésnek.** Azt tanítják, hogy a megtérés és az újjászületés Isten kegyelmének munkája, de az ember akarati döntésének és odaszánásának is közre kell működnie benne. Eredménye pedig nyilvánvaló kell, hogy legyen az ember Istennel való szoros közösségében, és a megváltozott életében.

2. A kegyelmi eszközök használata a pietizmusban új hangsúlyt, egyes területeken pedig új értelmezést nyert. **A Szentírást** nem úgy tekintik, mint a vallásos tantételek tárát, hanem mint

⁷ Schmidt J: Szeniczai Bárány György élete 16-19. oldal

⁸ Dr. Zsilinszky: A magyarországi protestáns egyházak története 460. oldal

a hozzánk szóló Isten szavát és üzenetét, melyet rendszeresen olvasni és tanulmányozni kell. Lelkünk és szellemünk kenyere, amely éltet és táplál. Mint láttuk kegyes csoportos összejöveteleken, családi áhítaton olvassák, megbeszélik, tanulmányozzák az Igét, amely formáló és megtartó erő. Nem mi tartjuk meg az Igét, hanem az Ige tart meg minket.

A keresztség és a konfirmáció új értelmezést nyer a pietizmusban. Ez sok vita forrásává is lett. A reformátorok elvetették a katolikus bérmálást, azt tanították, hogy keresztség Isten kegyelmének kiegészítésre nem szoruló objektív munkája az üdvösségre, mert általa Isten beavat a Szentháromság Istenbe és a hívők közösségébe.⁹ Mégis az idők folyamán kialakult a protestáns egyházakban a megkeresztelt gyermekek egyházba való bevezetésének – a katolikus bérmáláshoz hasonló – új formája: a konfirmáció. A konfirmációt a pietizmus tette egyértelműen fontossá, ők alapozták meg teológiailag. Még ha itt-ott korábban is gyakoroltak valami hasonlót egyes protestáns lelkészek. A pietisták úgy fogták fel, és tanították, hogy a „keresztség az embernek Istennel kötött kétoldalú szövetsége, amely az ember részéről – ha gyermekkorban történt – későbbi időpontban szubjektív, tudatos pótlásra és megújításra szorul”.¹⁰ – Ez a tudatos pótlás a konfirmáció. Érthető, hogy ez a pietista keresztség-tan támadások pergőtüzébe került és azzal vádolták őket, hogy ez a tanításuk „természetes módon beletorkollik egyes szektáknak ama felfogásába, amely szerint a gyermekkeresztség értelmetlen dolog, s mint ilyen kárhozzátandó”¹¹ Szabó Imre azt írja, hogy „lutheránus talajon Spener a konfirmáció atyja, református talajon pedig Bucer. Bucer Hessenben az újrakeresztelőknek tett engedményként vezette be a konfirmációt, mert a velük folytatott disputából világossá lett előtte támadásuk jogosultsága”.¹² Bucernél azonban a konfirmáció nem a keresztség kiegészítése, hanem a gyülekezeti életbe való bevezetést szolgálja.

A kegyelmi eszközökkel kapcsolatosan megemlítem még, hogy a pietizmus nagy fontosságot tulajdonít az **evangelizációnak**, amely – a puritán mozgalomtól eltekintve – eddig ismeretlen volt a protestáns egyházakban. Felfogásuk szerint a Szentlélek hatalmával hirdetett Ige szólítja meg, ébreszti fel, és vezeti megtérésre, újjászületésre az Istenre szomjazó hallgatókat. Az Evangélium hirdetésében a megfeszített és feltámadt Jézus Krisztus bűnös emberhez szóló, és megtérésre hívó üzenete szólal meg.

3. **Az ekléziológia** területén jelentős a pietizmusnak az a tanítása és törekvése, hogy az egyház a hívők testvéri, lelki közösségévé legyen. Józan László írja: „A közösségi mozgalom történeti gyökere a pietizmusig nyúlik vissza. A pietizmus újra felfedezte és birtokba vette az újszövetségi keresztségnek lelki birtokát. Spener a Luther által megtalált úton haladt tovább. Luther tudott azoknak a közösségről, akik komolyan keresztyének akarnak lenni. Luthernek ugyanúgy, mint Kálvinnak az volt a reménye, hogy az egyházi élet további fejlődése és rendezettsége után egyre mélyebb lesz a szakadék az igazán hitben élők és az azt megtagadók között. Spener viszont így panaszkodik: „A név megvan, az élet hiányzik. Van igazi tan, a hit és a hit gyümölcse hiányzik”. – A pietisták tényleg újra hinni mertek az életet adó Jézus Krisztusban. Az emberek megismerték és megragadták az új életet adó Krisztust: ez volt a közösségi mozgalom kiinduló pontja.¹³ Más helyen ezt írja Józan, a pietisták közösséget építő munkájáról: „Ezt a sorrendet vallják: evangelizáció, felébredt lelkek, majd közösség.”

Bartha Tibor – a későbbi református püspök – a pietista jellegű Bethánia mozgalom tagjaként, egy 1949-ben megjelent cikkében a gyülekezetépítésről szólva azt fejtegeti, hogy katekézisnek csak az evangelizáció nyomán van értelme, mert csak hitre jutott embereknél lehet szó katekézistről. Ilyen értelemben fontosnak látja a konfirmáció igeszerű megoldását.¹⁴

⁹ Pröhle Károly: Evangélikus dogmatika

¹⁰ Schmidt J: Szeniczai Bárany György élete 74. oldal

¹¹ Schmidt J: Szeniczai Bárany György élete 79. oldal

¹² Bartha Tibor: Katekézis és evangelizáció (Református Gyülekezet 1949. évfolyam)

¹³ Józan László: Egy fejezet az ébredéstörténetből (Református Gyülekezet 1949. évfolyam)

¹⁴ Bartha Tibor: Katekézis és evangelizáció (Református Gyülekezet 1949. évfolyam)

4. A pietizmus **a keresztyén etikára** igen nagy hangsúlyt tesz mind a tanításban, mind a gyülekezeti gyakorlatban. A bűnök megnevezésében és megítélésben nagyon határozottak. A bűnökből mély és igaz bűnbánatban, őszinte megtérés által valódi és teljes szabadulást és elszakadást kívánnak és munkálnak. Elfordulnak a világi, testies szórakozásoktól való teljes eltiltás is, például tánctól, kártyától, stb. Erkölcsi felfogásukat komolyság és szigorúság jellemzi, amely az élet minden területére kiterjed.

5. **A diakónia** területén a pietizmus különösen nagy szeretettel és áldozatkészséggel fordul a nyomorúságba jutott emberek felé. Fontos feladatuknak tekintik, hogy szervezeten és nagy hatékonysággal segítsenek a bajba jutott embereken. Francke hatalmas hallei árvaháza a kezdet és a minta. A szeretetintézmények százait hozták létre szerte a világon. A karitatív és szociális segítségen túl lelki, szellemi, evangéliumi szolgálatot is végeznek a bajba jutott, és a külső körülményeikben támogatásra szoruló emberek felé.

6. **A lelkipásztori szolgálat** területén is új utat nyitott és gyakorlatot valósított meg a pietista mozgalom. Tanítják és gyakorolják – addig ismeretlen módon – a gyülekezet tagjainak és általában is az **emberek lelki gondozását**. Odafigyelnek a különféle válságba került emberekre, családokra, házasságokra és személyes közreműködéssel, szeretetszolgálat, tanácsokkal igyekeznek segíteni és gyógyítani. Különösen odafigyelnek a fiatalokra és a gyermekekre. Külön programokkal és figyelmességgel igyekeznek őket a Biblia megismerésére és megtérésre vezetni.

7. Jelentős kezdeményezést végzett és szép eredménnyel munkálkodott a pietista mozgalom a **külmisszió területén**. Ezen a területen kiemelkedett – a már említett – gróf Zinzendorf személyes működése és ilyen irányú szervező munkája. A pietista mozgalom hatására sok keresztyén vezetőben és hívőben felébredt az a felelősség, amelyet Jézus parancsként mondott: „*Menjete el tehát, tegyetek tanítványa minden népet*” (Mt 28:19)

Tévedések a pietizmusban

Mai megítélés szerint a pietista mozgalom – számtalan üdvös és pozitív hatása mellett – nem volt mentes néhány tévedéstől sem. Voltak tévedések a tanításaikban is, még inkább a tanítások gyakorlati alkalmazásában. Megemlítek néhány ilyen tévedést, azért is, mert a mozgalom ellenfelei sokszor nagyon kiélezve és felnagyítva vetették ezeket a szemükre

1. **Túlzott szubjektivizmus.** Mivel az objektív hitigazságokról a szív vallásosságára tetették a hangsúlyt, előfordult az a tévedés, hogy miközben túlságosan az egyén és annak érzelmei körül forogtak elhanyagolták a nagy hitigazságok megfelelő hangsúlyozását. Az erős pszichológiai érdeklődésük közben közömbössé váltak az ugyancsak fontos alapvető keresztyén tanítások iránt. A hit által megélt kegyelem ereje és öröme háttérbe szorította náluk az értelmet gazdagító hitbeli igazságok tételes ismeretét. El kell ismernünk, hogy az ismeretre – akár tudományos szinten is – akkor is szükségünk van, ha az, (élő hit és Istennel való személyes kapcsolat nélkül) száraz, üres és halott.
2. **Terminizmus.** A pietisták azt tanították, hogy minden ember életében van egy időszak, amelyben Isten felkínálja a kegyelmét. Ha valaki nem használja ki, nem él a felkínált időben ezzel a lehetőséggel (a meglátogatás idejével), többé nincs számára kegyelem. Ismeretes, hogy Jézus a Jeruzsálembé történt bevonulásakor sírva mondta: „*Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől*” (Lk 19:42) Vagyis a zsidóság elvetése lett az eredménye annak, hogy nem éltek a meglátogatás idejével. Mint döntésre serkentő üzenet alkalmazható ez az Ige. A zsidóságra – mint nemzetre – hosszú ideig (de nem végleg) meg is valósult ez az ítélet. Az is igaz, hogy vannak, akik az utolsó felkínált esélyt sem ragad-

ják meg. Valószínű mi mégsem mondhatjuk ki, hogy egy ember számára csak egyetlen esély – illetve időpont – van a megtérésre.

3. **A világtól való túlzott elfordulás** Nem volt általános és nem volt egyforma ez az elfordulás a pietista mozgalmon belül. El kell azonban ismernünk, hogy előfordultak túlzások, amikor nem csak a testies és bűnös világiasságoknak, hanem a tudománynak, a művészeteknek és a kultúrának az általános megvetése alakult ki egyes pietista közösségekben. (Például mindenféle zenét, sőt még a sétát is bűnnek tartották. Szigorú előírások alakultak ki az öltözködésre, a hajviselésre vonatkozóan.) Sosem volt könnyű jól meghúzni a határt a szent és a közönséges, a jó és a bűn között az élet különféle területein. Súlyos hiba azonban törvényes szabályokkal helyettesíteni a Szentlélek fegyelmét és szabadságát. A Lélek mindig Krisztushoz igazodva mutatja meg, hogy az adott körülmények között hogyan éljünk szentségben, szeretetben, tisztán és szabadságban. Úgy, hogy Krisztusban maradjunk és ízesítő só, és kívánatos világosság legyünk az Istent kereső emberek számára.
4. **Előfordult a hirtelen megtérés erőszakolása.** Az ébredési mozgalmaknak és az evangelizációs buzgóságnak gyakori megnyilvánulása, hogy különféle pszichikus módszereket is alkalmazva igyekeznek megtérésre vezetni embereket. Ez a pietista mozgalomban is előfordult. Különösen külső szemlélő számára botránkozást okoz az ilyen túlbuzgó törekvés. El kell azonban ismernünk, hogy Jézus is határozott döntést igényel azoktól, akik követni akarják Őt. Számtalan olyan esetet ismerünk, amikor a határozott felszólításra hozott döntés kapunyitást jelentett Jézus Krisztus, és Vele a felülről való élet számára. A tétovázó, ingadozó, bizonytalankodó keresztyén élet senki számára sem jó. Jézus azt mondja: „*Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét és kövessen engem!*” (Mk 8:34) A határozottság azonban nem azonos az emberi módon gyakorolt erőszakossággal, amely valóban helytelen.
5. **A perfekcionizmus** az a tanítás, amely szerint a hívő ember e földi életében elérheti, sőt el kell érnie, hogy bűnöktől teljesen mentes, tökéletes legyen. A pietisták között nem volt általános, de előfordult ez a felfogás. Ugyanolyan veszélyes ez a tanítás, mint annak a kimondása, hogy mivel nem lehetünk tökéletesek, szükségtelen törekedni is erre, meg kell alkudnunk a gyarlóságainkkal. Ismerős Pál apostol álláspontja. Ő így nyilatkozott: „*Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyetlen teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért*” „*Akik tehát tökéletesek vagyunk így gondolkozunk*”. Vagyis – az apostol szerint – úgy lehetünk tökéletesek, hogy folytonosan igyekszünk rá, noha tudjuk, hogy e testben élve teljességgel nem érhetjük el.

A pietizmus hatása a keresztyénségre

Nem szorul bizonyításra, hogy a pietista mozgalom hatása a keresztyén élet számos területére nagyon jelentős. **Sok tanításuk a Biblia alapvető igazságait és az őskeresztyén hitéleti gyakorlat fontos elemeit elevenítette fel.** A megtérés és az újjászületés fontosságának hangsúlyozása, a testvéri szeretetközösség megvalósítása a helyi gyülekezetekben, a keresztyén etika, a diakónia, a külmiszió, mind-mind a Biblia és az újszövetségi evangéliumi misszió leglényegesebb területei. Ezeket senki sem tagadhatja. Tanulságos, hogy azok az egyházi körök, amelyek korábban ellenségesen viszonyultak a pietista mozgalomhoz, később szükségesnek és természetesnek tartották a konfirmációt, az evangelizációt, vagy a lelki-gondozás fontosságát. Ami a pietizmus közösségépítő tanítását és törekvését illeti, el kell ismerni, hogy sohasem sikerült a népegyházakat, illetve egy-egy helyi gyülekezetüket élő tagokból álló szeretetközösséggé formálniuk. Így ezen a területen a pietiz-

mus közösségi mozgalom maradt, és a szoros testvéri közösséget csak elkülönülő csoportokban, vagy egyesületi formában tudták megvalósítani.

Mint említettem a pietizmust azzal is vádolták, hogy több álláspontjával, különösen a konfirmáció új értelmezésével **kaput nyitott a szekták, valamint új evangéliumi hitvalló felekezetek keletkezése előtt.** Ez a vád valóban igazolódott. Ismeretes, hogy Angliában az anglikán egyházban kibontakozó erőteljes pietista jellegű mozgalom szülte a metodizmust. Németországban és hazánkban pedig kimutatható, hogy a pietista jellegű bibliás csoportok váltak a baptista misszió melegágyaivá. Nagyszalontán egy pietista bibliás csoportból vált ki az a nyolc személy, akik az első magyar nyelvű baptista gyülekezetet megalapították. Ez a gyülekezet újabb bibliás emberek csatlakozásával gyors növekedésnek indult és közülük nyert kirendelést egész eddigi magyarországi baptista misszióink két legeredményesebb missziómunkása: Kornya Mihály és Tóth Mihály. Több más helyen is (például Békésen és Hajdúböszörményben) pietista jellegű közösség tagjai voltak az első csoportosan bemerítkező hívők.

A további évtizedekben is több helyen előfordult, hogy a népegyházi keretek között élő vallásos emberek pietista jellegű kis közösségekben megtérésre és újjászületésre jutottak, felismerték a bemerítés bibliai igazságát és jelentőségét, majd vagy új gyülekezetet alapítottak, vagy meglévő evangéliumi gyülekezethez csatlakoztak. 1959-ben magam is közreműködtem egy pietista jellegű kis közösség gondozásában Kosdon, akik – még abban az évben – baptista gyülekezetet alapítottak. Jóval később, 2006-ban az egyik népegyházi gyülekezetben, a megtérésre és újjászületésre jutott mintegy 40 fős – főként fiatalokból álló - csoport azzal a reménységgel indult, és tették magukévá, majd igényelték a bemerítésüket is, hogy maradhatnak az addigi egyházukban. Mivel azonban az egyházuk kiközösítette őket: arra kényszerültek, hogy önálló gyülekezetet hozzanak létre.

Ha mi, baptisták a pietista közösségek teológiai látását és hitéleti gyakorlatát vizsgáljuk mindenképpen fel kell fedeznünk a szellemi rokonságunkat mind a tanításban, mind a hitéleti és közösségi gyakorlatban. Az őskeresztyéni alapokhoz tértek vissza a megtérés és az újjászületés, a szeretetben való és fegyelmezett testvéri közösség fontosságának tanításában és gyakorlásában. A pásztori lelki-gondozás, a szociálisan rászorulókat felkarolása, a külmiszió erőteljes támogatása, mind olyan területek, amelyek a Biblia alapvető tanításával, és Jézus Krisztus missziós parancsával összhangban vannak. Kevés jogunk marad arra, hogy a pietizmust, mint hitbuzgalmi mozgalmat elítéljük. Természetesen a pietizmus tanításában és gyakorlatában nekünk is meg kell látnunk a tévedéseiket is. A tudományban, művészetekben, a kultúra különböző területein úgy kell haladóknak lennünk, hogy ugyanakkor Krisztusban pedig megmaradók legyünk. A szív szentségéről ne tegyük át a hangsúlyt a külsőségekre. (hajviselet, ruházzkodás, stb.) Nem mondhatunk le arról, hogy – amint Jézus mondta: *„legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes!”* (Mt 5:48) Ugyanakkor alázattal tudnunk kell magunkról, amit Pál apostol így fogalmazott meg: *„nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet cselekszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé”.* (Fil 3:13-14)

Összegezésként megállapíthatjuk, hogy a pietizmus Isten Lelkétől ihletett mozgalom volt, amely jó gyümölcsöt termelt a kiszáradt, és élettelené vált keresztyénség életében. Ma is szükségünk van arra, hogy ugyanaz a Lélek megújítsa és termékenyvé tegye mind a személyes, mind a közösségi életünket!

Kiscsoportos közösségek a gyülekezetben

(Elhangzott a Budapest Wesselényi utcai gyülekezetben, 2011. november 20-án)

„Az egész Test pedig az Ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben” (Ef 4:16)

A kicsoportok bibliai alapjáról és fontosságáról

Krisztus Testéről, az Újszövetségi Gyülekezetről, az Eklézsiáról van szó. Hogyan működik jól, miként növekedik és épül? Úgy, hogy vannak olyan kapcsolatrendszer a gyülekezetben belül, amelyek munkálják az egybeilleszkedést és az összefogást. Ezt szolgálják a kicsoportok a gyülekezetben, amelyben minden tag megtalálja a helyét és a módját, ahogyan ki-ki adottságainak megfelelően működhet az épülés érdekében. Cél a **szeretközösség megvalósítása**: erről ismerik fel az emberek, hogy Krisztus tanítványai vagyunk (Jn 13:35). A szeretet gyakorlása azonban időigényes: meghallgatni, megismerni egymást, segíteni, együtt szolgálni – ez **csak kicsoportos közösségekben valósítható meg**. Bizonyos létszámon túl felszínessé válnak a kapcsolataink.

János apostol arról ír, hogy Jézus váltságának célja, hogy közösségünk legyen az Atyával, az Ő Fiával és egymással. Ez a közösség (koinonia) úgy valósul meg, „*ha a világosságban járunk, ahogyan Ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől*” (1Jn 1:3-7). Vagyis az igazi közösség azok között valósul meg akik Krisztus világosságában megnyílnak egymás előtt, vállalják egymást, Istent együtt imádva és szolgálva építik Isten országát. A Krisztus világosságában az Ő vérenek bűntől megtisztító erejét is jobban megtapasztalják. Ez pedig csak kis csoportos közösségben valósítható meg.

Jézus hatalommal hirdette az Evangéliumot a tömegeknek, de fontosnak (fontosabbnak) tartotta, hogy kiválasszon 12 tanítványt, akikkel szoros kapcsolatban együtt élt, akiket felkészített az apostoli szolgálatra. A 12 tanítvány közül is kiválasztott hármat: velük még szorosabb közösséget ápolt, őket vitte magával a megdicsőülés hegyére és a Gecsemáné kerti tusájába. Ismerve emberi korlátainkat tette ezt, és példát mutatott nekünk.

Az ApCsel 2:42-ben arról olvasunk, hogy **a jeruzsálemi gyülekezet tagjai** „*kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban*”. Később aztán arról is olvasunk, hogy miként gyakorolták az egymással való közösséget: „*Egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban és házaként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel*” (ApCsel 2:46). Majd jóval későbbi időről ezt olvassuk: „*hirdették a Krisztus Jézust a templomban és házaként*” (ApCsel 5:42). Ezek a bibliai feljegyzések arról beszélnek, hogy a jeruzsálemi gyülekezet tagjai nagy tömegben együtt hallgatták meg az apostolok tanítását, de utána kis házi csoportokban beszéltek meg az Ige üzenetét, és gyakorolták az egymással való közösséget.

A keresztyénség első három évszázadában – az Evangélium gyorsan terjedő hőskorában – kevés helyen nyílt arra lehetőség, hogy a gyülekezetek saját épületet építsenek, vagy nagyobb helységet béreljenek. Így sok családi háznál működő gyülekezetekben éltek és munkálkodtak. Lídia a házában adott helyet az első európai gyülekezetnek (ApCsel 16:15). A Római levél 16:5,14,15 versei is házaknál működő gyülekezetről szólnak. Kényszerhelyzet volt ez az üldözött keresztyén egyház hőskorában, de az is nyilvánvaló, hogy a szeretetközösség és az evangéliumi hatékonyság sokkal erőteljesebb volt akkor, mint a később felépülő jórészt megtéretlen tömeget befogadó nagy templomokban.

Angliában a 17. században elinduló **puritán** mozgalom, majd a 17. században elinduló és a 18. században kibontakozó **pietista** mozgalom újra felfedezte a kis csoportos közösségek fon-

tosságát. Az Isten után szomjazó emberek nem elégedtek meg az ortodoxia száraz szalmájával, vagy a racionalista elmélkedésekkel. Kis kegyességi csoportokban házaknál jöttek össze és tanulmányozták, megbeszélték a Biblia szövegét, majd megosztva problémáikat, terheiket és örömeiket egyenként imádkoztak. Felismerték és tanították a személyes megtérés és újjászületés fontosságát. Ilyen kegyes, bibliás és imádkozó csoportra talált rá Novák Antal baptista bibliaárus Nagyszalontán 1874-ben. Beszélt nekik a bemerítés bibliai igazságáról és a bemerített testvérek önállóan missziózó szeretetközösségéről. Így született meg az első magyar nyelvű baptista gyülekezet Magyarországon. Ebből a kis csoportos közösségből indult el két olyan parasztproféta, (Kornya Mihály és Tóth Mihály), akik az elmúlt másfél évszázad legeredményesebb magyar baptista igehirdetői voltak. Történelmi tény, hogy több helyen – így Békésen és Hajdúböszörményben – **ilyen bibliás csoportokból jött létre a baptista gyülekezet.**

A teológiai Szemináriumban az egyik tanárom – aki az USA-ban végezte tanulmányait – beszélt arról az ideális gyülekezetről, ahol nemcsak a gyermekek, hanem minden tag vasárnapi iskolai csoportban tanulmányozza az Igét, és gyakorolja az egymással való közösséget. Ilyet azonban akkor sehol sem láttam országunkban. 1970-ben, **Torontóban** egy angol nyelvű gyülekezetben elcsodálkozva láttam, hogy a 300 tagú gyülekezet kb. 15 kisterembe érkezett, ahol csoportokban a megadott Igéről, majd köznapi problémáikról egy órahosszig beszélgettek, imádkoztak, és utána jöttek a közös istentiszteletre. 1985-ben, **Clevelandban** egy 4000 tagú gyülekezet vendége voltam. Itt a hatalmas templom mellett egy még nagyobb, több emeletes épületben legalább 50 kisterem várta a csoportokat. Egy etnikai (magyar) csoport is volt, amelyen én is részt vettem. Ugyanezen az utamon megismerkedtem **Cherry Hill-ben** egy népes baptista gyülekezettel, amely nem kistermeket épített a csoportok számára, hanem családi házaknál hozták létre a kiscsoportokat, azzal a missziós céllal, hogy a csoportból új gyülekezet növekedjen és jöjjön létre. Mint mondták 30 év alatt 9 új gyülekezet született ilyenformán. 1995-ben, **Szőulban** 6000 tagúnak mondták azt a baptista gyülekezetet, amely egy magyar csoportot látott vendégül. Egy nagy, tíz napos evangéliumi konferencián jártunk ott. Végigvezettek bennünket a templom mellett lévő 5 emeletes épület számtalan kistermén, amelyekben – az istentisztelet előtt – korszerinti kis csoportok gyakorolták a közösséget. A felsorolt tapasztalatok, de főként a szoros szeretetközösség munkálásának a vágya késztett arra, hogy gyülekezeteimben megvalósuljon a kiscsoportos közösség. **Budafokon** ezzel a céllal építettünk számos kistermet, de igénybe vettük az irodát és a lelkészlakást is a kialakult csoportos alkalmakra. Örömmel emlékezem a csoportban feloldódó és megnyíló emberekre. Különösen több olyan nem hívő házastársra, akik itt feloldódtak, egyszer csak imában is megszólaltak, majd kérték a bemerítésüket. **Debrecenben** 18 kistermet létesítettünk a padlástérben és a pincében. 30-40 személy jelent meg korábban a vasárnap reggeli imaórán (az akkor 300 tagú gyülekezetben), akik közül 25-30 imádkozott is. A kiscsoportokban több mint 200-an vettek részt és ott természetes volt, hogy mindenki imádkozik. (Gyakran nem is csak egyszer.) **Kecskeméten** talált a legmelegebb fogadtatásra a kiscsoportos közösség gyakorlása. Itt 14 kistermet építettünk az új imaházban. Máshol is megtörtént, de itt különösen kialakult, hogy több csoportnak nem volt elég a vasárnap reggeli egy órahossza, hanem egy hétköznap este is összejöttek vagy az imaháznál, vagy – több esetben – házi közösségben. Az is gyakorlattá vált a kisközösségekben hogy a csoport tagjai elhívták érdeklődő barátaikat, közös kirándulásokat, együttes üdülést, vagy éppen missziós utat szerveztek a csoport számára. **Dunaharasztin** is megvalósult a kiscsoportos közösségek gyakorlata. Így nemcsak egy személy készült az imaóra vezetésére, hanem minden csoport vezetője. Természetesen a csoportközösség irányítása egészen más hozzáállást és felkészülést igényel, mint a hagyományos imaóra vezetése. Itt is azt tapasztaltuk, hogy az egyes csoportok több irányú, önálló missziós tevékenysége is kialakult.

Korunk egyik beteges tünete: az elidegenedés. Betegessé váló individualizmus ez, amelyben a magányosság, a „személyi jog” uralma valósul meg. Különösen városokban látványos ez. Egész falu lakossága zsúfolódik össze egy tömbházban, de – általában – az egy méterre lévő szomszédnak is esetleg a nevét ismerik. (Azt is a névtábláról.) Egyre többször halljuk: ez „magánügy”. Aztán vele jár a társnélküliség, a gondok terhe, a depressziós vergődés, amelyen majd a hívatásos pszichológus „segít”(?) Ez a beteges gondolkodás a gyülekezeteinkbe is behatolt. Nem ismerjük egymás terheit, gondjait, örömeit és problémáit. Sokan el is utasítanak: „ne avatkozz az én életembe” – mondják. Pedig a gyülekezet csak akkor hatékony, ha megvalósul, amit az Ige mond: „*Ha szenved az egyik tag, veled együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, veled együtt örül valamennyi*” (1Kor 12:26). **Csak szeretetközösségben élhetünk krisztusi módon örömben, lelki szabadságban, hatékonyan és gyümölcsözően.**

A kiscsoportok működéséről

Első és fontos kérdés, hogy **mikor és hol tartsa alkalmait a kis csoport?** Ezt természetesen befolyásolják a helyi lehetőségek. Ahol van megfelelő számú kisterem, ott meleg otthont alakíthat ki magának ezekben a csoport. A lakásban tartott alkalmaknak van olyan előnye, hogy még oldottabbak a résztvevők és ide könnyebben eljönnek a gyülekezethez nem tartozó ismerősök. Lehet tartani váltakozó helyen is, de az állandó hely előnye, hogy az illetékesek mindig tudják hova kell menniük. Az időpont dolgában legtöbb helyen a **régi imaóra idejében valósult meg** a kiscsoportos közösség. Ez persze csak akkor lehetséges, ha megfelelő számú kisterem áll rendelkezésre. Ennek hiánya esetén csak házaknál és más időpontban gyülekezhetnek a csoport tagjai.

Következő fontos kérdés, hogy **milyen szempontok szerint hozzuk létre a csoportokat?** Az imaház kistermeiben tartott csoportok esetén a legegyszerűbb a **korszerinti** csoportosítás. Fontos azonban, hogy ebben ne legyünk merevek. Legyen szabadsága mindenkinek eldönteni, hogy melyik csoportba akar tartozni. Előfordulhat **témaszerinti** csoport. Például egy szociális szolgálati csoport, vagy egy tudományos iget tanulmányt folytató csoport, stb. A magánháznál tartott csoport esetén természetesebb a **lakhely szerinti** csoport, vagyis az adott lakás körzetében élők jönnek össze.

Jó, ha a csoportalkalmakon valamilyen nagyon egyszerű **vendéglátás** is megvalósul. Fontos, hogy ne váljon főtevékenységgé az étkezés, illetve a vendéglátás. Maximum tea, üdítő, kalács, vagy pogácsa kerüljön terítékre. Cél nem az étkezés, hanem a feloldódás.

Fontos a **csoportalkalom tartalmi rendjének a helyes kialakítása és betartása.** Vegyük sorra azt, ami jó, ha megtörténik a csoport alkalmain: (1) **Bemutatkozás.** A közösséggé válás fontos feltétele, hogy a csoport minden tagja bemutkozzon. Mélyreható és őszinte kitérülésközről van szó, amelynek során régi ismerősökről is kiderül, hogy mennyire fölszínesen ismertük eddig egymást. Emberi, testi, lelki életünk kinyitásának alkalma ez, természetesen minden kényszer, erőltetés nélkül. Jó, ha kérdések is elhangzanak, minden „vájválódás” nélkül. Mivel ez időigényes, egy alkalmon egy, esetleg két bemutatkozás szokott megvalósulni. Minden új csoporttag beépülése bemutatkozással történik. (2) **Igei beszélgetés** a csoportvezető bevezetésével és irányításával. A bevezetés legyen rövid, nem prédikáció, hanem inkább kérdéseket felvető vitaindító. Senki se beszéljen hosszan, lehetőleg mindenki – erőltetés nélkül – szólaljon meg. Kimutatták, hogy tízszer annyi marad meg bennünk abból, amit megbeszélünk, mint amit csak passzívan meghallgatunk. (3) **Imádkozás.** Rövid, tárgyyszerű, szóvirágok nélküli őszinte kitérülésköz a jó, a speciális és konkrét imatémákat is összegyűjtve. Ne akarjon mindenki mindent felsorolni, hanem mindenki azt mondja el, amit leginkább szívére helyezett az Úr. Legyünk egyek az imában, inkább többször szólaljunk meg röviden, mint egyszer hosszan. (4) **Közösség-gyakorlás.** Adjunk időt arra, hogy ki-ki elmondhassa örömét,

terhét, a problémáit. Természetesen egymásra figyelő rövidséggel. Ilyenkor tanácsot is adhatunk egymásnak, szívünkre vesszük egymás terhét és osztozunk az örömeiben.

A csoportközösség alkalmain a **Lélek szabadsága uralkodjon**. Például ha valaki bűnbánatban, vagy nehéz próbák súlya alatt lélekben összetörik, átírja a szokásos rendet, mert az illető mellé kell állni, illetve térdelni. (Gondoljunk arra, amikor egy házi összejövetel alkalmán megbontották a tetőt, és Jézus elé eresztették a bénát. „Botrányos” eset! Jézus abbahagyta a beszédét és a bénával foglalkozott. Mk 2:1-12)

Különleges csoportalkalmak erősítik a csoport tagjainak jó közösségét, és gazdag gyümölcsözésre nyitnak lehetőséget. Ilyen alkalom lehet egy tag születésnapjának a megünneplése, közös kirándulás, közös üdülés esetleg a családtagokkal együtt, a csoport szolgálata a helyi gyülekezetben, vagy misszióútja más területre, stb. Fontos, hogy az ilyen különleges csoportprogramokat egyeztessük a gyülekezet pásztorával. Kell, hogy a csoport önálló missziós tevékenységet folytasson, de legalább ennyire fontos, hogy a külön programokat – a gyülekezet egységét erősítve – egyeztessük a gyülekezet vezetőivel.

Legyen cél a lélekmentés. A jó szeretetközösség kiváló és vonzó alkalmakat nyújt arra, hogy az Istent és üdvösséget kereső emberek megtérésre jussanak. Sok magányosságban és bűnbánatban vergődő ember keresi lelki otthonát és üdvösségét. Szomszédok, munkatársak, Istentől távolálló emberek között felismerjük azt, akit elhívhatunk a csoportba. Mielőtt eljönne, imádkozhatunk érte a csoportban. Isten arra hívott, hogy ne csak a magunk lelki növekedését, hanem elveszettek megmentését is munkáljuk a csoportban.

A gyülekezet egységének megőrzése

Vannak, akik azért ellenzik a kics csoportos közösségeket, mert a gyülekezet egységét féltik. Attól félnek, hogy a csoportok darabokra szaggatják a gyülekezetet. A csoportos közösségek célja a gyülekezet egységének és missziós erejének a növelése. Ennek ellenére a félelem jogos. Ha nem a Szentlélek vezetése és bölcsessége szerint működnek a csoportok megtörténhet, hogy egy-egy csoport idegen hatás kerül. Fontos tehát a csoportok Lélek szerint való irányítása, a szeretetben és közös missziós célokban való egység megőrzése. (Például a legtöbb gyógyszer: mérge, mégis – megfelelő módon – nagyon sok betegség gyógyítására használjuk) Lássuk hát hogyan erősítik a csoportok a gyülekezet lelki egységét? (1) **A csoportvezetők jó közössége és rendszeres találkozója.** Cherry Hillben beszámoltak arról, hogy a házi csoportok vezetői minden szombatn több órán át megbeszélnek a témát, a csoportok állapotát és buzgó imaközösségben fordulnak Isten felé. Budafokon minden vasárnap reggel beszélgetésben és imaközösségben voltunk együtt a csoportvezetőkkel. Debrecenben és Kecskeméten is rendszeresen találkoztunk a csoportvezetőkkel. Ezek a találkozásokon a lelkipásztor irányításával a csoport vezetői a gyülekezet közös céljait és programjait is megbeszéli. (2) Fontos, hogy **a csoportok igei témája lehetőleg azonos legyen,** és minden csoportvezető kapjon kezébe kidolgozott vázlatot a témáról. Ez a feladat a lelkipásztornak sok munkájába kerül, de megéri. Amióta a Mindenki Vasárnapi Iskolája minden vasárnapra témákat jelölt ki, ezt gyakran átvettük. Előfordult, hogy egy-egy csoport külön témával kívánt foglalkozni. Megfelelő egyeztetéssel természetesen ez is lehetséges. A legtöbb esetben a csoportoknak is, a csoportvezetőknek is az volt az igénye, hogy a csoportban az istentiszteleten elhangzó Igével kívánnak foglalkozni és annak a vázlatát kérték. Azzal indokolták, hogy így a szószékről a csoportban megbeszélte igei témát összefoglalva és üzenetként hallják. A lényeg, hogy a csoportok igei témája legyen a Szentlélek fegyelme és szabadsága szerint egyeztetve. (3) A gyülekezet és különösen a különféle szolgálatban állók lelki egységének megőrzése és mélyítése – az én tapasztalatom szerint – leginkább az évenként megtartott több napos **„Szolgálattevők csendes napjain”** valósult meg. Minden gyülekezetben gyakoroltuk, hogy (leginkább ősz elején) néhány napra elvonultunk egy üdülőbe, ahol nagyon intenzív közösséget gyakoroltunk. Itt

nemcsak a csoportvezetők, hanem a Vezetőség tagjai, az ének, a zene, az ifjúság, a nők, a gyermekek, és minden más gyülekezetben működő alakulatnak a szolgálattevői állunk az Úr és egymás elé. Előbb egyenként mindenki, majd a szolgálati területek, a missziós célok és stratégia kerültek elő. Mindenkiért személyesen, majd a missziós területekért imádkoztunk. Őszinte vallomások, megtisztulások, szent elhatározások születtek, leginkább pedig a jövő missziós feladatai és céljai tettek egyé bennünket.

A csoportvezető személye

Isten személyeket választ ki és hív el a szolgálatra. A csoportok jó és áldásos működésének **kulcskérdése, hogy Isten által elhívott és a szolgálatra felkészült vezetői legyenek.** Ezek a személyek ott vannak minden gyülekezetben, ahol újjászületett emberek alkotják a gyülekezetet. Talán tétlenek, bénák, a földi élet dolgaiban elfoglalt emberek, mert még nem ért el hozzánk Isten megszólítása és emiatt sok lelkipásztor úgy gondolja, hogy az ő gyülekezetében nincsenek alkalmas emberek. 1982-ben Budafokon Paul Bubar amerikai misszionárius a hívők-höz szólt. Odaszánásra és szolgálatra szólította fel őket. Az igeszolgálat végén felszólította azokat, akik készek az idejüket és a képességeiket Isten oltárára tenni. A 250 körüli hallgató-ságból 86-an jöttek előre és fogadták meg, hogy beállnak Isten szolgálatába. Számukra tanítvány-sági tanfolyamokat szerveztünk. Nem mindannyian, de a többségük hű maradt a döntéséhez. Ezekből verbuválódtak a csoportok vezetői. 1989 őszén Debrecenben Bibliaiskolát hirdettem: hetenkénti több órás alkalmakat. Jegyzetek készültek, a hallgatóknak vizsgáznuk kellett. Több előadó is szolgálatot vállalt. Hat hónapig tartott az „iskola”. Mintegy 70-en jelentkeztek és a többségük hűséggel tanult. A tanulás mellett itt is fontosabb volt az odaszánás. Az „iskolán” kívül tanítványképző csoportok is működtek. Így, amikor 1990-ben elindult a kiscsoportos foglalkozás, készen álltak a vezetők. Hasonlóan történt Kecskeméten és Dunaharaszti-ban is. A kiscsoportok elindulását megelőzték szolgálatra való odaszánások és komoly képzések. Jézus is három évig képezte a korábban személyesen elhívott tanítványokat.

Végezetül arra hívom fel a figyelmet, hogy **mire kell odafigyelnie a csoportvezetőnek**, ha jól és gyümölcsözően szeretné végezni a szolgálatát. Ezek a következők: (1) Minden alkalomra alaposan készüljön fel. Nemcsak ő beszél, kérdezni is fogják. (2) A bevezetője legyen rövid, a tárgyalt Ige háttérét és szövegi környezetét megmagyarázó, inkább kérdéseket támasz-szon, mint prédikációt mondjon. (3) Az igei szöveg elsősorban neki szóljon, így lesz üzenetté mások felé is. (4) Készítsen elő kérdéseket a szöveggel kapcsolatosan, de mindig csak egy kérdést tegyen fel, amikor azt megbeszélték akkor lépjen tovább. (5) A kérdéseit és a válaszait a csoport legkisebb ismerettel rendelkező tagjához szabva fogalmazza meg. (6) Először átfogó kérdéseket tegyen fel, aztán menjen a részletekbe. (7) A kérdések inkább gyakorlati jellegűek legyenek, mint elméletiek. (8) Adjon lehetőséget arra, hogy a csoport tagjai tegyenek fel kérdéseket. (9) Örüljön annak, ha a csoport tagjai válaszolnak a kérdésekre, ne akarjon mindent ő megválaszolni. (10) Irányítsa a beszélgetést, ne prédikáljon. (11) Finoman állítsa le azt, aki sokat beszél. (12) Bölcsen tegyen fel kérdést külön annak, aki még nem szólalt meg. (13) Ha valaki igeellenes látást mond, bölcsen és szelíden le kell leplezni, esetleg arra kérni, hogy külön beszélgessenek a témáról. A vita lehet hasznos is, de vigyázni kell, hogy az indulat ne jusson szóhoz. (14) Igyekezzen a csoportalkalom időbeosztását kézben tartani, hogy lehetőleg jusson megfelelő idő mindhárom feladatra: ige, ima, közösséggyakorlás. (15) Kérje a bölcsesség, a szeretet, a szelídség és a józanság Lelkének kenetét, és Ő segíteni fogja.

Összegzésül lássuk, hogy a kiscsoportok igei és imaközössége valóságos szellemi közösséget munkál Krisztus Testének tagjai között. Az Igéről való beszélgetés felkészít arra is, hogy ne csak passzív hallgatók legyünk, hanem legyünk készek és alkalmasok az Ige üzenetének átadására is bárkinek, az Istent kereső embereknek is.

Házasság, elválás, újránházasodás

És: ki méltó az Úr szolgálatára

(Elhangzott Rákoskeresztúron 2011. november 27-én)

Bevezetés

A téma sajnos aktuális. A házasság Isten szerint való bibliai tekintélye töredezik, romokban hever. Nemcsak arról van már szó, hogy a házasságok több mint fele válással végződik, hanem arról, hogy egyre kevesebb házasság jön létre, egyre kevesebben vállalnak felelős, tartós és szent életközösséget egymással. A fiatalok jelentős része már serdülőkorban szexuális párkapcsolatot kezd, és felelőtlenül váltogatva a partnereiket „keresik az igazit”. Mert lelke mélyén minden ember magával hozza azt a szent vágyat, hogy egy igazi társra találjon. A test, a test kéjes vágyainak uralma, az ösztönök indulatából táplálkozó sodrás azonban démonikus erővel rontja meg a józan és tiszta élethez szükséges képességet is. A mai fiatalok és felnőttek jelentős része házasság helyett hosszabb - rövidebb időre (felelősséget nem vállaló), élettársi kapcsolatokat hoz létre, amelynek létezését már az állami törvényhozás is elismeri. Sőt egyre több azoknak is a száma, akik még a tartósabb élettársi viszonyt sem vállalják, hanem szingli (magányos) életformában, váltogatott partnerekkel elégitik ki testi vágyaikat. A hagyományos és szent családi élet nagymértékű széthullása, a válások, a felelőtlen életvitel, a nyugalmat és lelki biztonságot jelentő meleg családi otthon hiánya számtalan hátrányos következménnyel jár nemcsak az egyének, hanem az egész társadalom számára is. Harag, gyűlölködések, pereskedések, súlyosabb esetekben depressziós idegromlás, vagy hajléktalanná vált emberek, leginkább pedig lelkileg sérült gyermekek a szomorú eredmény. Mindez már nemcsak hitbeli, erkölcsi probléma, hanem társadalmi problémává is nőtt. A hagyományos családi élet hiányának következménye, hogy egyre kevesebb gyermek születik. Hazánkban minden évben egy közepes méretű várossal vagyunk kevesebben. Az ijesztő jövő pedig, hogy az egyre kevesebb és erkölcsileg is zilált fiatal nem tudja eltartani az egyre nagyobb létszámú nyugdíjast.

Számunkra, hívő emberek számára fájdalmas tény, hogy a felvázolt romlás közénk is behatolt. A hívő emberek közt is egyre több a válás, a magányos életmód, a lelkileg sérült gyermek. Sőt kezd elterjedni a házasság előtti együttélés is. Egy lelkipásztor fia keresett fel a napokban (édesanyja tanácsára) beszélgetésre, és kölcsönt kérni tőlem. Kiderült, hogy menyasszonyával már közös háztartásban élnek, de szeretnének megtérni és házasságot kötni, az új életkezdéshez azonban – mint mondták – 100.000 forint kölcsönre van szükségük. Ez a helyzetkép élesen felvetette bennem a kérdést: vajon Isten hogyan viszonyul a mai modern élet romlottságában elsodródott, de talán lelkük mélyén Istenre szomjazó emberek felé? (Az említett fiúban őszinte vágyat érzektem.) A törvény szigorával megkövezni kell-e, vagy irgalmas szeretettel (és áldozattal is) segíteni kell-e őket, hogy megtérésre jussanak? – Kérdés: megszólítja-e ma is Jézus a Samáriai asszonyt, aki ötször vált el és most éppen élettársi kapcsolatban van valakivel? Élő vizet kínál-e neki ma is? – Elfogadja-e még a szolgálatát is, amint ott akkor annak az asszonynak Sikár városában? (Jn 4:4-42) Védelmére kel-e ma is Jézus a tetten ért asszonynak, akinek nemcsak a bűnét látta, hanem a vágyát is a szabadulásra? Valamint látta, hogy a vádlói se különbek nála. (Jn 8:3-11) Az Írás azt mondja, hogy „*Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz*” (Zsid 13:8)

A körülöttünk élő emberek jelentős része különféle lelki válságban, sokan párkapcsolati, vagy a szennyes vágyak uralmának rabságában vergődnek. A hívők közt is egyre többen akadnak ilyenek. Kárhozatra kell-e ítélni valamennyit? Vagy éppen a felelőtlen döntéseik nyomán kialakult válságos helyzet töri össze bűnismertre az ilyen embereket, hogy végre megnyíljon szívük a kegyelem Evangéliuma felé? Egy házassági válás esetén valószínű, hogy mindketten vétkesek, mégis nagy különbség van a hűtlen és a hűtlenül elhagyott között. De talán mindketten gyógyulást keresnek a további életük számára. Van-e bocsánat, gyógyulás és helyreál-

lás az ilyen emberek részére? A Szentlélek vezetésével, és az Ige világosságában keressük a választ ezekre a kérdésekre.

Jézus tanítása a házasságról és az elválásról

Jézus határozott és világos tanítást mondott, válaszolva a farizeusok házasságra és válásra vonatkozó kérdésére. Mt 19:3-tól olvassuk: „*Farizeusok mentek hozzá, hogy kísértsék, és megkérdezték tőle: Szabad-e az embernek bármilyen okból elbocsátania a feleségét? Ő így válaszolt: Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfit és nőt teremtette őket? Majd így folytatta: Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassa. Erre azt mondták neki: Akkor miért rendelte el Mózes, hogy aki elbocsátja a feleségét, adjon váló levelet neki? – Jézus így válaszolt: Mózes szívetek keménysége miatt engedte meg, hogy elbocsássátok feleségeteket, de ez kezdettől fogva nem így volt. Mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét – a paráznaság esetét kivéve – és mást vesz feleségül, az házasságtörő”.*

A farizeusok kísértő, vagyis kötekedő kérdése a házasság és válás témakörében azt mutatja, hogy a zsidók körében vitás volt ez a probléma. Mózes törvénye alapján az Ószövetség idején megengedték a válást és a többnejűséget is. Jézus viszont határozottan kijelenti, hogy **a házasság egy férfi és egy nő Isten által megszentelt közössége**, és „*amit Isten egybekötött, ember azt ne válassa el*”. Tehát Jézus a házasságban egy férfi és egy nő szent frigyét tartja egyedül Istentől valónak. A keresztyénségben ez lett szentségi és törvényes rend, a keresztyén országok polgári törvényhozásában is. Jézus az idézett szövegben **egy okot jelöl meg, amely miatt a házasság felbontható**: a paráznaságot. Vagyis ha az egyik házastárs egy harmadik személlyel szexuális kapcsolatot létesít, ezzel – Jézus szerint – okot adott arra, hogy a házastársa tőle elváljon. Jézus azonban nem az igazakért, hanem a bűnösökért jött. Élő vizet adott a Samáriai asszonynak és gyógyulást a tetten értnek. Az Ő összes tanítását figyelembe véve, elbukás esetén is van helye, sőt helyes előnyben részesíteni a megbánás és megbocsátás lehetőségét. Vagyis ha az elbukott házastárs megbánja és rendezi bűnét Istennel és a házastársával, helye van a bocsánatban való gyógyulásnak. Több ilyen esetet ismerek. Egy kiemelkedő történet: Egy avatott szolgálatban lévő férj kora hajnalban vert fel és zokogva mondta el, hogy „tetten érte” a feleségét. – „Mindennek vége, széthull a családom” – mondta keserűen. – Szeretted a feleséged annyira, hogy meg tudnál neki bocsátani? – kérdeztem. – „Azért gyötörődöm, mert szeretem, könyörgött is a bocsánatért, de ezek után képtelenség” – mondta. Aztán imádkozás után mégis azzal ment haza, hogy beszélgetnek. Örömmel jelezték, hogy minden rendbe jött. Nem lett semmiféle „ügy” a dologból. A férj – rövid tartózkodás után – tovább szolgált, a feleség által a következő években több megtérés történt. Vagyis talán éppen ezek után tért meg igazán.

Lehet tehát elesésből teljesen meggyógyulni, de ha a hűtlen fél megkeményedik, elhagyja a társát, és tartós kapcsolatot létesít egy harmadik személlyel, ezzel ő okot adott az elválásra, sőt a volt házastársa számára meghalt, és felszabadította elhagyott társát az új életkezdésre.

Mózes megengedte

Jézus ezzel indokolta a házasság és a válás ószövetségi rendjét. Különleges indoklás. Kérdés: tett-e, megengedett-e bármit is Mózes Isten akarata ellenére? A Szentírás szerint Mózes szelídlelkű ember volt, de éppen az Istenhez való ragaszkodása határozott és kemény cselekvésekre is készítette. Gondoljunk az aranyborjú miatt megölt 3000 emberre, vagy Moáb lányainak csábítása nyomán a Mózes parancsára kivégzett 24000 halottra. „*Ha valaki feleségül vesz egy leányt, de később nem találja kedvére valónak, mert valami ellenszenvest talál benne, akkor írjon váló levelet, adja azt az asszony kezébe, és úgy küldje el*” – szól a mózesi törvény (5Móz 24:1). A válás területén valóban engedékeny volt Mózes. Minden bizonnyal azonban

nem önkényesen tette. Arra kell gondolnunk, hogy maga **Isten megértő szeretettel figyelembe vette az akkori kor közerkölcsei és házassági rendjét**. Például amikor **Ábrahám** és Sára az éhség miatt Egyiptomba menekültek, a „szép arcú” Sára – közös megegyezéssel – vállalta a fáraóval való testi közösséget, Isten pedig egyiküknek sem róta bűnül ezt a kalandot, sem az érte kapott gazdag anyagi juttatásokat. Inkább a fáraót sújtotta „nagy csapásokkal,”– így védte meg Ábrahám házasságát (1Móz 12:10-20). Hágár története sem illeszthető a mai keresztény szemléletünkbe (1Móz 16:1-3). **Jákóbnak** két feleségétől és két ágyasától származik Izrael 12 törzse, akiknek a neve a mennyei Jeruzsálem kapuin is ott lesz. (Jel 21:12) **Dávid** az Isten szíve szerint való ember volt, akinek próféciai és énekei a mi szívünket is Isten felé fordítják. Örök példaképként állítja őt Isten elénk és az ő Fia – testi utódjaként – Jézus Krisztus, a világ Megváltója. Dávidnak hét feleségét nevezi meg a Szentírás, majd az 1Krón 14:3 megjegyzi: „*még több feleséget*” is vett magához. Igaz, hogy amikor a többnejűség erkölcsi rendjét megszegve egy férjes asszonyt szerzett meg (gyilkosság révén) magának, ezt a bűnét mélyeséges bűnbánatban kellett megvallania az 51. Zsoltárban. – Bár bűnének következményeit hordoznia kellett, Isten teljességgel megbocsátott neki. Nem, állította félre a királyságból, nem vontta meg tőle a prófétai kenetét és szolgálatát sem. **A többnejűség természetes volt a zsidóság körében**. Erre utal Pál utasítása is, amikor – Jézus rendelkezéséhez igazodva – azt írja, hogy püspöknek, vagy diakónusnak csak „egyfeleségű” férfit avassanak fel. (1Tim 3:2,12) Nyilvánvaló, hogy az Ószövetség idején a többnejűség és az elválás Isten megengedő akarata szerint való volt.

Jézus „az elveszettet” keresi

A farizeusok és az írástudók (a Jézus korabeli zsidóság, törvényhez hű vallásos elitrétege) megbotránkoztak abban, hogy Jézus elfogadta a vámszedő Mátét és Zákéust, és bocsánatot hirdetett egy bűnében mélyre süllyedt asszony számára a Simon farizeus házában (Mt 9:9-13, Lk 7:36-50). Ma is akadnak akik bizonyos bűnösnek ítélt helyzetben lévőket, például az elvált embereket, kollektív bűnösöknek nyilvánítva végleg kizárnák a gyülekezet közösségéből, különösen pedig mindenféle szolgálatból. Természetes, hogy amint Jézus tette, nekünk is a házasságban való hűség és szilárdság fontosságát, konfliktus esetén is a megbékélést és a gyógyulást kell képviselnünk. Ugyanakkor Jézus azt is kijelentette: „*Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet*” (Lk 19:10). Ébredési idők igazolják, hogy ma is jórészt azok keresik Istent, a lelkük békéjét és a bűneik bocsánatát, akiket elsodortak a bűnös vágyaik, akik „törvénytelen” együttélések, válások főszereplői, vagy elszenvető áldozatai voltak. Jézus nem azért jött, hogy az igaz és jó emberek társaságát hozza létre. Ő a bűnösökért jött, azokért akik felismerik és elismerik hibáikat és bűneiket, az elveszett állapotukat, és hit által elfogadják Őt. Hittel elfogadják, hogy a bűneiket és az ó-emberi romlottságukat Jézus a keresztre, a halálba vitte, feltámadásának ereje által pedig új emberré teremti őket. Elképzelhetetlen, hogy ma, amikor lassan az emberek többsége házassági, együttélési bonyodalmak részese, vagy sérültje és áldozata, Isten kegyelme ne nyitna kaput számukra Jézus Krisztus által a bocsánatra, az üdvösségre, a teljes gyógyulásra, és az Ő szolgálatára is. Teljes mértékben egyetértünk azzal, hogy az egyik budapesti gyülekezetünk „váló hálót” hozott létre. Olyan közösséget, amelyben az elvált emberek számára munkálják a lelki gyógyulást és Krisztusban az újrakezdés lehetőségét. A kezdeményezés országos mozgalommá kezd szélesedni. Vezetőjét – aki maga is elvált ember – ünnepélyesen is kirendelték erre a szolgálatra. Természetesen csak **bűnbánatban való igazi és teljes összetörés nyitja meg a kegyelemből való bocsánat és a gyógyulás kapuját**. Péter lelki paráznaságot, vagyis hűtlenséget követett el Jézus ellen, amikor háromszor, esküvéssel megtagadta Őt. Azonban őszinte és mély bűnbánatban megbánta, így Jézus nemcsak megbocsátott neki, hanem megerősítette őt az apostolságában (Mt 26:75, Jn 21:15-17). János apostol írja: „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő, megbocsátja*

bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól” (1Jn 1:9). János nem ír arról, hogy a házassággal és elválással kapcsolatos bűnökre megbánás esetén sincs bocsánat.

Pál apostol a válásról

Amint láttuk Jézus a paráznaságot (az egyik házaspár harmadik személlyel való tartós életközösségét) jelöli meg elfogadható válás-oknak. Pál apostol további két okot is megjelöl. Az egyik: **a házaspár hitetlensége**. *„Ha pedig a hitetlen házastárs válni akar, válják el, nincs szolgaság alá vetve a hívő férj, vagy a hívő feleség az ilyen esetekben”* – írja az apostol (1Kor 7:15). Ugyanakkor hangsúlyosan kéri az apostol, hogy csak abban az esetben történjen válás, **ha a hitetlen házastárs ezt akarja**. A hívő házastárs ne kezdeményezzen, és ne akarjon válást. *„Mert mit tudod te, asszony, vajon megmentheted-e a férjedet? Vagy mit tudod te, férfi, vajon megmentheted-e a feleségedet?”* – kérdezi Pál (1Kor 7:16). Üzenet ez a vegyes házasságban élő hívőknek. Szép és nehéz küldetésben élnek: amint Péter apostol írja: *„a magaviseletük, szavak nélkül is nyerve meg őket, (a nem hívő házastársat) felfigyelve istenfélő, tiszta életetekre”* (1Pt 3:1-2)

A másik válási okot én így nevezem: **összeférhetetlenség**. Pál így fogalmaz: *„A házásoknak pedig nem én parancsolom, hanem az Úr, hogy az asszony ne válják el a férjétől. Ha azonban elválik, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki a férjével. A férfi se bocsássa el a feleségét”* (1Kor 7:10-11). Mintha azt lehetne ebből érteni, hogy aki az egy házasságban összeférhetetlen, jobb, ha házasság nélkül marad, hiszen egy új házasságba is önmagát viszi. Vagy azt kell értenünk az igei a szövegből, hogy ha nincs hűtlenségi, vagy hitetlenségi ok, akkor a hívő házastársak – konfliktus esetén is – (hit és szeretet által) igyekezzenek megtalálni újra a megbékélés útját.

Pál apostol a házasságról és az újr házasságról

Pál apostol házasságra vonatkozó álláspontjánál figyelembe kell vennünk azt az őszinte buzgóságból fakadó látását, hogy *„hátralévő idő rövidre szabott”, „E világ ábrázata elmúlik. Azt szeretném, hogy gond ne terheljen titeket. Aki nőtlen, az az Úr dolgaival törődik, hogyan lehet tetszésére az Úrnak. Aki viszont megházasodott, az a világi dolgokkal törődik: hogyan lehet tetszésére a feleségének, ezért élete megosztott”* (1Kor 7:29,31-34). Vagyis **az apostol nagyon közelre várta vissza Jézust** és minden másnál fontosabb és sürgősebb feladatnak tekintette az elveszett emberek megmentését az üdvösségre. Tanácsa szerint minden időt és energiát az Evangélium hirdetésére kell szentelni, annyira, hogy *„akiknek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna”* (1Kor.7:29).

Pál a saját, házasság nélküli állapotát viszont Isten kegyelmi ajándékának tartotta (1Kor 7:7), és reális józansággal azt írja: *„A paráznaság elkerülése miatt azonban mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje. A férj teljesítse kötelességét felesége iránt, hasonlóan a feleség is a férje iránt.”* (1Kor 7:2-3) Ezek szerint a házasság – Isten akarata szerint – a szexuális kapcsolat egyetlen szent területe, és egyúttal védelem az elbukás ellen. Arra is rámutat az apostol, hogy házasságon belül is előfordulhat „kötelesség-szegő” hűtlenség. Vagyis, ha egy házaspár megtagadja a testi (szexuális) kapcsolatot a házastársával, ezzel hűtlenséget követ el ellene. *„Ha nem tudják magukat megtartóztatni, házasságot ne tegyenek, mert jobb házasságban élni, mint égni”* – írja tovább az apostol (1Kor 7:9). Azt gondolom Pál apostolnak ez a Lélektől ihletett tanítása **egyetemes üzenet**. Vagyis vonatkozik a házasság előtt álló fiatalokra és azokra az elváltakra is, akik a másik fél hűtlensége, kötelességszegése, vagy hitetlensége miatt magukra maradtak. A fiatalok őrizték meg tisztaságukat és fiatalon (lehetőleg a húszas éveik első felében) ajándékozzák meg egymást tiszta szerelmükkel. A válás miatt magára maradt férj, vagy feleség is – Isten előtt megalázkodva, Krisztus vérében megtisztulva – a Szentlélek vezetését fogadja el, és így válasszon új társat. Számomra meghatározó jelentőségűek **a hitbeli tapasztalatok** is. Több mint 60 éves pásztori szolgálatom idején sajnos többször együtt kellett sírnom és gyötrődnöm olyan házaspárokkal akik elváltak, és

terelgetnem kellett elvált emberek vergődéssel tele útkeresését, majd újrakezdését. Megnevezésük nélkül hálaadással gondolok azokra, akik új házasságukban nemcsak a saját családjuknak, hanem Isten országának is áldásokban gazdag építői lettek. Isten kegyelméből elrontott életet, megromlott házasságot is lehet újra kezdeni. Az a legjobb, ha az eredeti társsal lehet ezt megtenni, de ha ez lehetetlenné válik, akkor – Isten kegyelme által – új társsal is megadathat ez a lehetőség.

Ki méltó az Úr szolgálatára?

Konkrétan arról van szó, hogy ha kirendelés alapján gyülekezeti szolgálatban álló személy (lelkipásztor, vén, diakónus, vagy más szolgálattelvő) kerül olyan helyzetbe, hogy elválik, vagy hűtlen elhagyás miatt elválásra kényszerül, sőt esetleg újrահázasodik, méltó marad-e arra, hogy a szolgálatát a válással járó fájdalmas és gyötrődést jelentő események után újra betöltse? – Szomorú tény, hogy erről beszélnünk kell. Azt jelzi, hogy a házasságok romlása, széthullása már erre a területre is behatolt. Régebben is előfordult, hogy kiemelkedő evangéliumi, illetve egyházi szolgálatban állók életében házassági bonyodalom és elválás történt. Az utóbbi időben azonban gyakoribb az ilyen eset. A kérdés az, hogy minden esetben elveszti-e Istentől való elhívását az a személy, aki ilyen helyzetbe került? – Van-e különbség az egyes helyzetek között? – Vagy maga a tény, hogy valaki elvált – függetlenül a körülményeitől – elég ok arra, hogy többé nem tölthet be felelős szolgálatot Krisztus egyházában? Az egyházak különböző módon viszonyulnak ehhez a kérdéshez. (Például a Magyarországi Baptista Egyház vezetői olyan határozatot hoztak, hogy elvált személy – akármikor és bármilyen okból történt az elválása – lelkipásztor többé nem lehet) **Olyan kollektív bűn-e az elválás, amely minden esetben kizár a teljes gyógyulásból és alkalmatlanná tesz egyházi tisztség betöltésére?**

Elsősorban Isten Igéjére, de az Igére épülő hitbeli látásomra és tapasztalatomra is támaszkodva a következő a látásom:

1. Figyelembe kell vennünk, hogy – a Biblia leírása szerint – Isten súlyos bukás esetén is – igaz és mély bűnbánat után – megbocsátott és a szolgálatban is helyreállított általa elhívott személyeket. Például **Dávid és Péter** esetére gondoljunk. A két személynél az a közös, hogy mindketten kiemelkedő szolgálatot tölthettek be, súlyosan elbuktak és nagyon mély és őszinte bűnbánatot tartottak. Isten pedig megbocsátott nekik, és a szolgálatában is helyreállította őket. Istent pedig úgy ismerjük, hogy **Ő** nem változik, hozzá a változás árnyéka sem férhet.
2. **Minden esetet gondos figyelmességgel és felelősséggel külön meg kell vizsgálnunk.** A házassági konfliktusok és annak okai, és okozói között nagy különbségek vannak. Például nagy különbség van a harmadik személlyel tartós kapcsolatot létesítő hűtlen, és a hűtlenül magára hagyott között. Úgy is lehet egy házasság hűtlen, hogy formálisan „hű” marad ugyan, de megtagadja a testi közösséget a házastársával. A vizsgálódás során az is kiderülhet, hogy valaki konokul igaznak tartja magát és esetleg hazudik is, a másik viszont látja, elismeri hibáit, és bűnbánatban, alázattal gyógyulást keres. **Isten gyógyító és helyreállító kegyelme ott működik, ahol megtört szívet lát.** (Zsolt 51:19)
3. Valószínű **nincs olyan válás (a nagy különbségek ellenére sem), hogy kizárólag az egyik házasság fél a vétkes és a másik fél pedig teljesen vétlen.** A hűtlenül elhagyott házasság fél is biztosan vétkes abban, hogy nem tudta (vagy nem is akarta) betölteni társának minden jogos elvárását. Ezért neki is szüksége van mulasztásainak, hibáinak és vétkeinek a felismerésére és bűnbánatban való megtisztulásra.
4. A szolgálatban való megmaradást, vagy **helyreállást Isten abban a személyben munkálja ki aki a válás részese és elszenvetője volt.** Ő személyesen kapja meg (ha

megkapja) Istentől a bocsánatot és a helyreállítást, amint ez Dávid és Péter estében megtörtént. Ez a helyreállítás megmutatkozik abban, hogy az illető személy magát alázasan méltatlannak látja, de a csontjaiba rekesztett szent tűz mégis – törtetés és látványosság keresése nélküli – szolgálatra készíti. Ezt a magatartását aztán a környezete (a gyülekezet) felismeri, és a szolgálatát elfogadja.

5. Meggyőződésem, hogy egy válás után, az Isten kegyelme által igazán megtisztult és meggyógyult személy **alkalmassá, sőt alkalmasabbá is válhat** azok felé szolgálni, akik a mai közerkölcsi szabadosság romlottságában gyógyulást keresnek. Így a sok elválás és élettársi kapcsolat után Istent kereső emberek felé. Nem a tökéletesség magaslatáról, hanem az elesés gyötrelmeiben vergődő, és gyógyulást nyert ember bizonyosságtevésének erejével segíthet az elesetteken.

Pál apostol felsorolja azokat a hitbeli és erkölcsi követelményeket, amelyeknek jelen kell lennie annak a személynek az életében, akiket egy gyülekezet szolgálatra – püspöknek (vénnek), vagy diakónusnak – kirendel. (1Tim 3:13) Ebben a felsorolásban található két olyan követelmény, amelyeknek a hiányára hivatkozva szokták ellenezni azt, hogy elvált ember valaha is kirendelést igénylő szolgálatot betölthessen. Ez a két ok a következő: „*egyfeleségű férfi*”, a másik: „*a maga háza népét jól vezeti*”. **Az első megokolás félreértésből következik.** Mint már említettem az apostolok korában a zsidóság körében elfogadott volt a többnejűség. Jézus azonban határozottan a monogám házasságot nevezte meg Istentől valónak. Krisztus követői (és az egész keresztyénség) az egynejű házasságot tette törvényessé. Kezdetben azonban elfogadtak többnejű megtérőket is a keresztyén gyülekezetekbe. Felavatott szolgálattelvőnek azonban már akkor is csak egynejűeket rendeltek ki. Átmeneti állapot volt ez. Egyébként is, ha valakit elhagyott a felesége és harmadik személlyel tartós kapcsolatot létesített, ez a feleség a férje számára – mint feleség – meghalt és felszabadította őt új életkezdésre. (Természetesen ez fordított viszonylatban is így van.) **A második ok:** „*nem jól vezette a maga háza népét*” – valóban megvizsgálandó. E területen valószínű akkor is elkövetett mulasztást, vétket és bűnt az elvált ember, ha egyébként ő a hűtlenül elhagyott a válásban. Itt van, amit meg kell bánnia, bocsánatot kell nyernie, és jóvá kell tennie. Jóvátétel alatt azt értem, hogy mind a válás folyamatában, mind a válás után (akkor is, ha az a másik fél hűtlensége miatt következett be) krisztusi módon viszonyuljon a társához és a felmerülő problémákhoz. Különösen, ha közös gyermekek további sorsáról is gondoskodni kell, bőven van olyan feladat, amely alázatos, megbocsátó, szeretetben és áldozatokban is gazdag lehetőséget nyújt arra, hogy háza népéről – a válás után is – jól gondoskodjon. A válás olyan esemény egy ember életében, amelynek általában akkor is vannak elhordozandó következményei, ha egyébként lelkileg is, új emberi kapcsolatokban is, teljes gyógyulást nyert az illető. Dávid is teljes bocsánatot nyert, de a megbocsátott bűnének következményeit hordoznia kellett. Abban nyilvánult meg az igaz és őszinte istenfélelme, hogy alázattal és helyesen hordozta a következményeket.

Befejezésül és összefoglalva kimondhatjuk, hogy Isten előtt az kedves és jó, ha a házasság egy férfi és egy nő megszentelt szeretetközössége a halálukig tart. Ugyanakkor jó tudnunk, hogy Isten Fia, Jézus Krisztus azért jött, hogy a bűneinket elvegye, az eleséseinkből meggyógyítson, és az Ő szolgálatára is alkalmassá formáljon. Hitünk szerint ez a megbocsátó és helyreállító kegyelem a házassági elválásban vétkezőkre és elesettekre is vonatkozik. Isten kegyelme hatalmas arra is, hogy szuverén döntése alapján az Ő szolgálatában is helyreállítsa, és új életkezdésre nyisson lehetőséget azoknak, akik válás miatt magukra maradtak. Fontos azonban, hogy Isten e gyógyító és helyreállító kegyelmében először is maga az elszenvedő legyen bizonyos, és ez a lelki helyreállítás a környezete: a hívők és a gyülekezet számára is legyen egyértelműen felismerhető.

Tartalomjegyzék:

Előszó

I. Igehirdetések

Vallásos hit, vagy felülről való élet hit által, Jákób példáján

Személyes kapcsolatban Istennel

Aki nékem szolgál, engem kövessen!

Az elhaló búzaszem

Igazi otthonunk: a Menny!

Isten szeret és hazavár

Győzelem a halálon

Isten kegyelmének működése és célja

„Hirdetek néktek nagy örömet”

„Nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra!”

Péter, a pünkösdi utáni ember

Jézus meggyógyítja és helyreállítja Simont, Jóna fiát

Jézus az Ő békességét hagyta örökségül reánk

Bízzatok, én vagyok, ne féljete!

A hitben való hűség jutalma

Reformáció Jósiás király idejében

Húsvét üzenete

Az olthatatlan szent tűz Athénben is tüzet fog

Illés halálos keserősége és Isten gyógyító kegyelme

A győzelmes élet titka, Jézus példáján

Bölcs és győzelmes élet a Szentlélek uralma alatt

„Maradjatok énbennem”

A megbocsátás

Két kiáltás szilveszter napján

Újévi üzenet: Nem sietve, nem futva!

Elhamarkodott hívőség

II. Igetanulmányok

A győzelmes és gyümölcsöző élet hét jellemzője

Csak kegyelemből

Ember lelke, állat lelke – van e különbség?

Az Ige hatalma és hirdetése

A pietizmusról

Kiscsoportos közösségek a gyülekezetben

Házasság, elválás, újraházasodás, és ki méltó az Úr szolgálatára?